

LAUREN OLIVER

REQUIEM

NEMIRA

LAUREN OLIVER

REQUIEM

Original: *Requiem* (2013)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

NEMIRA
2015

LENA

Am început să visez din nou la Portland.

De când a reapărut Alex, reînviat, dar și schimbat, ca un monstru din una dintre poveștile de groază pe care ni le spuneam când eram copii, trecutul și-a croit drum printre amintirile mele. Iese la suprafață printre fisuri, când nu sunt atentă, și își îndreaptă spre mine degetele lacome. În legătură cu asta m-au tot avertizat: greutatea din piept, fragmentele de coșmaruri care te urmează chiar și când ești treaz.

Te-am avertizat, îmi zice în minte mătușa Carol.

Ți-am spus, îmi spune Rachel.

Ar fi trebuit să rămâi. Asta e Hana, care se întinde peste timp, prin straturi groase și neclare de amintiri, și îmi întinde o mână ușoară, în timp ce mă scufund.

•

Cam două duzini dintre noi am venit spre nord, din New York: Raven, Tack, Julian, eu, plus Dani, Gordo, Pike și încă vreo cincisprezece, care se mulțumesc să tacă și să urmeze instrucțiunile. Plus Alex. Dar nu Alex al meu: un străin care nu zâmbește niciodată, nu râde și abia vorbește.

Ceilalți, cei care foloseau drept adăpost depozitul din White Plains, s-au risipit spre sud sau spre vest. Până acum, fără îndoială, depozitul a fost golit și abandonat. Nu mai era sigur, nu după salvarea lui Julian. El e un simbol și încă unul important. Zombii îl vor vâna. Vor vrea să spânzure simbolul și să îl transforme într-un exemplu sângeros, astfel încât ceilalți să învețe o lecție.

Trebuie să fim foarte atenți.

Hunter, Bram, Lu și alți câțiva de la vechiul adăpost din Rochester ne așteaptă la sud de Poughkeepsie. O să ne ia aproape trei zile până acolo; suntem obligați să ocolim o jumătate de duzină de orașe legitime.

Apoi, brusc, ajungem: pur și simplu, pădurea se termină la marginea unei întinderi imense de beton, plină de fisuri și încă marcată cu liniile albe decolorate ale locurilor de parcare. Mașini ruginite și rămase fără unele părți din ele – roți, bucăți de metal

– sunt încă aici. Par mici și ușor ridicole, ca niște jucării vechi lăsate afară de un copil.

Fosta parcare se întinde în toate direcțiile, ca o apă gri, până la o imensă structură din oțel și sticlă: un vechi mall. Pe o pancartă pătată cu găinaț de pasăre scrie cu litere cursive: EMPIRE STATE PLAZA MALL.

Reunirea e plină de bucurie. Eu, Tack și Raven o luăm la fugă. Bram și Hunter aleargă și ei și ne întâlnim în mijlocul parcării. Sar pe Hunter râzând, iar el își aruncă brațele în jurul meu și mă ridică în aer. Toți strigă și vorbesc deodată. Într-un final, Hunter mă pune jos, dar rămân cu un braț în jurul lui, de parcă s-ar putea să dispară. Mă întind și îmi pun celălalt braț în jurul lui Bram, care dă mâna cu Tack, și cumva sfârșim strânși laolaltă, sărind și strigând, ținându-ne unii de alții, sub soarele strălucitor.

— Măi, măi, măi.

Ne despărțim, ne întoarcem și o vedem pe Lu venind spre noi. Sprâncenele ei sunt ridicate. Și-a lăsat părul să crească, iar acum îi cade peste umeri.

— Ia uite cine e aici!

E prima dată când sunt cu adevărat fericită, după mult timp. Lunile scurte pe care le-am petrecut despărțiți i-au schimbat și pe Hunter, și pe Bram. În ciuda situației, Bram e mai gras. Hunter are noi riduri în colțurile ochilor, deși zâmbetul lui e la fel de tineresc ca de obicei.

— Ce face Sarah? E aici?

— Sarah a rămas în Maryland, zice Hunter. În adăpost sunt treizeci de oameni și nu vrea să se mute. Rezistența încearcă să ia legătura cu sora ei.

— Dar Bunicul și ceilalți?

Vorbesc cu sufletul la gură și simt un nod în piept, de parcă m-ar strânge cineva. Bram și Hunter se uită scurt unul la altul.

— Bunicul n-a supraviețuit, zice Hunter direct. L-am îngropat la marginea Baltimore.

Raven se uită în altă parte și scuipă pe jos. Bram adaugă repede:

— Ceilalți sunt bine.

Întinde mâna și pune un deget pe cicatricea operației mele, cea pe care m-a ajutat să o falsific, pentru a mă iniția în Rezistență.

— Arată bine, zice și îmi face cu ochiul.

Hotărâm să instalăm tabăra pentru noapte. În apropiere de mall găsim apă curată și ruinele unor case și ale unor birouri care au niște provizii folosibile: câteva conserve îngropate sub moloz; niște scule ruginite; chiar și o carabină, pe care Hunter o găsește pusă pe o pereche de copite de cerb așezate invers, sub o grămadă de mortar. Iar una dintre membrele grupului, o femeie scundă și tăcută, cu o coadă gri și lungă, are febră. Astfel, va putea să se odihnească.

Spre finalul zilei, izbucnește o ceartă, în legătură cu direcția în care să mergem.

— Am putea să ne despărțim, zice Raven.

S-a ghemuit lângă groapa pe care a făcut-o pentru foc, ațâțând primele flăcări, cu capătul ars al unui băț.

— Cu cât e mai mare grupul, cu atât suntem mai în siguranță, zice Tack.

A rămas doar în tricou, astfel că i se văd mușchii de pe brațe. Zilele s-au încălzit încet, iar pădurea a prins viață. Simțim primăvara care se apropie, ca un animal tresărind ușor în somn, cu respirația caldă. Dar acum, când ne-am oprit și când soarele apune, e frig, iar Sălbăticia e înghițită de alungite umbre purpurii. Nopțile sunt încă reci.

— Lena, se răstește Raven.

Tresar. Mă uitam la focul care se aprindea, la flăcările care se răsuceau în jurul grămezii de ace de pin, surcele și frunze uscate.

— Du-te și fă o verificare la corturi, da? În curând, va fi întuneric.

Raven a făcut focul într-o albie mică, unde cândva trebuie să fi fost un pârâu, să fie oarecum apărat de vânt. A evitat să ne instalăm tabăra prea aproape de mall și de spațiile lui bântuite; construcția se înalță peste linia copacilor, un amestec de metal negru contorsionat și geamuri goale, ca o navă spațială eșuată. La vreo duzină de metri în sus, pe dig, Julian ajută la instalarea corturilor. E cu spatele la mine. Și el poartă doar un tricou. Trei zile în Sălbăticie și deja s-a schimbat. Părul îi e cârlionțat, iar după urechea stângă are prinsă o frunză. Pare să fi pierdut câteva kilograme, deși nu a avut timp să slăbească. E doar efectul vieții aici, în aer liber, cu haine găsite, prea mari,

înconjurat de sălbăticie, o perpetuă amintire a fragilității supraviețuirii noastre.

Leagă o frânghie de un copac și o strânge tare. Corturile noastre sunt vechi și au fost rupte și peticite de multe ori. Nu stau singure. Trebuie ancorate, legate între copaci, ajutate, ca pânzele în vânt.

Gordo se învârte pe lângă Julian, privindu-l aprobator.

— Ai nevoie de ajutor?

Mă opresc la câțiva zeci de centimetri de ei. Julian și Gordo se întorc.

— Lena!

Fața lui Julian se luminează, apoi cade imediat, când își dă seama că nu am de gând să mă apropii. L-am adus aici, cu mine, în acest ciudat loc nou, iar acum nu am ce să îi ofer.

— Ne descurcăm, zice Gordo.

Părul lui e de un roșcat aprins și, chiar dacă nu e mai în vârstă decât Tack, are o barbă ce îi atârnă până la mijlocul pieptului.

— Terminăm acum.

Julian se îndreaptă și își șterge palmele de blugi. Ezită, apoi coboară digul spre mine, dându-și o șuviță de păr după ureche.

— E frig, zice când se apropie. Ar trebui să te duci lângă foc.

— Mi-e bine, îi răspund, dar îmi bag mâinile în mânecile hanoracului.

Frigul e în mine. Dacă o să stau lângă foc, nu o să se schimbe nimic.

— Corturile arată bine.

— Mulțumesc. Cred că încep să învăț.

Zâmbetul nu i se vede și în ochi.

Trei zile: trei zile de discuții încordate și tăcere. Știu că se întreabă ce s-a schimbat și dacă lucrurile pot redeveni așa cum au fost. Știu că îl fac să sufere. Există întrebări pe care se străduiește să nu le pună și lucruri pe care se luptă să nu le rostească. Îmi dă timp. E răbdător și blând.

— Arăți bine în lumina asta.

— Probabil că nu vezi bine.

O spun ca pe o glumă, dar vocea mea e aspră, în aerul rece. Julian scutură din cap, se încruntă și se uită în altă parte. Frunza, de un galben-auriu, îi e încă atârnată de păr, în spatele urechii. În clipa asta, sunt disperată să întind mâna, să o iau și să îmi trec degetele prin părul lui, să râd cu el. Asta e Sălbăticia, să îi

zic. Ți-ai imaginat vreodată? Iar el să-și împletească degetele cu ale mele și să mă strângă. Să spună: Ce m-aș face fără tine? Dar nu reușesc să mă mișc.

— Ai o frunză în păr.

— O ce?

Pare speriat, de parcă l-aș fi trezit dintr-un vis.

— O frunză. În păr.

Își trece repede o mână prin păr.

— Lena, eu…

Poc.

Sunetul unei împușcături ne face să tresărim. Păsările zboară din copacii aflați în spatele lui Julian, întunecând deodată cerul, înainte să dispară împrăștiindu-se. Cineva zice:

— La naiba!

Dani și Alex ies dintre copacii din spatele corturilor. Amândoi au puști atârnate de umeri. Gordo se ridică.

— Cerb?

S-a întunecat de-a binelea. Părul lui Alex pare aproape negru.

— Prea mare pentru un cerb, zice Dani.

E o femeie mare, cu umeri lați, cu o frunte lată și ochi migdalați. Îmi amintește de Miyako, care a murit înainte să plecăm spre sud, iarna trecută. Am incinerat-o într-o zi rece, chiar înainte de prima ninsoare.

— Urs?

— Posibil, răspunde Dani scurt.

Dani e mai dură decât Miyako. A lăsat Sălbăticia să o modeleze, să o călească.

— L-ai nimerit? întreb prea nerăbdătoare, deși cunosc deja răspunsul.

Dar îmi doresc ca Alex să mă privească, să îmi vorbească.

— Posibil să îl fi atins doar, zice Dani. Greu de spus. Oricum, nu suficient să îl opresc.

Alex nu zice nimic, nici nu înregistrează prezența mea. Continuă să meargă, să se îndrepte spre corturi, pe lângă Julian și pe lângă mine, suficient de aproape să am impresia că îi simt mirosul, vechiul miros de iarbă și lemn uscat la soare, un miros din Portland, care mă face să îmi vină să strig, să îmi îngrop fața la pieptul lui și să-l inhalez.

Apoi, coboară digul, când vocea lui Raven urcă spre noi:

— Cina. Veniți să mâncați sau rămâneți pe dinafară.

— Haide.

Julian mă atinge pe cot cu degetele. Blând, răbdător. Picioarele mele se întorc și coboară digul, spre focul care acum arde cu flăcări mari; spre băiatul care a devenit o umbră acoperită de fum. Asta e Alex acum: un băiat-umbră, o iluzie.

Timp de trei zile, nu mi-a vorbit și nu m-a privit deloc.

HANA

Vrei să îmi știi cel mai ascuns, cel mai întunecat secret? La școala de duminică trișam la teste. Niciodată nu mi-a plăcut Cartea tăcerii, nici măcar când eram copil. Singura parte din ea care mă interesa era Legende și abuzuri, care e plină de basme populare despre lumea dinaintea vindecării. Preferata mea e Povestea lui Solomon, care zice așa:

Odată, în vremurile bolii, două femei și un copil s-au dus în fața regelui. Fiecare dintre ele pretindea că e copilul ei. Amândouă refuzau să îi dea celeilalte copilul și își susțineau cauza cu înflăcărare, pretinzând că vor muri de durere dacă micuțul nu le va fi înapoiat.

Regele, al cărui nume era Solomon, le-a ascultat pe amândouă și, în cele din urmă, a anunțat că a găsit o soluție rezonabilă. „Vom tăia copilul în două”, a zis „iar în felul acesta amândouă veți avea câte o bucată.” Femeile au fost de acord că așa era corect, astfel că a fost adus călăul, care, cu toporul lui, a tăiat copilul exact în două. Iar micuțul nu a plâns deloc, nu a scos un scâncet, iar mamele au privit, după care, timp de o mie de ani, a rămas o pată de sânge pe podeaua palatului, o pată care n-a putut fi niciodată curățată, cu nicio substanță de pe pământ…

Trebuie să fi avut doar opt sau nouă ani când am citit prima dată acest pasaj, dar m-a impresionat. Zile în șir n-am reușit să-mi scot din cap imaginea bietului copil. Mi l-am tot imaginat tăiat în două pe podea, ca un fluture prins sub sticlă. Asta e partea bună a poveștii. E reală. Vreau să spun că, deși nu s-a întâmplat cu adevărat – și există dispute legate de Legende și abuzuri, dacă au susținere istorică – arată lumea așa cum este. Îmi amintesc că mă simțeam exact ca acel copil: sfâșiată de sentimente, ruptă în două, prinsă între loialitate și dorință.

Așa funcționează lumea bolii.

Așa a fost pentru mine, înainte să fiu vindecată.

•

Peste exact douăzeci și una de zile, voi fi măritată.

Mama arată de parcă îi vine să plângă și aproape sper să o facă. Am văzut-o plângând de două ori: o dată când și-a rupt glezna și o dată anul trecut, când a ieșit din casă și a văzut că protestatarii au sărit gardul, ne-au stricat gazonul și au făcut bucăți frumoasa ei mașină.

Într-un final, îmi zice doar:

— Arăți minunat, Hana. Apoi: Totuși, e un pic prea largă în talie.

Doamna Killegan – spune-mi Anne, a mustăcit ea, când am venit la prima probă – mă înconjoară tăcut, punând ace și ajustând. E înaltă, cu păr blond-deschis și cu un aspect sfrijit, de parcă de-a lungul anilor ar fi înghițit din greșeală niște ace de gămălie sau de cusut.

— Ești sigură că vrei mâneci scurte?

— Sunt sigură, îi spun, exact când intervine mama.

— Crezi să sunt prea tinerești?

Doamna Killegan – Anne – gesticulează expresiv cu o mână lungă, osoasă.

— Întregul oraș va fi cu ochii pe ea.

— Întreaga țară, o corectează mama.

— Îmi plac mânecile astea, zic și aproape că adaug: E nunta mea.

Dar asta nu mai e adevărat – nu de la Incidentele din ianuarie și de la moartea primarului Hargrove. Acum, nunta mea aparține populației. Asta îmi spun toți, de săptămâni întregi. Ieri, am primit un telefon de la Serviciul Național de Știri, să mă întrebe dacă îi las și pe alții să filmeze sau să trimită propria echipă de televiziune, pentru a înregistra ceremonia.

Acum, mai mult decât oricând, țara are nevoie de exemple.

Stăm în fața unei oglinzi cu trei fețe; încruntarea mamei e reflectată din trei unghiuri diferite.

— Doamna Killegan are dreptate, îmi zice și mă atinge pe braț. Hai să vedem cum arată trei sferturi, da?

Știu că e mai bine să nu protestez. Trei aprobări sunt reflectate simultan; trei fete identice, cu cozi împletite identic, în trei rochii albe, lungi până la pământ, identice. Deja abia mă mai recunosc. Am fost transformată de rochie, de lumina strălucitoare din camera de probă. Toată viața am fost Hana Tate.

Dar fata din oglindă nu e Hana Tate. E Hana Hargrove, viitoare soție a viitorului primar și simbol a tot ce este bun în lumea vindecată.

O cale de urmat pentru toată lumea.

— Lasă-mă să văd ce am în spate, zice doamna Killegan. O să-ți dau să îmbraci altceva, să ai termen de comparație.

Alunecă pe covorul gri și vechi și dispare în magazie. Prin ușa deschisă, văd duzini de rochii învelite în plastic, atârnate pe rafturile cu haine. Mama oftează. Deja suntem aici de două ore și încep să mă simt ca o sperietoare: îndesată, împunsă și cusută. Mama stă pe un taburet decolorat, lângă oglinzi, și își ține cu grijă poșeta în poală, să nu atingă covorul.

Buticul doamnei Killegan a fost întotdeauna cel mai frumos magazin pentru nunți din Portland, dar și aici se văd efectele prelungite ale Incidentelor și ale măsurilor de securitate luate ulterior de guvern. E clar că toată lumea are bani mai puțini. Unul dintre becurile de sus e ars, iar înăuntru e un miros stătut, de parcă nu s-ar fi făcut curățenie de ceva vreme. Pe un perete, o urmă de umezeală a început să umfle tapetul, iar mai devreme am observat o pată maro mare pe una dintre canapelele cu dungi. Doamna Killegan m-a prins uitându-mă și, ca din întâmplare, a pus acolo un șal, să o ascundă.

— Chiar arăți drăguț, Hana, îmi zice mama.

— Mulțumesc.

Știu că arăt drăguț. Poate că sună egocentric, dar e adevărat. Și asta s-a schimbat de la vindecarea mea. Înainte, deși oamenii îmi spuneau mereu că sunt drăguță, nu o simțeam niciodată. Dar, după vindecare, în mine s-a prăbușit un zid. Acum, văd că da, sunt chiar frumoasă, pur și simplu și incontestabil.

De asemenea, nu îmi mai pasă.

— Gata.

Doamna Killegan iese din magazie, cu câteva rochii învelite în plastic, puse pe braț. Îmi înghit un oftat, dar nu suficient de repede. Doamna Killegan pune o mână pe brațul meu.

— Nu-ți face griji, scumpo, vom găsi rochia perfectă. Despre asta e vorba, nu?

Mă forțez să zâmbesc, iar fața drăguță din oglindă face la fel.

— Desigur.

Rochia perfectă. Perechea perfectă. Și o viață fericită perfectă.

Perfecțiunea e o promisiune și o garanție a faptului că facem ce trebuie.

•

Magazinul doamnei Killegan e în Old Port, iar când ieșim în stradă inhalez familiarul miros de alge și de lemn vechi. Cerul e senin, dar vântul suflă rece dinspre golf. Doar câteva bărci se leagănă pe apă, mai mult vase de pescuit și ambarcațiuni comerciale. Din depărtare, ancorele din lemn par niște trestii crescute din apă. Strada e pustie, se văd doar doi agenți de patrulare și Tony, bodyguardul nostru. Părinții mei au decis să apeleze la un serviciu de pază, după Incidente, când tatăl lui Fred Hargrove, primarul, a fost omorât. La fel, s-a ajuns la concluzia că eu ar trebui să renunț la școală și să mă mărit cât mai repede.

Acum, Tony ne însoțește peste tot. În zilele libere, îl trimite pe fratele lui, Rick, să îl înlocuiască. Mi-a trebuit o lună să reușesc să-i deosebesc. Amândoi au gâturi scurte și groase și capetele rase. Niciunul dintre ei nu vorbește prea mult, iar când o fac, nu au nimic interesant de spus.

Asta a fost cea mai mare teamă a mea cu privire la vindecare: că operația mă va deconecta, cumva, și îmi va dezactiva capacitatea de a gândi. Dar e exact invers. Acum, gândesc mai clar. În anumite privințe, chiar simt lucrurile mai bine. Înainte, simțeam totul într-un fel febril; eram panicată și neliniștită și aveam dorințe contradictorii. Erau nopți când abia reușeam să dorm, zile când simțeam că tot ce e în mine încerca să se târască afară, să îmi iasă pe gât.

Eram infectată. Acum, boala a dispărut.

Tony stă rezemat de mașină. Mă întreb dacă a stat în poziția aceea în cele trei ore cât am fost noi la doamna Killegan. Când ne apropiem, se îndreaptă și îi deschide mamei ușa.

— Mulțumesc, Tony. Ceva probleme?

— Nu, doamnă.

— Bun.

Mama urcă pe bancheta din spate, iar eu mă strecor după ea. Avem mașina aceasta doar de două luni – am înlocuit-o pe cea vandalizată – și, la numai câteva zile după ce a sosit, când mama ieșea de la magazin, a văzut că cineva scrijelise pe ea cuvântul PORC. De fapt, cred că mama l-a angajat pe Tony ca să păzească mașina.

După ce bodyguardul închide portiera, lumea de dincolo de geamurile fumurii capătă o nuanță albăstruie. Pornește radioul pe Postul Național de Știri. Vocile prezentatorilor sunt familiare și liniștitoare. Îmi las capul pe spate și privesc cum lumea începe să se miște. Am trăit în Portland toată viața și am amintiri de pe aproape toate străzile și din fiecare colțișor al orașului. Dar și acestea mi se par îndepărtate acum, scufundate în siguranță în trecut. Într-o altă existență, obișnuiam să stau pe vreuna dintre băncile acelea de picnic cu Lena, momind pescărușii cu firimituri de pâine. Vorbeam despre zbor. Despre evadare. Chestii copilărești, cum ar fi credința în unicorni și în magie. Niciodată nu am crezut că o va face. Mi se strânge stomacul. Îmi dau seama că nu am mâncat de la micul dejun. Probabil că mi-e foame.

— O săptămână aglomerată, zice mama.

— Mda.

— Și nu uita, cei de la Post vor un interviu cu tine, în după-amiaza asta.

— Nu am uitat.

— Mai trebuie să-ți găsim o rochie pentru învestirea lui Fred și totul e gata. Sau vrei să mergi cu cea galbenă, pe care am văzut-o în Lava, săptămâna trecută?

— Încă nu sunt sigură.

— Cum adică nu ești sigură? Ceremonia de învestire e peste cinci zile, Hana. Toată lumea se va uita la tine.

— Atunci, să fie cea galbenă.

— Desigur, habar n-am ce o să port eu…

Am intrat în West End, vechiul nostru cartier. În mod tradițional, în West End au locuit mulți dintre mai-marii bisericii și din domeniul medical: preoți ai Bisericii Noii Ordini, oficiali guvernamentali, medici și cercetători. E clar de ce zona a fost țintită în timpul revoltelor de după Incidente. Mișcările de protest au fost înăbușite repede; încă există îndoieli dacă ele au reprezentat o acțiune în sine sau au fost rezultatul furiei greșit canalizate și al pasiunilor pe care ne străduim atât de mult să le eradicăm. Totuși, mulți au considerat că West End este prea aproape de centru, prea aproape de unele dintre cartierele mai agitate, unde stau ascunși simpatizanții și opozanții. Multe familii s-au mutat de pe peninsulă, cum am făcut și noi.

— Nu uita, Hana, luni trebuie să vorbim cu cei de la catering.

— Știu, știu.

O luăm pe Danforth, spre Vaughan, fosta noastră stradă. Mă aplec un pic, încercând să zăresc vechea noastră casă, dar iedera familiei Anderson acoperă aproape de tot vederea spre ea și reușesc să văd doar puțin din acoperișul verde. Casa noastră, la fel ca aceea a familiei Anderson, de lângă ea, și a familiei Richard, de peste drum, e goală și probabil că va rămâne așa. Nimeni nu își permite să o cumpere. După cum zice Fred, criza economică va dura câțiva ani. Deocamdată, guvernul trebuie să preia din nou controlul. Oamenii trebuie să stea calmi.

Mă întreb dacă șoarecii s-or fi instalat deja în camera mea, lăsând rahat pe podelele din lemn lăcuit, și dacă păianjenii au început să-și țească pânzele prin colțuri. În scurt timp, casa va arăta precum cea de pe Brooks 37, părăsită, aproape părăginită, năruindu-se încet, roasă de termite.

Încă o schimbare: acum, pot să mă gândesc la casa de pe Brooks 37, la Lena și la Alex, fără acea senzație de sugrumare pe care o aveam înainte.

— Pariez că nu te-ai uitat pe lista cu invitați pe care am lăsat-o în camera ta.

— Nu am avut timp, zic absentă, cu ochii la peisajul care defilează pe lângă geamuri.

O luăm pe Congress, iar zona se schimbă repede. În curând, trecem pe lângă una dintre cele două stații de benzină din Portland, în jurul căreia stau adunate gărzile, cu armele îndreptate spre cer; apoi, magazinul cu reduceri și spălătoria, cu o marchiză de un portocaliu decolorat; un magazin de delicatese, cu aspect sărăcăcios.

Brusc, mama se apleacă și își pune o mână pe spătarul scaunului lui Tony.

— Dă-l mai tare, zice abrupt.

El umblă la volum. Vocea de la radio se aude mai tare.

„După izbucnirile recente din Waterbury, Connecticut…”

— Doamne, nu încă una, zice mama.

„… toți cetățenii, mai ales cei din sectoarele de sud-est, au fost îndemnați să plece și să se adăpostească temporar în vecinătate, în Bethlehem. Bill Ardury, șeful Forțelor Speciale, a dat asigurări cetățenilor îngrijorați. «Situația este sub control», a afirmat el, în mesajul său de șapte minute. «Statul și personalul

militar al municipalității lucrează împreună pentru a opri răspândirea bolii și pentru a se asigura că zona va fi izolată, curățată și dezinfectată cât de repede se poate. Nu există absolut niciun motiv de teamă că vor exista alte contaminări...»”

— Ajunge, zice mama, brusc, și se lasă la loc. Nu mai pot să ascult.

Tony începe să scaneze posturile. Cele mai multe bârâie. Luna trecută, marea știre a fost descoperirea guvernului că unele lungimi de undă erau folosite de Invalizi. Am reușit să interceptăm și să decodăm câteva mesaje importante, care s-au soldat cu un raid victorios în Chicago și cu arestarea câtorva Invalizi aflați în poziții-cheie. Unul dintre ei fusese responsabil cu planificarea exploziei din Washington D.C., toamna trecută, explozie care a ucis douăzeci și șapte de oameni, inclusiv o mamă și un copil.

M-am bucurat când Invalizii au fost executați. Unii se plâng că injecția letală a fost prea umană pentru teroriștii condamnați, dar cred că a transmis un mesaj puternic: nu noi suntem cei răi. Noi suntem rezonabili și miloși. Noi militām pentru legitimitate, ordine și organizare. Ceilalți, nevindecații, sunt responsabili de haos.

— Chiar e dezgustător, zice mama. Dacă am fi bombardat încă de la început... Tony, ai grijă!

Tony frânează. Cauciucurile scrâșnesc. Sunt zdruncinată și evit la milimetru să mă lovesc cu fruntea de scaunul din față, trasă înapoi de centura de siguranță. Aerul miroase a cauciuc ars.

— Rahat, zice mama. Rahat. Ce Dumnezeu...

— Îmi pare rău, doamnă, nu am văzut-o. A ieșit dintre containere...

În fața mașinii stă o fată cu mâinile pe capotă. Părul îi încadrează fața îngustă și slabă, iar ochii îi sunt mari, cu privirea îngrozită. Îmi pare vag cunoscută. Tony lasă jos geamul. Mirosul containerelor – sunt mai multe, aliniate unul lângă altul – intră în mașină, dulceag și putred. Mama tușește și își acoperă nasul.

— Ești în regulă? strigă Tony și scoate capul pe geam.

Fata nu răspunde. Gâfâie și respiră sacadat. Privirea ei trece de la Tony la mama, apoi la mine. Sunt șocată.

Jenny. Verișoara Lenei. Nu am mai văzut-o de vara trecută și e mult mai slabă. Și pare mai în vârstă. Dar, fără îndoială, ea e. Recunosc pâlpâirea nărilor ei, bărbia mândră și privirea. Mă recunoaște și ea. Îmi dau seama de asta. Înainte să apuc să spun ceva, își ia mâinile de pe capotă și o zbughește peste drum. Are un rucsac vechi, pătat de cerneală, pe care îl recunosc ca fiind al Lenei. Peste unul dintre buzunare se văd două nume, cu litere negre: al Lenei și al meu. Le-am scris în clasa a șaptea, când ne plictiseam la ore. Aceea a fost prima zi în care am inventat un cod al nostru, un salut propriu, pe care mai târziu îl strigam una alteia la întrunirile de prin țară. Halena. O combinație a numelor noastre.

— Pentru Dumnezeu. Ai zice că e suficient de mare să nu dea buzna printre mașini. Aproape că mi-a provocat un atac de cord.

— O cunosc, zic automat.

Nu pot să scap de imaginea feței lungi, slabe și cu ochi mari a lui Jenny.

— Cum adică o cunoști?

Mama se întoarce spre mine. Închid ochii și încerc să mă gândesc la ceva plăcut. Golful. Pescărușii rotindu-se pe cerul albastru. Valuri de material alb imaculat. În schimb, văd ochii lui Jenny, unghiurile ascuțite ale obrajilor și ale bărbiei ei.

— O cheamă Jenny. E verișoara Lenei…

— Ai grijă ce vorbești, mi-o taie mama scurt.

Îmi dau seama, prea târziu, că ar fi trebuit să tac. În familia noastră, numele Lenei e mai rău decât o înjurătură. Mulți ani, mama a fost mândră de prietenia mea cu Lena. O vedea ca pe o dovadă a liberalismului ei. Nu judecăm fata după familie, le spunea musafirilor când venea vorba. Boala nu e genetică; e o idee demodată. A luat-o aproape personal când Lena s-a îmbolnăvit și a reușit să fugă înainte să fie operată, de parcă prietena mea ar fi făcut intenționat ceva ca să o pună pe ea într-o lumină proastă. Toți anii în care am primit-o la noi în casă, spunea din senin, în zilele de după evadarea Lenei. Chiar dacă știam care sunt riscurile. Toți ne-au avertizat… În fine, cred că ar fi trebuit să-i ascultăm.

— Părea slabă, zic.

— Acasă, Tony.

Mama își lasă capul pe spătar și închide ochii, iar eu știu că discuția s-a încheiat.

LENA

În toiul nopții, mă trezesc dintr-un coșmar. În el, Grace era prinsă sub dușumelele din vechiul nostru dormitor, din casa mătușii Carol. Se auzeau țipete de jos, un foc de armă. Camera era plină de fum. Încercam să ajung la Grace, să o salvez, dar mâna ei îmi tot aluneca din prinsoare. Ochii îmi ardeau, iar fumul mă îneca și știam că, dacă nu fug, o să mor. Dar ea plângea și striga să o salvez, să o salvez…

Mă ridic. Repet în gând mantra lui Raven – Trecutul e mort, nu există –, dar nu mă ajută. Nu scap de senzația că mâna mică a lui Grace îmi alunecă. Cortul e aglomerat. Dani e înghesuită în mine, pe o parte, iar lângă ea sunt ghemuite trei femei. Deocamdată, Julian are cortul lui. Un pic de politețe. I se lasă timp să se adapteze, cum au făcut cu mine când am venit în Sălbăticie. E nevoie de timp să te obișnuiești cu senzația de apropiere și cu trupurile care se lovesc constant de al tău. În Sălbăticie nu există intimitate și nu poate exista nici timiditate. Aș fi putut să mă duc cu Julian în cortul lui. Știu că se aștepta să o fac, după tot ce am împărtășit în subteran: răpirea, sărutul. Eu l-am adus aici, la urma urmei. L-am salvat și l-am atras în această nouă viață, o viață liberă și plină de sentimente. Nu mă oprește nimic să dorm lângă el. Cei vindecați – zombii – ar spune că suntem deja infectați. Că ne bălăcim în propria mizerie, la fel ca porcii.

Cine știe? Poate că au dreptate. Poate că o luăm razna, din cauza sentimentelor noastre. Poate că dragostea chiar e o boală și ne-ar fi mai bine fără ea. Dar am ales un alt drum. Și, în fond, acesta e rostul evitării operației: să fim liberi să alegem. Liberi să alegem inclusiv ce e greșit.

Nu o să pot adormi la loc imediat. Am nevoie de aer. Mă strecor din îngrămădeala de saci de dormit și pături și bâjbâi prin beznă după ușa cortului. Mă târăsc afară pe burtă, încercând să nu fac prea mult zgomot. În spatele meu, Dani dă din picioare în somn și mormăie ceva neinteligibil.

Noaptea e rece. Cerul e senin, fără urmă de nor. Luna pare mai aproape ca de obicei și aruncă în jur o strălucire argintie, ca

un strat de zăpadă. Rămân nemișcată o clipă și mă bucur de senzația de pace și de liniște: vârfurile corturilor atinse de lumina lunii; crengile care atârnă, cu frunze care abia încep să crească pe ele; țipătul ocazional al unei bufnițe, în depărtare.

În unul dintre corturi doarme Julian.

În altul, Alex.

Mă îndepărtez de corturi. Mă îndrept spre ravenă, dincolo de resturile focului de tabără, din care au mai rămas doar bucăți de lemne carbonizate și câțiva tăciuni. Aerul încă miroase, slab, a metal ars și a fasole. Nu sunt sigură unde merg și e o prostie să mă îndepărtez de tabără, Raven m-a avertizat de un milion de ori în privința asta. Noaptea, Sălbăticia aparține animalelor și e ușor să te rătăcești printre vegetație și copaci. Dar nu am astâmpăr, iar noaptea e atât de senină, încât mă orientez ușor.

Sar într-o matcă secată, acoperită cu un strat de pietre și frunze și, din loc în loc, de câte o relicvă a vieții de cândva: o doză de suc, o pungă din plastic, un pantof de copil. Merg spre sud câteva sute de metri, după care nu mai pot înainta, din cauza unui stejar uriaș prăbușit. Trunchiul lui e atât de mare, încât, orizontal, aproape că îmi ajunge la piept. O rețea imensă de rădăcini se înalță spre cer, de parcă ar fi apă țâșnind dintr-o arteziană.

În spatele meu se aud foșnete. Mă întorc. O umbră se mișcă, se materializează și, pentru o clipă, inima mea se oprește – simt vulnerabilă; nu am arme, nimic cu care să alung un animal flămând. Apoi, umbra iese și ia forma unui băiat.

În lumina lunii, e imposibil de spus dacă părul lui are exact culoarea frunzelor toamna: aurie, cu irizații roșietice.

— Oh, zice Alex, tu ești.

Acestea sunt primele cuvinte pe care mi le adresează în mai bine de trei zile. Aș avea să-i spun o mie de lucruri.

Te rog, înțelege. Te rog, iartă-mă.

M-am rugat în fiecare zi să fii în viață, până când speranța a devenit dureroasă.

Nu mă uri.

Încă te iubesc.

Dar tot ce reușesc să spun e:

— Nu puteam să dorm.

Probabil, își amintește că mereu aveam probleme cu coșmarurile. Am vorbit mult despre asta în vara petrecută

împreună în Portland. Vara trecută, cu mai puțin de un an în urmă. E imposibil de imaginat distanța imensă pe care am parcurs-o de atunci, întinderea care s-a așternut între noi.

— Nici eu nu reușeam să dorm.

Aceste cuvinte, această afirmație simplă și faptul că îmi vorbește sunt de ajuns să mă relaxeze un pic. Îmi vine să îl iau în brațe, să îl sărut, așa cum făceam înainte.

— Credeam că ai murit. Aproape că m-a ucis ideea asta.

— Da?

Vocea lui e neutră.

— Ți-ai revenit destul de repede.

— Nu. Nu înțelegi.

Gâtul mi se strânge; parcă aș fi strangulată.

— Nu am mai putut să sper și să mă trezesc în fiecare dimineață și să văd că nu e adevărat, că tot nu ești. Nu… nu am fost suficient de puternică.

Tace o clipă. E prea întuneric să-i văd expresia feței. Stă din nou în umbră, dar simt că mă privește. În cele din urmă, zice:

— Când m-au dus în Cripte, am crezut că mă vor omorî. Nici măcar asta nu s-au sinchisit să facă. Doar m-au lăsat să mor. M-au aruncat într-o celulă și au încuiat ușa.

— Alex.

Senzația de strangulare se mută din gâtul meu în piept și, fără să-mi dau seama, încep să plâng. Mă duc spre el. Îmi doresc să-mi trec mâinile prin părul lui și să-i sărut fruntea, și fiecare pleoapă, și să alung amintirea a tot ce a văzut. Dar el se dă înapoi, să nu îl ating.

— Nu am murit. Nu știu cum. Ar fi trebuit. Am pierdut mult sânge. Au fost la fel de surprinși ca mine. După aceea, a început un fel de joc, să vadă cât pot să rezist. Să vadă ce pot să îmi facă până să…

Vocea lui se stinge brusc. Nu mai pot să ascult; nu vreau să știu, nu vreau să fie adevărat, nu suport să mă gândesc la ce i-au făcut acolo. Mai fac un pas spre el și întind mâinile în beznă, spre pieptul și spre umerii lui. De data aceasta, nu mă dă la o parte. Dar nici nu mă îmbrățișează. Doar stă pe loc, rece, nemișcat, ca o statuie.

— Alex.

Îi repet numele ca pe o rugăciune, ca pe o vrajă care ar putea să repare totul. Îmi trec mâinile peste pieptul lui, apoi le duc în sus, spre bărbie.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Brusc, se trage înapoi și, în același timp, mă apucă de încheieturi și îmi trage mâinile în jos.

— Au fost zile în care aș fi preferat să mă omoare.

Nu dă drumul încheieturilor mele; le strânge mai tare, îmi imobilizează brațele. Vocea îi e groasă, încordată și atât de plină de furie, încât mă doare mai tare decât strânsoarea lui.

— Au fost zile în care le ceream să o facă, când mă rugam să mor, atunci când mă culcam. Credința că te voi revedea, că te voi găsi, speranța asta – au fost singurele lucruri care m-au făcut să nu renunț.

Îmi dă drumul și mai face un pas înapoi.

— Așa că, nu. Nu înțeleg.

— Alex, te rog.

Strânge pumnii.

— Nu îmi mai rosti numele. Nu mă mai cunoști.

— Te cunosc.

Încă plâng, înghițindu-mi suspinele, chinuindu-mă să respir. E un coșmar și mă voi trezi. E o poveste monstruoasă, în care el s-a întors la mine sub forma unei ființe născute din teroare, făcută bucăți și apoi lipită la loc, plină de ură. Dar mă voi trezi, iar el va fi aici, întreg, din nou al meu. Îi găsesc mâinile, îmi împletesc degetele cu ale lui, chiar dacă el încearcă să se tragă.

— Sunt eu, Alex. Lena. Lena ta. Îți amintești? Îți amintești Brooks 37 și pătura pe care o țineam în curte…

— Taci.

Vocea lui se stinge.

— Și mereu te băteam la scrabble.

Trebuie să continui să vorbesc, să îl țin aici, să îl fac să-și amintească.

— Pentru că mereu mă lăsai să câștig. Și mai ții minte cum am făcut un picnic odată și tot ce am găsit la magazin au fost spaghete la conservă și niște fasole verde? Iar tu ai zis să le amestecăm…

— Taci.

— Și le-am amestecat și nu au fost rele. Am mâncat toată conserva aia stupidă, ne era atât de foame… Iar când a început

să se întunece ai arătat spre cer și mi-ai spus că există câte o stea pentru fiecare lucru pe care îl iubești la mine.

Trag aer în piept, cu senzația că mă scufund; îl caut prin beznă și îl prind de guler.

— Încetează.

Mă apucă de umeri. Fața lui e la câțiva centimetri de a mea, dar de nerecunoscut: o mască urâtă, schimonosită.

— Gata. S-a terminat, da? Totul s-a terminat.

— Alex, te rog…

— Încetează!

Vocea lui răsună ascuțit, puternic, ca o lovitură. Îmi dă drumul și mă clatin în spate.

— Alex e mort, mă auzi? Toate – tot ce am simțit, tot ce a însemnat –, totul s-a terminat, da? Îngropate. Distruse.

— Alex!

Vrea să se întoarcă; se răsucește. Luna îl luminează, e palid și furios, o imagine de film, bidimensională.

— Nu te iubesc, Lena. Mă auzi? Niciodată nu te-am iubit.

Aerul dispare. Totul dispare.

— Nu te cred.

Plâng atât de tare, încât abia pot vorbi. Face un pas spre mine. Nu îl mai recunosc. S-a transformat complet, a devenit un străin.

— A fost o minciună. Da? Totul a fost o minciună. Nebunie, cum au zis ei. Uită. Uită că s-a întâmplat.

— Te rog.

Nu știu cum de mai stau pe picioare, de ce nu mă prăbușesc, de ce inima mea continuă să bată, când eu îmi doresc atât de mult să se oprească.

— Te rog, nu face asta, Alex.

— Nu îmi mai rosti numele.

Atunci auzim amândoi: trosnete și fâșâit de frunze în spatele nostru, sunetul a ceva mare care se mișcă prin pădure. Expresia lui se schimbă. Furia dispare și e înlocuită de altceva: o încordare totală, ca un cerb înainte să țâșnească.

— Nu te mișca, Lena, zice încet, dar vorbele lui sunt tensionate.

Încă înainte să mă întorc, simt forma în spatele meu, fornăitul unui animal, foamea, felul în care râvnește impasibil.

Un urs.

A înaintat prin ravenă, iar acum e la cel mult trei metri de noi. E un urs negru, blana lui mată bate în argintiu, sub lumina lunii. Și e mare: lung de aproape doi metri și, chiar în patru labe fiind, îmi ajunge aproape până la umeri. Se uită de la Alex la mine, apoi din nou la el. Ochii parcă îi sunt sculptați în onix, negri, lipsiți de viață. Deodată, două lucruri mă izbesc: ursul e slab, înfometat. Iarna a fost grea. Al doilea: nu îi e frică de noi. Șocul alungă durerea din mine, alungă orice alt gând, în afară de unul: Ar fi trebuit să iau o armă cu mine.

Ursul înaintează un pas, legănându-și capul masiv înainte și înapoi, cântărindu-ne. Îi văd respirația caldă în aerul rece, umerii slabi și ascuțiți.

— Cuminte, zice Alex, cu aceeași voce joasă.

Stă în spatele meu și îi simt încordarea din corp, stă drept și neclintit.

— Încet. Foarte încet. O să dăm înapoi, da? Ușor și încet.

Face un pas în spate și doar mișcarea aceea ușoară e suficientă să îl facă pe urs să se încordeze, să se lase în jos și să-și arate colții, care sclipesc în lumina lunii. Alex încremenește. Ursul începe să mormăie. E atât de aproape, că-i simt căldura trupului masiv, acreala respirației flămânde.

Ar fi trebuit să iau o armă cu mine. Nu avem cum să ne întoarcem și să fugim; ne-am transforma în pradă, iar ursul caută o pradă. Proasto. E o regulă în Sălbăticie: trebuie să fii mai mare și mai puternic și mai dur. Trebuie să lovești sau vei fi lovit.

Ursul înaintează legănat încă un pas, mormăind. Fiecare mușchi din corpul meu e în alertă și urlă la mine să fug, dar stau pe loc înlemnită, mă forțez să nu mă mișc, să nu tresar. Ursul ezită. Nu fug. Poate că nu suntem pradă. Se dă înapoi doi centimetri. Un avantaj, o concesie mică. Profit.

— Hei, strig cât de tare pot și ridic brațele deasupra capului, încercând să par cât mai mare. Hei! Pleacă de aici! Pleacă.

Ursul se mai retrage doi centimetri, confuz, surprins.

— Am zis să pleci.

Lovesc cu piciorul în cel mai apropiat copac, din care zboară spre el bucăți mici de scoarță. În timp ce animalul încă ezită, nesigur, dar fără să mai mormăie, în defensivă, mă ghemuiesc și iau o piatră pe care o pot strânge în pumn, apoi mă ridic și o arunc cu putere. Îl lovește pe urs în umărul stâng, cu o

bufnitură. Se dă înapoi scâncind. Apoi, se întoarce și o ia la fugă în pădure, o umbră de blană ce dispare rapid.

— La dracu’, izbucnește Alex în spatele meu.

Expiră lung și tare, se apleacă, după care se ridică.

— La dracu’!

Adrenalina, eliberarea tensiunii l-au făcut să-ți lepede, pentru o clipă, noua mască dispare și zăresc o urmă din vechiul Alex. Simt un val scurt de greață. Îmi amintesc de privirea rănită, disperată, a ursului și de lovitura cu piatra. Dar nu am avut de ales. E regula Sălbăticiei.

— A fost o nebunie. Tu ești nebună.

Alex scutură din cap.

— Vechea Lena ar fi luat-o la fugă.

Trebuie să fii mai mare, mai puternic, mai dur. O răceală trece prin mine, un zid solid care crește în pieptul meu, bucată cu bucată. Nu mă iubește. Niciodată nu m-a iubit. Totul a fost o minciună.

— Vechea Lena e moartă, îi zic și trec pe lângă el, îndreptându-mă spre tabără.

Fiecare pas e mai greu decât cel dinainte; greutatea mă umple și îmi transformă picioarele în piatră.

Trebuie să lovești sau vei fi lovit.

•

Alex nu mă urmează, nici nu mă aștept să o facă. Nu-mi pasă unde se duce, dacă rămâne în pădure toată noaptea, dacă nu se mai întoarce niciodată în tabără. Cum a zis și el, s-a terminat. Abia când sunt aproape de corturi încep să plâng din nou. Lacrimile izvorăsc brusc și trebuie să mă opresc și să mă ghemuiesc. Aș vrea să scot din mine toate sentimentele. Pentru o clipă, mă gândesc ce ușor ar fi să trec înapoi de partea cealaltă, să mă duc direct la clinică și să cer să fiu operată.

Ați avut dreptate; eu am greșit. Scoateți-o.

— Lena?

Ridic privirea. Julian a ieșit din cort. Probabil că eu l-am trezit. Părul îi stă ridicat în toate direcțiile, ca spițele rupte ale unei roți, și e desculț. Mă îndrept și îmi șterg nasul cu mâneca tricoului.

— Sunt bine, zic încă suspinând. Sunt bine.

Pentru o clipă, rămâne pe loc, mă privește și îmi dau seama că știe de ce plâng și că înțelege și va fi bine. Își deschide brațele spre mine.

— Vino aici, îmi zice încet.

Nu pot să mă mișc suficient de repede. Practic, cad peste el. Mă prinde și mă trage la pieptul lui, iar eu mă relaxez și las hohotele de plâns să iasă. Stă cu mine și murmură în părul meu, și îmi sărută creștetul, și mă lasă să plâng după un alt băiat, un băiat pe care l-am iubit mai mult.

— E în regulă, îmi șoptește.

Când mă mai liniștesc, mă ia de mână. Îl urmez în bezna cortului, care miroase ca bluza lui și nu numai. Mă întind peste sacul lui de dormit, iar el se întinde lângă mine și mă cuprinde ca într-o scoică. Mă ghemuiesc acolo, în siguranță, la căldură, și las ultimele lacrimi pentru Alex să îmi ude obrajii, apoi să cadă pe jos și să dispară.

HANA

— Hana.

Mama mă privește așteptând.

— Fred te-a rugat să îi dai fasolea verde.

— Scuze, zic și mă forțez să zâmbesc.

Noaptea trecută, abia am dormit. Ba chiar am avut câteva frânturi de vis – fărâme de imagini care dispăreau înainte să le pot vedea clar. Mă întind după vasul ceramic lucios – ca toate obiectele din casa Hargrove, e minunat – deși Fred poate să ajungă singur la el. Face parte din ritual. În curând, voi fi soția lui și vom sta în felul acesta în fiecare seară, interpretând un dans cu o coregrafie bine definită. Fred îmi zâmbește.

— Obosită?

În ultimele luni, am petrecut multe ore împreună; cina de duminică e doar una dintre numeroasele ocazii prin care am început să exersăm viața împreună. Am petrecut mult timp analizându-i trăsăturile, încercând să-mi dau seama dacă e atrăgător și, în final, am ajuns la o concluzie: e foarte plăcut de privit. Nu e la fel de atrăgător ca mine, dar e mai deștept și îmi plac părul lui negru și felul în care îi cade peste sprânceana dreaptă când nu apucă să și-l aranjeze.

— Pare obosită, zice doamna Hargrove.

Mama lui Fred vorbește des despre mine, de parcă n-aș fi de față. Nu o iau personal; face la fel cu toată lumea. Tatăl lui Fred a fost primar mai bine de trei mandate. Acum, că e mort, Fred se pregătește să îi ia locul. De la Incidentele din ianuarie, Fred a fost într-o continuă campanie, care a dat rezultate. Cu doar o săptămână în urmă, un comitet interimar special l-a desemnat ca fiind noul primar. Va fi învestit la începutul săptămânii viitoare. Doamna Hargrove e obișnuită să fie cea mai importantă femeie din încăpere.

— Sunt bine.

Lena zicea mereu că sunt al naibii de bună la minciuni. Adevărul e că nu sunt bine. Sunt îngrijorată că nu pot să-mi iau gândul de la Jenny și de la cât de slabă arăta. Sunt îngrijorată că mă gândesc din nou la Lena.

— Desigur, pregătirile pentru nuntă sunt foarte stresante, zice mama.

Tata mormăie.

— Nu tu ești cea care scrie cecurile.

Asta îi face pe toți să râdă. Brusc, încăperea e luminată de o sclipire scurtă, de afară: un jurnalist ascuns în tufișurile de sub geam face poze, care apoi vor fi vândute ziarelor locale și posturilor de televiziune. Doamna Hargrove a aranjat ca paparazzi să fie aici în seara asta. Ea le-a spus fotografilor și care e locul ales de Fred pentru cina noastră de Anul Nou. Ocaziile de a fi fotografiați sunt alese și plănuite cu grijă, astfel încât publicul să poată vedea cum povestea noastră se conturează și cât de fericiți suntem, pentru că am fost aleși să formăm un cuplu.

Iar eu sunt fericită cu Fred. Ne înțelegem foarte bine. Ne plac aceleași lucruri; avem multe despre care să vorbim. Dar asta mă îngrijorează: se va alege praful de tot, dacă operația nu va avea efectul scontat.

— Am auzit la radio că au evacuat unele zone din Waterbury, zice Fred. Și din San Francisco. Au izbucnit revolte în weekend.

— Te rog, Fred, zice doamna Hargrove. Chiar trebuie să vorbim despre asta la cină?

— Nu ne ajută dacă le ignorăm, răspunde Fred și se întoarce spre ea. Asta a făcut tata. Și uite ce s-a întâmplat.

— Fred!

Vocea doamnei Hargrove e încordată, dar reușește să zâmbească în continuare. Clic. Doar pentru o clipă, sufrageria e luminată de blițul aparatului.

— Chiar nu e momentul.

— Nu putem să ne mai prefacem.

Fred privește în jur, de parcă ne-ar solicita părerea. Cobor privirea.

— Opoziția există. Ba chiar s-ar putea să fi devenit mai puternică. O epidemie, asta e.

— Au izolat mare parte din Waterbury, zice mama. Sunt sigură că vor face la fel și în San Francisco.

Fred scutură din cap.

— Nu e vorba doar despre cei infectați. Asta e problema. Există un întreg sistem de simpatizanți, o rețea de susținători. Nu voi face la fel ca tata, zice cu înverșunare bruscă.

Doamna Hargrove e foarte încordată.

— De mulți ani circulă zvonuri că Invalizii există și că numărul lor e în creștere. Tata știa. Dar a refuzat să creadă.

Îmi țin capul aplecat peste farfurie. O bucată de miel stă neatinsă lângă fasolea verde și lângă jeleul proaspăt de mentă. Tot ce e mai bun pentru familia Hargrove. Mă rog ca jurnalistul de afară să nu facă o poză acum; sunt sigură că sunt roșie la față. Toți de la masă știu că cea mai bună prietenă a mea a fugit cu un Invalid, la fel cum știu – sau suspectează – că am ajutat-o. Fred coboară tonul.

— Până să accepte el lucrurile – până să fie dispus să acționeze – a fost prea târziu.

Se întinde și atinge mâna mamei lui, dar ea ridică furculița și începe să mănânce din nou, înțepând fasolea cu atâta forță, încât vârful furculiței scoate un sunet ascuțit când atinge farfuria. Fred își drege vocea.

— Ei bine, eu refuz să mă fac că nu văd. E timpul ca toți să înfruntăm situația.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce trebuie să discutăm despre asta la cină, zice doamna Hargrove. Când ne simțim atât de bine…

— Îmi dați voie? întreb prea abrupt.

Toți de la masă se întorc surprinși spre mine. Clic. Îmi închipui cum va arăta poza aceea: gura mamei mele imortalizată într-un O perfect, doamna Hargrove încruntată, tata ducând la gură o bucată de miel în sânge.

— Ce vrei să spui? zice mama.

— Vezi? oftează doamna Hargrove și scutură din cap spre Fred. Ai supărat-o pe Hana.

— Nu, nu. Nu e asta. Doar… Aveați dreptate, nu mă simt bine.

Pun șervetul mototolit pe masă, apoi, văzând expresia mamei, îl împăturesc și îl pun frumos lângă farfurie.

— Mă doare capul.

— Sper că nu te îmbolnăvești, zice doamna Hargrove. Nu poți fi bolnavă la învestire.

— Nu va fi bolnavă, adaugă mama repede.

— Nu voi fi bolnavă, repet și eu ca un papagal.

Nu știu exact ce e cu mine, dar simt mici puncte dureroase care îmi explodează în cap.

— Cred că trebuie doar să mă întind un pic.

— Pot să îl chem pe Tony.

Mama se ridică de la masă.

— Nu, te rog.

Mai mult decât orice, vreau să fiu lăsată în pace. În ultima lună, de când mama și doamna Hargrove au stabilit că nunta trebuie să fie organizată repede, să se suprapună cu numirea lui Fred ca primar, singurul moment când pot fi singură e la baie.

— Nu mă deranjează să merg pe jos.

— Pe jos!

Cuvintele mele provoacă o mică izbucnire. Brusc, toți vorbesc deodată. Tata zice nici nu încape vorbă, iar mama închipuie-ți cum va arăta asta. Fred se apleacă spre mine – nu e sigur să faci asta acum, Hana – iar doamna Hargrove zice probabil că ai febră.

Într-un final, părinții mei decid ca Tony să mă ducă acasă cu mașina și să se întoarcă mai târziu după ei. E un compromis decent. Cel puțin înseamnă că voi avea casa doar pentru mine, pentru puțin timp. Mă ridic și îmi duc farfuria în bucătărie, în ciuda insistențelor doamnei Hargrove să o las pe menajeră să facă asta. Pun resturile la gunoi și îmi amintesc mirosul containerelor de ieri, felul în care Jenny s-a materializat dintre ele.

— Sper că discuția nu te-a supărat.

Mă întorc. Fred m-a urmat în bucătărie. Păstrează o distanță respectuoasă între noi.

— Nu.

Sunt prea obosită să fiu mai convingătoare. Vreau doar să mă duc acasă.

— Nu ai febră, nu? mă privește el insistent. Ești palidă.

— Sunt doar obosită.

— Bun.

Își bagă mâinile în buzunarele negre, din față, ca ale tatălui meu.

— Îmi făceam griji că m-am ales cu una defectă.

Scutur din cap, sigură că nu am auzit bine.

— Cum?

— Glumeam doar.

Zâmbește. Are o gropiță în obrazul stâng și dinți foarte frumoși; apreciez asta la el.

— Ne vedem în curând.

Se apleacă și mă sărută pe obraz. Mă trag înapoi, involuntar. Nu m-am obișnuit încă să mă atingă.

— Du-te și fă-ți somnul de frumusețe.

— Așa o să fac, zic, dar el deja iese din bucătărie și se întoarce în sufragerie, unde vor fi servite în curând desertul și cafeaua.

Peste trei săptămâni, va fi soțul meu, iar aceasta va fi bucătăria mea, la fel și menajera. Doamna Hargrove va trebui să asculte de mine, eu voi alege zilnic ce vom mânca și o să am tot ce vreau.

Doar dacă Fred nu are dreptate. Doar dacă nu cumva sunt defectă.

LENA

Discuțiile continuă: unde să mergem, dacă să ne despărțim sau nu. Unii membri ai grupului vor să o luăm din nou spre sud, apoi spre est, către Waterbury, unde se zice că mișcarea de Rezistență ar avea succes și că există o mare tabără a Invalizilor, una care se extinde în siguranță. Unii vor să mergem spre Cape Cod, care, practic, e nepopulat și, astfel, un loc mai sigur pentru instalarea taberei. Câțiva dintre noi – mai ales Gordo – vor să continuăm spre nord și să încercăm să facem o oprire de-a lungul graniței cu Statele Unite și apoi să trecem în Canada.

La școală ne învățau că alte țări – zone unde nu se practică operația – au fost distruse de boală și transformate în pustiuri. Dar asta, la fel ca mare parte dintre lucrurile care ne erau spuse, era, fără îndoială, o minciună. Gordo a auzit povești despre Canada, de la vânători și de la hoinari, și face ca zona aceea să pară ca raiul din Cartea tăcerii.

— Eu aleg Cape Cod, zice Pike.

Are păr blond-cărunt tuns aproape zero.

— Dacă bombardamentele încep din nou…

— Dacă bombardamentele încep din nou, nu vom fi în siguranță nicăieri, îl întrerupe Tack.

Pike și Tack se contrazic mereu.

— Suntem cu atât mai în siguranță cu cât suntem mai departe de un oraș, zice Pike. Dacă Rezistența declanșează o rebeliune, ne putem aștepta la represalii rapide și imediate din partea guvernului. Vom avea mai mult timp.

— Timp ca să ce? Să traversăm oceanul?

Tack scutură din cap. Stă ghemuit lângă Raven, care repară una dintre capcane. E uimitor cât de fericită pare aici, șezând în mizerie, după o zi lungă de cățărat și pus capcane – mai fericită decât atunci când locuiam împreună în Brooklyn și ne dădeam drept vindecați, în apartamentul nostru drăguț, cu mobilă lucioasă. Acolo, ea era ca una dintre femeile despre care învățam la ora de istorie, strânse cu corsete, până abia puteau respira sau vorbi: albă la față, sufocată.

— Uite ce e, nu putem concura cu asta. Am putea și să ne unim forțele, să fim mai mulți.

Tack îmi prinde privirea, peste focul de tabără. Îi zâmbesc. Nu știu cât de mult au descifrat el și Raven din cele întâmplate între mine și Alex sau cât din trecutul nostru îl cunosc – nu mi-au spus nimic despre asta –, dar au fost mai drăguți cu mine ca de obicei.

— Eu sunt cu Tack, zice Hunter.

Aruncă un glonț în aer și îl prinde cu dosul mâinii, apoi îl ia în palmă.

— Am putea să ne împărțim, zice Raven, pentru a suta oară.

E evident că nu-i place pe Pike și pe Dani. În acest nou grup, ierarhia nu a fost foarte clar stabilită, iar ce spun Tack și Raven nu devine automat literă de lege.

— Nu ne despărțim, afirmă Tack ferm. Dar imediat ia capcana de la ea și zice: Lasă-mă să te ajut.

Așa funcționează Tack și Raven: limbajul lor secret sub formă de ofensivă și defensivă, ceartă și concesie. La cei vindecați, relațiile sunt toate la fel, iar regulile și așteptările sunt clare. Fără operație, relațiile trebuie reinventate în fiecare zi, limbajul decodificat și descifrat constant.

Libertatea e extenuantă.

— Tu ce zici, Lena? întreabă Raven, iar Pike, Dani și ceilalți se răsucesc și se uită la mine.

Acum, că mi-am făcut intrarea în Rezistență, opinia mea are greutate. Din umbră, simt că și Alex mă privește.

— Cape Cod, zic punând jar pe foc. Cu cât suntem mai departe de orașe, cu atât mai bine. Și orice avantaj e mai bun decât nimic. Nu vom fi singuri. Vor fi și alții acolo, alte grupuri care ni se vor alătura.

Vocea mea răsună tare în luminiș. Mă întreb dacă Alex a observat această schimbare: am devenit mai vocală și mai încrezătoare. Se lasă un moment de tăcere. Raven mă privește gânditoare. Apoi, brusc, se întoarce și aruncă o privire peste umăr.

— Dar tu, Alex?

— Waterbury, răspunde el imediat.

Stomacul mi se strânge. Știu că e o prostie – știu că interesele sunt mai presus de noi doi – dar nu mă pot împiedica să simt furie. Bineînțeles că nu e de acord cu mine. Bineînțeles.

— Nu e niciun avantaj să fii deconectat de la comunicare și informație, zice el. Un război e în derulare. Putem încerca să negăm, putem încerca să ne îngropăm capetele în nisip, dar ăsta e adevărul. Iar războiul ne va găsi oricum, în cele din urmă. Eu zic să-l înfruntăm.

— Are dreptate, intervine și Julian.

Mă întorc spre el surprinsă. Abia ne-am vorbit în ultimele seri, în jurul focului. Cred că nu se simte confortabil încă. E tot bobocul, străinul, chiar mai rău, un convertit de pe partea cealaltă. Julian Fineman, fiul răposatului Thomas Fineman, fondatorul și șeful organizației America Fără Deliria, și inamicul a tot ceea ce susținem noi. Nu contează că Julian a întors spatele familiei lui și cauzei – și aproape că și-a dat viața – pentru a fi aici, cu noi. Îmi dau seama că unii nu au încredere în el.

Julian vorbește ritmic, ca un orator experimentat.

— Nu are rost să folosim tactici de evitare. Nu vor avea efect. Dacă Rezistența crește, guvernul și armata vor face orice să o oprească. Vom avea mai multe șanse de ripostă dacă suntem în mijlocul acțiunii. Altfel, vom fi doar niște iepuri într-o gaură, așteptând să fim scoși.

Deși Julian e de acord cu Alex, are grijă să-și țină ochii ațintiți spre Raven. Julian și Alex nu își vorbesc și nu se privesc niciodată, iar ceilalți au grijă să nu spună nimic despre asta.

— Eu zic Waterbury, intervine Lu, care mă surprinde.

Anul trecut, nu voia să aibă de-a face cu Rezistența. Voia să dispară în Sălbăticie, să construiască un adăpost cât mai departe de orașele legale.

— Bine, atunci.

Raven se ridică și își scutură blugii.

— Waterbury să fie. Alte obiecții?

Tăcem toți pentru o clipă, privindu-ne, cu fețele acoperite de umbră. Nimeni nu vorbește. Nu sunt mulțumită de decizie, iar Julian probabil că o simte. Pune o mână pe genunchiul meu și mă strânge.

— Atunci, așa rămâne. Mâine putem…

Raven e întreruptă de strigăte, o rafală bruscă de voci. Ne ridicăm toți, o reacție instinctivă.

— Ce naiba?

Tack își pune pe umăr arma și cercetează grupul de copaci din jurul nostru, un perete de crengi și plante agățătoare. Pădurea e din nou tăcută.

— Șșșșt.

Raven ridică o mână.

— Am nevoie de ajutor aici, băieți! La dracu'!

O relaxare colectivă, o eliberare a tensiunii. Recunoaștem vocea lui Sparrow. Plecase mai devreme și hoinărise prin pădure, să-și facă treaba.

— Te-am auzit, Sparrow, strigă Pike.

Siluetele gonesc spre copaci și devin umbre, îndată ce părăsesc zona luminată de foc. Eu și Julian rămânem pe loc și observ că Alex face la fel. Se aude un amestec de voci și instrucțiuni – picioarele ei, picioarele ei, apuc-o de picioare – apoi Sparrow, Tack, Pick și Dani apar în luminiș, fiecare pereche cărând câte un trup. La început, am impresia că sunt animale înfășurate în prelate, dar apoi văd un braț alb atârnat și luminat clar de foc, iar stomacul mi se strânge.

Oameni.

— Apă, adu apă!

— Adu trusa, Raven, sângerează!

Pentru o clipă, sunt paralizată. În timp ce Tack și Pike pun trupurile jos lângă foc, le văd fețele: una bătrână, întunecată, arsă de soare; o femeie care a stat în Sălbăticie mare parte din viață, dacă nu chiar toată. Saliva i se adună la colțurile gurii, iar respirația ei e dificilă și plină de fluid. Cealaltă față e neașteptat de frumoasă. Trebuie să fie de vârsta mea sau chiar un pic mai tânără. Pielea ei e de culoarea interiorului migdalei, iar părul lung, șaten-închis, îi e răsfirat în noroi. Pentru un moment, sunt azvârlită înapoi, până la propria-mi evadare în Sălbăticie. Raven și Tack probabil că m-au găsit exact așa, mai mult moartă decât vie, bătută și rănită.

Tack se răsucește și vede cum mă holbez.

— Un pic de ajutor, Lena, zice el scurt.

Vocea lui mă scoate din reverie. Îngenunchez lângă el, alături de femeia în vârstă. Raven, Pike și Dani se ocupă de fată. Julian stă în spatele meu.

— Ce pot să fac? întreabă el.

— Avem nevoie de apă curată, zice Tack fără să ridice privirea.

Și-a scos cuțitul și îi taie bluza. În unele locuri, materialul pare contopit cu pielea ei. Atunci văd, îngrozită, că jumătatea de jos îi e grav arsă, picioarele îi sunt acoperite de răni deschise, infectate. Trebuie să închid ochii o clipă și să mă forțez să nu mi se facă rău. Julian mă atinge pe umăr, apoi se duce să caute apă.

— Rahat, mormăie Tack, când descoperă încă o rană; o tăietură lungă, de-a lungul fluierului piciorului, adâncă și infectată. Rahat.

Femeia lasă să îi scape un geamăt, apoi nu se mai aude nimic.

— Nu mă părăsi acum, zice Tack.

Își dă jos geaca. Transpirația îi lucește pe frunte. Suntem aproape de foc, pe care ceilalți îl întețesc.

— Îmi trebuie o trusă de prim ajutor.

Tack ia un prosop și începe să îl rupă în fâșii, cu mișcări profesioniste și rapide. Garouri.

— Să-mi dea cineva o afurisită de trusă.

Căldura e un zid lângă noi. Fumul negru acoperă cerul, își croiește drum și prin gândurile mele și îmi distorsionează senzațiile, care încep să semene cu un vis: vocile, mișcarea, căldura și mirosul trupurilor fracturate și fără simțire. Nu îmi dau seama dacă stau îngenuncheată câteva minute sau câteva ore. La un moment dat, Julian se întoarce cu o găleată cu apă fierbinte. Apoi, pleacă și se întoarce din nou. Ajut la curățarea rănilor femeii și, după un timp, nici nu îi mai văd corpul ca fiind piele și carne, ci doar un amestec ciudat, ca niște bucăți întunecate de lemn împietrit, la fel ca acelea peste care dăm în pădure. Tack îmi spune ce să fac și execut. Mai multă apă, rece, de data aceasta. Materiale curate. Mă ridic, mă mișc, iau obiectele care îmi sunt date și mă întorc cu ele. Alte minute trec; alte ore.

La un moment dat, ridic privirea, iar lângă mine nu e Tack, ci Alex. Coase o tăietură de pe umărul femeii, cu un ac obișnuit și o ață lungă, neagră. E palid de concentrare, dar se mișcă ușor și rapid. Evident, știe ce face. Îmi dau seama că sunt foarte multe pe care nu le știu despre el, despre trecutul lui, despre rolul lui în Rezistență, cum era viața lui în Sălbăticie, înainte să vină în Portland, și simt un val de furie atât de intensă, care aproape mă face să strig: nu pentru ce am pierdut, ci pentru ce am ratat.

Coatele noastre se ating. El se trage înapoi.

Fumul mi-a umplut gâtul și mi-e greu să înghit. Aerul miroase a cenușă. Continui să curăț picioarele de lemn ale femeii și corpul ei, la fel cum o ajutam pe mătușa să lăcuiască masa din mahon o dată pe lună, cu grijă și încet. Apoi, Alex dispare, iar Tack e din nou lângă mine. Își pune mâinile pe umerii mei și mă trage ușor în spate.

— E în regulă. Haide. E în regulă. Ea nu mai are nevoie de tine.

Pentru o clipă, mă gândesc că am reușit, e în siguranță acum. Dar apoi, în timp ce Tack mă conduce spre corturi, văd fața femeii luminată de foc – albă, ca de ceară, ochii deschiși privind orbi spre cer – și îmi dau seama că e moartă și că tot ce am făcut a fost în zadar.

Raven e încă îngenuncheată lângă fată, dar gesturile ei sunt mai puțin frenetice acum și aud cum tânăra respiră regulat. Julian e deja în cort. Sunt atât de obosită, parcă aș merge prin somn. Se dă într-o parte și îmi face loc, iar eu practic mă prăbușesc peste el, în acel mic semn de întrebare format de corpul lui. Părul meu miroase a fum.

— Ești bine? șoptește Julian și îmi găsește mâna prin beznă.

— Da.

— Ea e bine?

— Moartă, zic scurt.

Julian trage aer în piept și simt cum tot corpul i se încordează.

— Îmi pare rău, Lena.

— Nu poți să-i salvezi chiar pe toți. Nu așa funcționează lucrurile.

Asta ar fi spus Tack și știu că e adevărat, chiar dacă, în interiorul meu, nu cred în totalitate.

Julian mă strânge de mână și mă sărută pe cap, apoi mă las cufundată în somn, departe de mirosul de ars.

HANA

Pentru a doua noapte, ceața somnului meu e disturbată de o imagine: doi ochi plutind prin negură. Apoi, ochii devin discuri de lumină, faruri care bat pe mine – sunt înțepenită în mijlocul drumului, înconjurată de un miros greu de gunoi și de gaze de eșapament... înlemnită, nemișcată, în zgomotul unui motor...

Mă trezesc chiar înainte de miezul nopții transpirată.

Nu e posibil să se întâmple asta. Nu mie.

Mă ridic și bâjbâi spre baie, lovindu-mă de una dintre cutiile nedesfăcute din camera mea. Deși ne-am mutat la sfârșitul lui ianuarie, cu mai bine de două luni în urmă, nu m-am obosit să despachetez mai mult decât strictul necesar. În mai puțin de trei săptămâni voi fi măritată și va trebui să mă mut din nou. În plus, vechile mele lucruri – animalele împăiate, și cărțile, și figurinele din porțelan pe care le colecționam când eram copil – nu mai înseamnă prea mult pentru mine.

În baie, îmi dau cu apă rece pe față, încercând să alung amintirea acelor ochi-faruri, încordarea din pieptul meu, groaza de a fi călcată de mașină. Îmi spun că nu înseamnă nimic, că vindecarea funcționează un pic diferit la fiecare.

Afară, luna e rotundă și incredibil de strălucitoare. Îmi lipesc nasul de geam. Peste drum e o casă aproape identică cu a noastră, iar lângă ea e încă o casă în oglindă. Și continuă așa, duzini de copii: aceleași acoperișuri triunghiulare nou-construite, cu aspect de vechi.

Simt nevoia să fac mișcare. Simțeam asta mereu, când corpul meu tânjea să alerge. Nu am alergat mai mult de o dată sau de două ori, de când am fost operată – de câteva ori am încercat, dar pur și simplu nu mai era la fel – și, chiar și acum, ideea nu mă atrage. Dar vreau să fac ceva.

Mă schimb într-o pereche de pantaloni de trening vechi și un tricou negru. Îmi pun o șapcă de baseball veche, care a fost a tatălui meu, parțial să-mi țină părul la spate, parțial, să nu fiu recunoscută, dacă se întâmplă să fie cineva pe afară. Practic, nu e ilegal să ies după ora stingerii, dar nu am chef să răspund la întrebările părinților mei. Nu e ceva ce ar face Hana Tate, în

curând Hana Hargrove. Nu vreau să știe că am probleme cu somnul. Nu pot să le dau motive de suspiciune. Îmi leg șireturile tenișilor și pornesc pe vârfuri spre ușa de la dormitor. Vara trecută, mă furișam mereu. La o petrecere interzisă, din depozitul din spatele Otremba's Paints, și la petrecerea de la Deering Highlands, ambele întrerupte de razii; nopți petrecute pe plajă, în Sunset Park, și întâlniri ilegale cu băieți nevindecați, inclusiv atunci în Back Cove, când l-am lăsat pe Steven Hilt să pună mâna pe interiorul coapsei mele goale și timpul părea să se fi oprit în loc.

Steven Hilt: gene negre, dinți albi, miros de pin; golul din stomac, de câte ori mă privea. Amintirile par secvențe din viața altcuiva.

Cobor scările aproape fără zgomot. Găsesc încuietoarea de la ușa din față și o răsucesc cu mișcări foarte lente, astfel că se deschide fără să se audă.

Vântul e rece și murmură prin tufele de conifere care înconjoară curtea noastră. Și ele sunt o reprezentare a WoodCove Farms: Pentru securitate și protecție, zice broșura imobiliară, și o adevărată intimitate. Mă opresc, ascult dacă sunt patrule în trecere. Nimic. Dar nu pot fi departe. WoodCove se laudă că există gărzi voluntare douăzeci și patru din șapte. Totuși, cartierul e mare, plin de ramificații și de fundături. Cu puțin noroc, voi reuși să le evit.

Străbat aleea din față, îndreptându-mă spre poarta metalică. Umbrele unor lilieci trec prin lumina lunii, iar contururile lor se reflectă peste gazon. Mă înfior. Deja cheful meu de hoinăreală se estompează. Mă gândesc să mă întorc în pat, sub păturile moi și la pernele mirosind slab a detergent; să mă trezesc revigorată, în fața unui mic dejun zdravăn, cu omletă.

Ceva se aude în garaj. Mă rotesc. Ușa garajului e parțial deschisă. Primul meu gând e la un fotograf. Unul dintre ei o fi sărit poarta și s-o fi instalat în curte. Dar renunț repede la idee. Doamna Hargrove a aranjat cu grijă toate ocaziile de a fi pozați și, până acum, eu nu am fost subiectul atenției decât atunci când eram cu Fred.

Al doilea gând al meu se duce la un hoț de gaz. Recent, din cauza restricțiilor guvernamentale impuse mai ales în zonele mai sărace ale orașului, au fost mai multe spargeri în Portland. Îndeosebi pe timp de iarnă: sobele au rămas fără petrol, iar

mașinile fără benzină; casele au fost vandalizate. Doar în februarie au fost două sute de spargeri, cel mai mare număr de infracțiuni, de când operația a devenit obligatorie, cu patruzeci de ani în urmă.

Mă gândesc să intru în casă și să îl trezesc pe tata. Dar asta ar presupune întrebări, explicații. Traversez curtea spre garaj, cu ochii la ușa întredeschisă, să văd dacă zăresc vreo mișcare. Iarba e plină de rouă, care îmi udă tenișii. Fiori îmi trec prin tot corpul. Cineva mă privește. O crenguță se rupe în spatele meu. Mă răsucesc. O pală de vânt trece din nou prin tufișuri. Trag aer în piept și mă întorc spre garaj. Inima îmi urcă în gât, o senzație neplăcută și incomodă. Nu mi-a mai fost frică – cu adevărat frică – din dimineața operației, când nici măcar n-am fost în stare să-mi desfac haina de spital, atât de tare îmi tremurau mâinile.

— E cineva? șoptesc.

Un alt sunet. Categoric, cineva sau ceva e în garaj. Mă opresc la câțiva metri distanță, țintuită de teamă. Ce prostie. E o prostie. O să intru în casă și o să-l trezesc pe tata. O să-i spun că am auzit un zgomot și o să mă descurc mai apoi cu întrebările.

După care, slab: un mieunat. Ochii unei pisici clipesc spre mine, din ușa deschisă. Răsuflu ușurată. O pisică vagabondă, nimic mai mult. Portland e îngrozitor pentru ele. Și pentru câini. Oamenii le cumpără, apoi nu-și permit sau nu le pasă de ele și le abandonează. Numărul lor crește cu fiecare an. Am auzit că sunt haite de câini sălbatici care hoinăresc în jurul Highlands. Înaintez încet. Pisica mă privește. Pun mâna pe ușa garajului și o mai deschid câțiva centimetri.

— Haide, ieși de acolo.

Pisica țâșnește înapoi în garaj. Trece pe lângă bicicleta mea veche și se lovește de suport. Bicicleta începe să se clatine și alerg să o prind înainte să cadă. Ghidonul e prăfuit; deși e beznă, simt mizeria de pe ea. Țin o mână pe bicicletă, să o sprijin, și bâjbâi după întrerupătorul de pe perete. Aprind luminile. Îndată, garajul e din nou normal: mașina, containerele de gunoi, mașina de tuns iarba, în colț; cutii de vopsea și bidoane cu rezerve de benzină, așezate sub formă de piramidă, în alt colț. Cel puțin pisica este curată, nu are spume la gură sau răni. Nimic de care să mă tem. Încă un pas spre ea, dar o ia la fugă din nou; de data aceasta, aleargă în jurul mașinii, apoi mă ocolește și iese în curte.

În timp ce rezem bicicleta de perete, observ elasticul mov decolorat încă prins de ghidon. Eu și Lena aveam biciclete identice, iar ea mă tachina că a ei e mai rapidă. Întotdeauna le schimbam, fără să ne dăm seama, după ce le lăsam pe iarbă sau pe plajă. Lena urca pe ea, abia reușind să ajungă la pedale, iar eu o luam pe a ei, chinuindu-mă să pun picioarele pe pedale, ca un copil, și veneam acasă împreună, râzând isteric. Într-o zi, a adus două elastice, de la magazinul unchiului ei – mov pentru mine, albastru pentru ea – și a insistat să le punem pe ghidoane, să le putem deosebi.

Acum, elasticul e acoperit de praf. Nu am mai mers cu bicicleta de vara trecută. La fel ca în cazul Lenei, acest obicei a rămas undeva în urmă. De ce eu și Lena eram cele mai bune prietene? Despre ce vorbeam? Nu aveam nimic în comun. Nu ne plăceau aceleași mâncăruri sau aceeași muzică. Nici măcar nu credeam în aceleași lucruri. Apoi, ea a plecat și mi-a frânt inima atât de rău, că abia am mai putut să respir. Dacă nu aș fi fost operată, nu știu sigur ce aș fi făcut. Acum, recunosc că trebuie să o fi iubit pe Lena. Nu într-un mod nefiresc, dar sentimentele mele pentru ea trebuie să fi fost cumva bolnave. Cum poate avea cineva puterea să te facă praf și în același timp să te facă să te simți întreg?

Nevoia mea de mișcare a dispărut complet. Tot ce vreau să fac e să ajung din nou în pat. Sting lumina și trag ușa garajului, asigurându-mă că aud cum se închide zăvorul. În timp ce mă întorc spre casă, văd o bucată de hârtie pe iarbă, deja udă de rouă. Nu era acolo acum un minut. Evident, cineva a împins-o prin poartă când eram în curte. Cineva mă privea, poate că mă privește chiar acum. Traversez curtea încet. Mă văd cum mă întind după hârtie. Mă văd cum mă aplec să o iau. E o poză alb-negru, care a fost reprodusă după original: un bărbat și o femeie sărutându-se. Femeia e lăsată pe spate, cu degetele în părul bărbatului. El zâmbește chiar în timp ce o sărută. În josul pliantului scrie: SUNTEM MAI MULȚI DECÂT CREZI.

Instinctiv, mototolesc hârtia în pumn. Fred are dreptate: Rezistența e aici, printre noi. Probabil că au acces la copiatoare, la hârtie, la curieri. În depărtare, o ușă se trântește și tresar. Brusc, noaptea pare vie. Practic, alerg până la ușa din față și uit să nu fac zgomot, în timp ce intru în casă și o încui în urma mea.

Pentru o clipă, rămân pe hol, cu pliantul încă strâns în pumn, respirând mirosurile familiare de mobilă lăcuită și de Clorox.

În bucătărie, arunc hârtia la gunoi. Apoi, mă gândesc mai bine și o îndes în containerul de gunoi. Nu îmi mai fac griji că i-aș putea trezi pe ai mei. Vreau doar să scap de hârtie, să scap de cuvintele de pe ea, o amenințare, fără îndoială. Suntem mai mulți decât crezi.

Mă spăl pe mâini cu apă caldă și mă împleticesc spre dormitor. Nici măcar nu mă dezbrac, doar arunc tenișii, șapca de baseball și mă bag sub pături. Deși se aude centrala, nu simt căldura. Degete lungi și întunecate mă cuprind. Mâini cu mănuși din catifea, moi și parfumate, mi se strâng în jurul gâtului, iar Lena șoptește de departe – Ce ai făcut? — apoi, din fericire, degetele cedează, mâinile cad de pe gâtul meu și mă cufund, mă cufund într-un somn adânc și fără vise.

LENA

Când deschid ochii, cortul e plin de o lumină verde difuză, de la soarele transformat în culoare de pereții subțiri ai cortului. Pământul de sub mine e ușor umed, ca în fiecare dimineață; pământul expiră rouă, se scutură de înghețul de peste noapte. Aud voci și sunet de vase metalice. Julian nu e lângă mine. Nu-mi amintesc cât timp am dormit atât de adânc. Nici măcar nu-mi amintesc să fi visat. Mă întreb dacă așa e când ești vindecat, te trezești proaspăt și nou, nederanjat de degetele lungi și fantomatice care se întind spre tine în somn.

Afară, aerul e neașteptat de cald. Pădurea răsună de cântecele păsărilor. Norii plutesc haihui pe un cer de un albastru senin. În Sălbăticie se vede clar că vine primăvara, cu îndrăzneală, ca primii măcălendri mândri, cu puf pe piept, care se ivesc în martie.

Cobor spre micul pârâu, de unde luăm apă. Dani tocmai a ieșit din apă și stă în picioare, goală, înfășurându-și părul într-un tricou. Înainte, nuditatea mă șoca, dar acum abia dacă o observ; ar putea fi o vidră udă, care se usucă la soare. Totuși, mă îndrept în direcție opusă, îmi dau jos tricoul, mă spăl pe față, la subraț și îmi bag capul sub apă, apoi trag aer în piept când ies la suprafață. Apa e încă rece ca gheața și nu mă cufund.

— ’Neața, rază de soare, zice Raven, fără să ridice privirea de pe jacheta pe care o coase.

Ține în gură câteva ace și vorbește printre ele.

— Ai dormit bine?

Nu așteaptă să răspund.

— Este niște haleală pe foc, mănâncă, până nu pune Dani mâna pe ea.

Fata pe care am salvat-o seara trecută s-a trezit și stă lângă Raven, aproape de foc, cu o pătură roșie înfășurată în jurul umerilor. E și mai drăguță decât am crezut. Ochii ei sunt de un verde viu, iar pielea îi e luminoasă și catifelată.

— Bună, zic, în timp ce mă așez între ea și foc.

Îmi zâmbește timid, dar nu vorbește și simt un val de simpatie pentru ea. Îmi amintesc cât de speriată am fost când am ajuns

în Sălbăticie și m-am trezit printre Raven și Tack și ceilalți. Mă întreb de unde vine și ce lucruri îngrozitoare o fi văzut. La marginea focului, un vas ciobit e pe jumătate îngropat în cenușă. În el sunt tocană de ovăz și fasole neagră, rămasă de la cina de aseară. E cam arsă și fără gust. Îmi pun un pic într-un recipient de tablă și mă forțez să o mănânc repede. În timp ce termin, Alex iese din pădure, cu un bidon din plastic plin cu apă. Ridic privirea instinctiv, să văd dacă mă vede, dar, ca de obicei, privește aerul de deasupra capului meu. Trece de mine și se oprește lângă fata cea nouă.

— Poftim, îi zice.

Vocea lui e blândă, vocea vechiului Alex, acel Alex din amintirile mele.

— Ți-am adus niște apă. Nu-ți face griji, e curată.

— Mulțumesc, Alex.

Numele sună nepotrivit în gura ei și mă face să mă simt ciudat, așa cum mă simțeam când eram copil, la Festivalul Căpșunelor, la Eastern Prom, în camera oglinzilor: de parcă totul fusese distorsionat.

Tack, Pike și alți câțiva ies din pădure imediat după Alex și își croiesc drum printre crengi. Julian e ultimul care apare, iar eu mă ridic și mă trezesc că alerg spre el, înghesuindu-mă în brațele lui.

— Uau.

Râde și se clatină un pic, apoi mă strânge, evident surprins și încântat. În timpul zilei, nu sunt niciodată atât de afectuoasă cu el, în fața celorlalți.

— Pentru ce a fost asta?

— Mi-a fost dor de tine, zic și simt că rămân fără respirație, deși nu am niciun motiv.

Îmi pun fruntea pe umărul lui și o mână pe piept. Ritmul inimii lui mă liniștește: el e real și e aici, acum.

— Am făcut un tur complet, zice Tack. O circumferință de aproape cinci kilometri. Totul pare în regulă. Scavengerii trebuie să o fi luat în altă direcție.

Julian se încordează. Mă întorc și dau de Tack.

— Scavengerii? întreb.

El mă privește și nu răspunde. S-a oprit în fața fetei noi. Alex încă stă lângă ea. Brațele lor sunt despărțite doar de câțiva

centimetri, iar eu fixez conturul format de umerii și coatele lor, ca o jumătate de clepsidră.

— Nu-ți amintești în ce zi au venit? o întreabă pe fată și îmi dau seama că se străduiește să nu pară nerăbdător.

La exterior, Tack e dur – dur și necioplit, exact ca Raven. De asta se potrivesc atât de bine. Fata își mușcă buza. Alex se întinde și îi atinge mâna, blând și liniștitor, iar eu sunt cuprinsă brusc, din cap până-n picioare, de o senzație de greață.

— Haide, Coral, îi zice el.

Coral. Bineînțeles că o cheamă Coral. Frumoasă și delicată, și specială.

— Nu… nu-mi amintesc.

Vocea ei e aproape la fel de joasă ca a unui băiat.

— Încearcă, zice Tack.

Raven îi aruncă o privire. Expresia ei e clară. N-o forța. Fata strânge un pic mai mult pătura în jurul umerilor. Își drege vocea.

— Au venit acum câteva zile… trei, patru. Nu știu exact. Am găsit un hambar vechi, intact… Ne oprisem acolo. Eram doar un grup mic. David, Tigg și… și Nan.

Vocea ei se stinge un pic și trage aer în piept.

— Și alți câțiva, opt, în total. Rămăsesem împreună, de când ajunsesem în Sălbăticie. Bunicul a fost preot al uneia dintre vechile religii.

Ridică privirea spre noi, sfidător, de parcă ne-ar provoca să o criticăm.

— A refuzat să se convertească la Noua Ordine și a fost omorât. Ridică din umeri. De atunci, familia noastră a fost urmărită. Iar când mătușa s-a dovedit a fi simpatizantă… ei bine, am ajuns pe lista neagră. Nu am putut obține un job, nu am putut să ne găsim perechi, să ne salvăm viețile. Nimeni din Boston nu voia să ne aibă de chiriași; nu că am fi avut bani să plătim.

În vocea ei se simte amărăciunea. Îmi dau seama că doar trauma recentă a făcut-o să pară fragilă. În împrejurări normale, era lider, ca Raven. Ca Hana. Simt o altă înțepătură de gelozie, văzându-l pe Alex cum o privește.

— Scavengerii, o îndeamnă Tack.

— Termină, Tack, intervine Raven. Nu e pregătită să vorbească despre asta.

— Nu, nu. Pot. Doar… nu prea îmi amintesc…

Din nou, scutură din cap, de data aceasta, cu o expresie nedumerită.

— Nan avea probleme cu încheieturile. Nu-i plăcea să fie singură pe întuneric când trebuia să meargă la baie. Se temea să nu cadă.

Își strânge genunchii mai aproape de piept.

— Mergeam cu ea, unul câte unul. În seara aceea, era rândul meu. E singurul motiv pentru care eu nu… E singurul motiv…

Vocea ei se stinge.

— Ceilalți sunt morți?

Vocea lui Tack sună goală. Fata aprobă din cap. Dani mormăie un „rahat” și aruncă în aer cu niște noroi, fără țintă.

— Arși. În timp ce dormeau. Am văzut. Scavengerii au înconjurat locul și… pur și simplu… puf. S-a aprins ca un chibrit. Nan și-a pierdut capul. A luat-o direct spre hambar. M-am dus după ea… după aceea, nu-mi amintesc prea multe. Am crezut că a ars, apoi îmi amintesc că m-am trezit într-un șanț și ploua… apoi ne-ați găsit…

— Rahat, rahat, rahat.

De câte ori Dani rostea cuvântul, azvârlea și cu noroi.

— Nu ne ajuți, i-o trântește Raven.

Tack își freacă fruntea și oftează.

— Au plecat din zonă. Asta înseamnă o pauză pentru noi. Să sperăm doar că nu ni se vor intersecta drumurile.

— Câți erau? o întreabă Pike pe Coral.

Ea scutură din cap.

— Cinci? Șapte? O duzină? Haide. Trebuie să ne spui ceva…

— Eu vreau să știu de ce, intervine Alex.

Deși vorbește calm, toată lumea tace imediat și îl ascultă. Îmi plăcea asta la el: felul în care putea să preia controlul unei situații, fără să ridice vocea, prin încrederea și calmul pe care le transmitea. Acum, ar trebui să nu simt nimic, așa că mă concentrez pe faptul că Julian e în spatele meu, la doar câțiva centimetri distanță; mă concentrez pe faptul că genunchii lui Alex și ai lui Coral se ating, iar el nu se trage și nu pare să-l deranjeze deloc.

— De ce să atace? De ce să dea foc hambarului? Nu are logică.

Alex scutură din cap.

— Toți știm că scavengerii ies să fure, nu să devasteze. Ăsta nu a fost furt, a fost masacru.

— Scavengerii lucrează cu AFD, zice Julian.

Rostește cuvintele fluid, deși trebuie să-i fie greu. AFD era organizația tatălui său, munca de o viață a familiei sale și a lui, de asemenea, până când noi doi am fost prinși împreună, cu câteva săptămâni în urmă.

— Exact, spune Alex, ridicându-se.

Deși el și Julian își vorbesc telegrafic, Alex refuză să privească spre el. Îi fixează pe Raven și pe Tack.

— Pentru ei, nu mai e vorba despre supraviețuire, nu-i așa? E vorba despre răzbunare. Mizele sunt mai mari, iar scopurile sunt diferite.

Nimeni nu îl contrazice. Toți știu că are dreptate. Scavengerilor nu le-a păsat niciodată de vindecare. Ei au venit în Sălbăticie pentru că nu își găseau locul în societatea normală sau erau excluși din ea. Au venit fără devotament sau afiliere, fără simțul onoarei sau idealuri. Și, cu toate că au fost mereu nemiloși, atacurile lor aveau un scop – jefuiau și furau, luau provizii și arme și nu-i deranja dacă și omorau pe cineva. Dar crima fără scop și fără profit… Asta e cu totul altceva. E un contract pentru a ucide.

— Ne decimează.

Raven rostește cuvintele încet, de parcă ideea tocmai i-ar fi trecut prin cap. Se întoarce spre Julian.

— Ne vor vâna ca pe niște animale, nu-i așa? Despre asta e vorba?

Acum, toți se uită spre el, unii din curiozitate, alții cu resentimente.

— Nu știu. Se bâlbâie. Nu-și permit să ne lase să trăim.

— Acum, pot să zic rahat? întreabă Dani sarcastic.

— Dar dacă AFD și oamenii legii se folosesc de scavengeri să ne omoare, asta dovedește că Rezistența e puternică, protestez eu. Ne consideră o amenințare. E un lucru bun.

Ani la rândul, Invalizii din Sălbăticie au fost, practic, protejați de guvern, a cărui poziție oficială era aceea că boala, amor deliria nervosa, ar fi fost eliminată în urma bombardamentelor și toți cei infectați ar fi dispărut. Dragostea nu mai exista. Să admită existența comunităților de Invalizi ar fi însemnat o recunoaștere a eșecului.

Dar acum propaganda nu mai ține. Rezistența a devenit prea mare și prea vizibilă. Nu ne mai pot ignora și nu se mai pot preface că nu existăm, așa că trebuie să încerce să ne elimine.

— Mda, să vedem cât de bine va fi când scavengerii ne vor prăji în somn, răspunde Dani.

— Te rog.

Raven se ridică în picioare. O panglică albă i se vede prin părul negru; nu am mai văzut-o până acum și mă întreb dacă a fost mereu acolo sau dacă a apărut recent.

— Va trebui doar să fim mai atenți. Vom căuta locuri mai apropiate pentru tabere și vom pune pe cineva să stea de veghe noaptea. Da? Dacă ei ne vânează, va trebui să fim mai rapizi și mai deștepți. Și va trebui să fim uniți. Suntem tot mai mulți, cu fiecare zi, da?

Se uită cu subînțeles la Pike și la Dani, apoi își întoarce privirea spre Coral.

— Crezi că ești suficient de puternică să mergi?

Coral aprobă.

— Cred că da.

— Bun.

Tack devine vizibil agitat. Trebuie să fie cel puțin ora zece.

— Să facem ultimele raiduri. Verificați capcanele; adunați lucrurile. Plecăm îndată ce putem.

Tack și Raven nu mai sunt șefii grupului, dar tot mai pot pune oamenii în mișcare, iar în acest caz nimeni nu protestează. Suntem în apropiere de Poughkeepsie de aproape trei zile, iar acum, că am decis care este destinația, suntem cu toții nerăbdători să ajungem acolo.

Grupul se împrăștie, iar oamenii încep să se risipească printre copaci. Mergem împreună de mai puțin de o săptămână, dar fiecare dintre noi și-a asumat deja un rol. Tack și Pike sunt vânători; eu, Raven, Dani și Alex ne ocupăm cu rândul de capcane; Lu scoate apă și o fierbe. Julian împachetează, descarcă și reîmpachetează. Alții repară haine și peticesc corturi. În Sălbăticie, viața depinde de ordine. În această privință, cei vindecați și cei nevindecați sunt de acord.

O iau pe urmele lui Raven, care coboară o pantă mică spre ruinele unor fundații, unde cândva trebuie să fi fost un bloc. Sunt urme de ratoni aici.

— Ea vine cu noi? îi strig.

— Cine?
Raven pare surprinsă să mă vadă lângă ea.
— Fata.
Încerc să-mi păstrez vocea neutră.
— Coral.
Raven ridică o sprânceană.
— Nu prea are de ales, nu? Fie vine cu noi, fie rămâne și moare de foame.
— Dar…
Nu reușesc să explic de ce simt, cu înverșunare, că nu e de încredere.
— Nu știm nimic despre ea.
Raven se oprește. Se întoarce spre mine.
— Nu știm nimic despre nimeni. Încă nu ai înțeles asta? Tu nu știi nimic despre mine, eu nu știu nimic despre tine. Nici măcar tu nu știi nimic despre tine.
Mă gândesc la Alex, la imaginea ciudată, nepăsătoare, a unui băiat pe care cândva credeam că îl cunosc. Poate că nu s-a schimbat chiar atât de mult. Poate că nu l-am cunoscut niciodată.
Raven oftează și își freacă fața cu ambele mâini.
— Uite, am vorbit serios mai devreme. Suntem băgați toți în povestea asta și trebuie să ne purtăm ca atare.
— Am înțeles.
Privesc înapoi spre tabără. De la distanță, pătura roșie de pe umerii lui Coral pare stridentă, ca o pată de sânge pe o podea din lemn lăcuit.
— Nu cred că înțelegi, zice Raven.
Vine în fața mea și mă obligă să îi întâlnesc privirea. Ochii ei sunt duri, aproape negri.
— Asta, ceea ce se întâmplă acum, e tot ce contează. Nu e un joc. Nu e o glumă. E război. E mai important decât mine sau decât tine. E mai important decât noi toți la un loc. Noi nu mai contăm. Vocea ei se înmoaie. Mai știi ce îți spuneam mereu? Trecutul e mort.
Îmi dau seama că se referă la Alex. Gâtul începe să mi se strângă, dar refuz să o las pe Raven să mă vadă plângând. Nu o să mai plâng niciodată pentru Alex. Raven pornește din nou.
— Du-te, îmi strigă peste umăr. Trebuie să îl ajuți pe Julian să strângă corturile.

Privesc în urmă. Julian a demontat deja jumătate dintre ele. În timp ce mă uit, mai strânge unul, din care nu mai rămâne nimic, ca o ciupercă ce se dezumflă.

— Se descurcă. Nu are nevoie de mine.

O urmez pe Raven.

— Crede-mă, se răsucește ea, iar părul negru i se răsfiră, are nevoie de tine.

Pentru o clipă, rămânem pe loc privindu-ne. Ceva sclipește în ochii ei, o expresie pe care nu reușesc să o descifrez. O avertizare, poate. Apoi, buzele ei schițează un zâmbet.

— Încă sunt lider, știi doar. Trebuie să mă asculți.

Așadar, mă întorc și cobor panta spre tabără, spre Julian, care are nevoie de mine.

HANA

Dimineață, mă trezesc confuză, pentru o clipă. Camera e scăldată în lumina soarelui. Probabil, am uitat să trag jaluzelele. Mă ridic și împing pătura spre capătul patului. Afară se aud pescărușii și, în timp ce mă dau jos din pat, văd că soarele face ca iarba să fie de un verde aprins. Pe birou găsesc unul dintre cele câteva lucruri pe care le-am despachetat: După vindecare, cartea groasă pe care am primit-o după operație și care, potrivit introducerii, „conține răspunsurile la cele mai obișnuite și neobișnuite întrebări despre operație și efectele ei”.

Răsfoiesc repede până la capitolul despre vise și scanez câteva pagini care detaliază în termeni tehnici plictisitori un posibil efect secundar al operației: somnul fără vise. Apoi, observ o propoziție care mă face să vreau să strâng cartea la piept: „După cum am subliniat în mod repetat, oamenii sunt diferiți și, cu toate că operația minimizează variațiile de temperament și personalitate, funcționează diferit la fiecare. Cam cinci la sută din cei operați spun că ei continuă să aibă vise.”

Cinci la sută. Nu e un procent mare, dar totuși nu e niciunul ciudat de mic. Mă simt mai bine decât am făcut-o în ultima vreme. Închid cartea și iau o hotărâre bruscă. Azi, voi merge cu bicicleta până la casa Lenei. De luni întregi nu am mai fost nicăieri în apropiere de locuința ei, în Cumberland. Acesta va fi felul meu de a omagia vechea noastră prietenie și de a alunga sentimentele neplăcute care m-au bântuit de când am văzut-o pe Jenny. Poate că Lena a cedat bolii, dar, la urma urmei, a fost și vina mea. Probabil că de asta încă mă gândesc la ea. Operația nu suprimă toate sentimentele, iar vina încă se simte.

Voi merge cu bicicleta până la casa ei, să văd dacă toată lumea e în regulă, și mă voi simți mai bine. Vina necesită iertare, iar eu nu m-am iertat de partea mea de vină din infracțiunea ei. Poate că o să iau cu mine și niște cafea. Mătușii ei îi plăcea.

Apoi, o să mă întorc la viața mea.

Îmi dau cu apă pe față, îmbrac o pereche de blugi și hanoracul meu preferat, care a devenit mai moale, de la anii în care a trecut prin uscător, și îmi adun părul în creștet. Lena se strâmba de câte ori îl purtam așa. Nu e cinstit, zicea. Dacă aș încerca să fac asta, aș arăta de parcă o pasăre și-ar fi făcut cuib în capul meu.

— Hana? Totul e în regulă? strigă mama de pe hol cu voce înăbușită, îngrijorată.

Deschid ușa.

— Da. De ce?

Se uită la mine.

— Cumva… cântai?

Probabil că fredonam, fără să îmi dau seama. Simt un val de jenă.

— Încercam să-mi amintesc versurile unui cântec pe care mi l-a pus Fred, zic repede. Nu-mi amintesc decât câteva cuvinte.

Fața mamei se relaxează.

— Sunt sigură că poți să le găsești pe LAMM.

Se întinde, îmi cuprinde bărbia și îmi cercetează critic fața, pentru un minut.

— Ai dormit bine?

— Perfect.

Mă îndepărtez de ea și mă îndrept spre scări. Jos, tata patrulează prin bucătărie, îmbrăcat de lucru, dar fără cravată. Îmi dau seama doar văzându-i părul că se uită la știri, de ceva vreme. Din toamna trecută, când guvernul a făcut prima declarație prin care se recunoștea existența Invalizilor, insistă să ținem televizorul pe știri aproape mereu, chiar și atunci când plecăm de acasă. În timp ce privește, își răsucește părul pe degete.

La știri, o femeie cu o gură rujată portocaliu spune: Cetățeni indignați au dat buzna la secția de poliție de pe State Street, în această dimineață, cerând să li se spună cum au reușit Invalizii să umble liberi pe străzi, să-și facă cunoscute amenințările…

•

Domnul Roth, vecinul nostru, stă la masa din bucătărie și învârte între palme o cană de cafea. Devine un obișnuit al casei noastre.

— Bună dimineața, Hana, îmi zice, fără să își ia ochii de la ecran.

— Bună, domnule Roth.

În ciuda faptului că familia Roth locuiește peste drum de locuința noastră, iar doamna Roth vorbește mereu despre hainele noi pe care i le-a cumpărat fiicei lor mai mari, Victoria, știu că sunt într-o situație delicată. Niciunul dintre copiii lor nu și-a găsit o pereche bună, mai ales din cauza unui mic scandal legat de Victoria, despre care se spune că ar fi fost obligată să facă operația mai devreme, pentru că ar fi fost prinsă pe străzi, după stingere. Cariera domnului Roth stagnează, iar semnele dificultăților financiare sunt vizibile: nu-și mai folosesc mașina, deși încă e acolo, strălucește în spatele porții de fier. Iar luminile se sting devreme; evident, încearcă să facă economie. Sunt aproape convinsă că domnul Roth vine la noi atât de des pentru că nu le mai funcționează televizorul.

— Bună, tată, zic și trec pe lângă masa din bucătărie.

Tata mormăie un răspuns, în timp ce răsucește pe deget o altă șuviță de păr. Prezentatoarea continuă: Pliantele au fost distribuite în mai multe zone și chiar au fost strecurate pe terenurile de joacă și în școli.

•

Înregistrarea arată o mulțime de protestatari aflați pe treptele primăriei. Pe pancartele lor scrie DAȚI-NE ÎNAPOI STRĂZILE și AMERICA FĂRĂ DELIRIA. AFD se bucură de mai multă susținere, de când liderul ei, Thomas Fineman, a fost asasinat, săptămâna trecută. Deja este tratat ca un martir, iar comemorările s-au răspândit prin toată țara.

„De ce nu face nimeni nimic să ne apere?” zice un bărbat într-un microfon. Trebuie să strige peste vacarmul celorlalți protestatari. „Poliția ar trebui să ne apere de acești nebuni. În schimb, ei umplu străzile.”

Îmi amintesc cat de disperată am fost aseară, să scap de acel pliant, de parcă dacă îl aruncam nici nu ar fi existat. Dar normal că Invalizii nu au vrut să ajungă exact la noi.

— E scandalos! explodează tata.

L-am auzit ridicând tonul doar de două-trei ori în toată viața mea și o singură dată și-a pierdut de tot controlul: când au anunțat numele celor omorâți în timpul atacurilor teroriste, iar Frank Hargrove – tatăl lui Fred – era printre ei. Ne uitam cu toții la televizor și, brusc, tata s-a întors și a azvârlit cu paharul în perete. A fost un șoc, eu și mama nu reușeam decât să ne

holbăm la el. Nu voi uita niciodată ce a spus în seara aceea: „Amor deliria nervosa nu e o boală a dragostei. E o boală a egoismului."

— Ce rost mai are Autoritatea Națională de Securitate dacă…

Domnul Roth intervine:

— Haide, Rich, stai jos. Te enervezi.

— Normal că mă enervez. Jigodiile astea…

În debara sunt aliniate pe mai multe rânduri cutii cu cereale și pungi cu cafea. Pun sub braț o pungă cu cafea și le rearanjez pe celelalte, să nu se observe. Apoi, iau o bucată de pâine și întind niște unt pe ea, deși știrile aproape că mi-au alungat foamea. Trec din nou prin bucătărie și ajung pe la jumătatea drumului spre hol, când tata se întoarce și strigă:

— Unde te duci?

Mă întorc un pic spre el, să nu se vadă punga cu cafea.

— M-am gândit să fac o tură cu bicicleta, zic senin.

— O tură cu bicicleta? repetă tata.

— Rochia de nuntă mi-e un pic strâmtă.

Gesticulez expresiv, cu bucata de pâine.

— Mănânc din cauza stresului, cred.

Cel puțin priceperea mea la minciuni nu s-a schimbat după operație. Tata se încruntă.

— Dar nu te apropia de centru, da? A fost un incident seara trecută…

— Vandalism, zice domnul Roth. Nimic mai mult.

Acum, la televizor sunt prezentate înregistrări de la atacurile teroriste din ianuarie: prăbușirea părții de est a Criptelor, surprinsă de o cameră cu care se filma din mână; focul ce se înălța din clădirea primăriei; oameni coborând din autobuze și alergând pe străzi, panicați și nedumeriți; o femeie ghemuită sub o arcadă, cu rochia înfoiată în jurul ei, țipând că a venit ziua judecății; un nor de praf plutind peste oraș și transformând totul într-un alb murdar.

— E doar începutul, răspunde tata tăios. Evident, au vrut ca acesta să fie un avertisment.

— Nu vor reuși să facă nimic. Nu sunt organizați.

— Asta spunea toată lumea și anul trecut și ne-am trezit cu o gaură în Cripte, un primar mort și un oraș plin de psihopați. Știi câți deținuți au evadat în ziua aceea? Trei sute.

— Am întărit securitatea, de atunci, insistă domnul Roth.

— Securitatea nu i-a împiedicat pe Invalizi să trateze Portlandul ca pe un uriaș oficiu poștal, seara trecută. Cine știe ce se putea întâmpla?

Oftează și se freacă la ochi. Apoi, se întoarce spre mine.

— Nu vreau ca unica mea fiică să explodeze în mii de bucăți.

— Nu merg în centru, tată. O să stau departe de peninsulă, înțelegi, da?

Aprobă din cap și se întoarce la televizor.

Afară, mă opresc pe verandă și îmi mănânc pâinea cu o mână, tot cu cafeaua sub braț. Îmi dau seama, prea târziu, că mi-e sete. Dar nu vreau să mă întorc în casă. Mă ghemuiesc, pun cafeaua în rucsacul meu vechi – care încă miroase ușor a gumă cu aromă de căpșune, pe care obișnuiam să o mestec – și îmi pun din nou șapca de baseball peste coada de cal. Îmi pun și ochelarii de soare. Nu mă tem că o să fiu surprinsă de fotografi, dar nu vreau să risc să dau peste cineva cunoscut.

Scot bicicleta din garaj și o duc pe stradă. Toți spun că mersul pe bicicletă nu se uită niciodată, dar pentru o clipă, după ce urc pe ea, mă clatin, ca un copil care abia învață să meargă cu ea. După câteva secunde, reușesc să-mi găsesc echilibrul. Îndrept bicicleta în jos pe pantă și o iau pe Brighton Court, spre gheretă și spre granița de la WoodCove Farms. E ceva liniștitor în tic-tic-tic-ul roților pe ciment și în senzația dată de vântul de pe față, aspru și proaspăt. Nu e aceeași senzație pe care o aveam când alergam, dar îmi oferă mulțumire, ca atunci când te cuibărești în cearceafuri curate, la capătul unei zile lungi.

Ziua e perfectă, senină și surprinzător de rece. Într-o zi ca aceasta, pare imposibil să-ți imaginezi că jumătate de țară e afectată de insurgenți; că Invalizii împânzesc Portlandul, răspândind un mesaj plin de pasiune și violență. Pare imposibil de imaginat că există ceva rău în lume. Un strat de panseluțe se înclină spre mine, de parcă ar fi de acord, în timp ce trec pe lângă ele și prind viteză lăsând panta să mă ducă înainte. Trec printre porțile de fier și pe lângă gheretă, fără să mă opresc, ridicând o mână, în semn de salut, deși mă îndoiesc că Saul mă recunoaște.

Dincolo de WoodCove Farms, zona se schimbă rapid. Terenurile deținute de guvern se întind pe lângă parcele lăsate în paragină și trec pe lângă trei șiruri de rulote cu grătare în față

și învăluite în fum și cenușă, pentru că cei care locuiesc aici folosesc foarte rar electricitatea.

Brighton Avenue mă duce către peninsulă și, practic, dincolo de graniță și spre centrul Portlandului. Dar primăria și un grup de clădiri municipale și laboratoarele, unde oamenii s-au adunat să protesteze, sunt încă la câțiva kilometri distanță. Clădirile de aici, din vechiul port, nu au mai mult de câteva etaje și au printre ele magazine mici cu delicatese, spălătorii ieftine, biserici prăpădite și stații de benzină de mult scoase din funcțiune.

Încerc să-mi amintesc când am fost ultima dată acasă la Lena, dar nu reușesc să văd decât un amestec de ani și imagini, mirosul de ravioli la conservă și lapte praf. Lena era jenată de casa ei înghesuită și de familia ei. Știa ce spuneau oamenii. Dar mie întotdeauna mi-a plăcut să merg la ea. Nu știu sigur de ce. Cred că pe vremea aceea mă atrăgeau dezordinea, paturile înghesuite în camera de sus, instalațiile care nu funcționau niciodată cum trebuie, siguranțele care săreau mereu, mașina de spălat ruginită, folosită doar pentru depozitarea hainelor de iarnă.

Deși au trecut opt luni, merg ușor spre casa ei, îmi amintesc inclusiv scurtătura prin parcarea care duce în Cumberland. Deja transpir și opresc cu câteva case înainte de cea a familiei Tiddle, îmi dau jos șapca și îmi trec o mână prin păr, să arăt măcar pe jumătate prezentabilă. Undeva pe stradă se aude o ușă trântită și o femeie iese pe veranda plină cu mobilă uzată și chiar, inexplicabil, cu un scaun de toaletă pătat de rugină, printre ele. Are o mătură și începe să dea cu ea înainte și înapoi, înainte și înapoi, pe aceiași douăzeci de centimetri de verandă, cu ochii pe mine.

Cartierul arată mai rău, mult mai rău decât înainte. Jumătate dintre clădiri sunt dărăpănate. Mă simt ca un scafandru pe un submarin nou, care trece încet pe lângă epava unui petrolier. Perdelele se mișcă la geamuri și am senzația că ochi nevăzuți mă urmăresc și simt furia care mocnește în interiorul acelor case triste și dărăpănate. Încep să mă simt incredibil de prost pentru că am venit. Ce o să zic? Ce pot să zic?

Dar acum, că sunt atât de aproape, nu pot să mă întorc până nu văd: numărul 237, vechea casă a Lenei. Îndată ce ajung la poartă, îmi dau seama că e abandonată de ceva vreme. Câteva

țigle lipsesc de pe acoperiș, iar geamurile au fost proptite cu lemne năpădite de ciuperci. Cineva a desenat un X mare și roșu peste ușa din față, simbolul unei case în care se află boala.

— Ce vrei?

Mă întorc. Femeia de pe verandă s-a oprit din măturat; ține mătura într-o mână și își umbrește ochii cu cealaltă.

— Caut familia Tiddle.

Vocea mea sună prea tare pe strada pustie. Femeia continuă să se uite la mine. Mă forțez să mă apropii de ea, trec cu bicicleta pe partea cealaltă a străzii, până în fața porții ei, deși ceva în mine se opune și îmi spune să plec. Locul meu nu e aici.

— S-au mutat toamna trecută, zice ea și începe să măture din nou. Nu mai erau bineveniți pe aici. Nu după… Se oprește brusc. Mă rog. În fine. Nu știu ce s-a întâmplat cu ei și nici nu-mi pasă. Pot putrezi în Highlands, din partea mea. Au distrus cartierul, au făcut să fie greu și pentru ceilalți…

— Acolo s-au dus?

Cântăresc informația obținută.

— În Deering Highlands?

Îndată, îmi dau seama că am pus-o în gardă.

— Ce treabă ai tu? Ești din aripa tânără sau ce? Asta e un cartier bun, un cartier curat.

Lovește cu mătura în verandă, de parcă ar vrea să scape de niște insecte nevăzute.

— Citesc Cartea în fiecare zi și am trecut de toate rapoartele, ca toată lumea. Dar oamenii tot mai vin și își bagă nasul, caută nod în papură…

— Nu sunt de la AFD, îi zic, să o liniștesc. Și nu vreau să fac probleme.

— Atunci, ce încerci să faci?

Se uită la mine mai atent și văd o sclipire de recunoaștere pe fața ei.

— Hei. Ai mai fost pe aici înainte sau așa ceva?

— Nu, zic repede și îmi trag șapca la loc pe cap.

Îmi dau seama că nu voi obține mai mult ajutor.

— Sunt sigură că te știu de undeva, zice femeia, în timp ce urc pe bicicletă.

Știu că își va aminti în orice clipă. E fata care a fost aleasă pentru Fred Hargrove.

— Nu mă știi, zic și ies pe stradă.

•

Ar fi trebuit să renunț. Știu că ar fi trebuit să renunț. Dar, mai mult decât oricând, simt imboldul de a revedea familia Lenei. Trebuie să știu ce s-a întâmplat de când a plecat ea. Nu am mai fost la Deering Highlands de vara trecută, când eu, Alex și Lena pierdeam vremea pe Brooks nr. 37, una dintre numeroasele case abandonate din zonă. Acolo au fost prinși Alex și Lena de către agenți și din cauza asta au încercat o evadare de ultimă clipă prost plănuită.

Și Deering Highlands e mai părăginit decât îmi aminteam. Practic, zona a fost abandonată cu ani în urmă, după ce un șir de arestări au conferit locului reputația de a fi contaminat. Când eram mică, copiii mai mari spuneau povești despre stafiile unor nevindecați care muriseră de amor deliria nervosa și care încă bântuiau pe străzi. Obișnuiam să ne provocăm unii pe alții să mergem în Highlands și să punem o mână pe clădirile abandonate. Trebuia să ținem mâna acolo timp de zece secunde, suficient ca boala să-ți intre prin degete. Odată, eu și Lena am făcut asta împreună. Ea s-a retras după patru secunde, dar eu am așteptat zece, numărând încet, cu voce tare, astfel încât fetele care ne priveau să poată auzi. Am fost eroina clasei a doua timp de două săptămâni.

Vara trecută, a avut loc un raid la o petrecere ilegală din Highlands. Eram acolo. L-am lăsat pe Steven Hilt să se aplece și să îmi vorbească în șoaptă, cu gura lipită de urechea mea. A fost una dintre cele patru petreceri ilegale la care m-am dus după absolvire. Îmi amintesc cât de entuziasmată eram când mă furișam pe străzi, mult după stingere, cu inima în gât, și cum mă întâlneam a doua zi cu Angelica Marston și râdeam că scăpasem neprinse. Vorbeam în șoaptă despre săruturi și amenințam că vom fugi în Sălbăticie, de parcă am fi fost două fetițe care vorbeau despre Țara Minunilor. Asta e ideea. Erau copilării. Un joc al imaginației. Nu trebuia să ni se întâmple cu adevărat niciodată, nici mie, nici lui Angie, nimănui. Categoric, nu trebuia să i se întâmple Lenei.

Practic, după raid, zona a reintrat în posesia Portlandului și multe case au fost demolate. Planul era să construiască noile blocuri ieftine pentru unii dintre lucrătorii municipali, dar lucrările au stagnat, după atacurile teroriste, iar când traversez în Highlands văd doar ruine: gropi, copaci căzuți și lăsați cu

rădăcinile îndreptate spre cer, săpături și indicatoare metalice ruginite, care anunță că e o zonă în construcție.

E așa liniște, că până și sunetul roților de la bicicleta mea pare exagerat. Deodată, îmi trece prin minte un gând neașteptat – Tăcut prin mormânt mă mișc / altfel sub morminte zac – cântecul pe care obișnuiam să îl fredonăm când eram mici și treceam printr-un cimitir.

Un cimitir: exact asta e acum Highlands. Cobor de pe bicicletă și o rezem de un vechi indicator stradal, care arată drumul spre Maple Avenue, o altă stradă cu gropi uriașe și copaci dezrădăcinați. Merg un pic pe Maple, simțindu-mă tot mai prost. Nu e nimeni aici. E evident. Iar Deering Highlands e un cartier mare, o încrengătură de străzi mici și de fundături. Chiar dacă familia Lenei s-a ascuns pe undeva pe aici, nu înseamnă că o voi găsi. Dar picioarele mele continuă să înainteze de parcă ar fi controlate de altceva decât de creierul meu.

Vântul suflă ușor peste terenurile pustii, iar aerul miroase a putred. Trec pe lângă o fundație veche și îmi amintesc, ciudat, de razele X pe care dentistul meu obișnuia să mi le arate: structuri gri zimțate, ca o gură deschisă și căzută până la pământ.

Apoi, simt: lemn afumat, slab, dar sigur, strecurat pe sub celelalte mirosuri.

Cineva face foc.

La următoarea intersecție, fac la stânga și o iau pe Wynnewood Road. Acesta e Highlands, cel pe care mi-l amintesc de vara trecută. Aici, casele nu au fost demolate, încă se văd, mohorâte și goale, în spatele șirurilor dese de pini bătrâni.

Gâtul meu începe să pulseze. Nu pot fi departe de Brooks nr. 37. Brusc, mă tem că o să dau de locul acela. Iau o decizie: dacă ajung pe Brooks Street, voi vedea un semn că trebuie să mă întorc. Voi merge acasă; voi uita de această ridicolă ieșire.

— Mama, mama… ajută-mă să merg acasă…

Vocea cântată mă oprește. Rămân nemișcată un minut, îmi țin respirația și încerc să localizez sursa sunetului.

— Sunt în pădure, sunt singură…

Versurile sunt dintr-un vechi cântec de grădiniță, despre monștrii care ar fi trăit prin Sălbăticie. Vampiri. Vârcolaci. Invalizi. Doar că Invalizii s-au dovedit a fi reali.

Ies de pe drum și pășesc în iarbă, printre copacii care mărginesc strada. Mă mișc încet, atentă să ating pământul ușor cu degetele, înainte să mă las pe el cu toată greutatea. Vocea e atât de slabă. Drumul face o cotitură și văd o fată ghemuită în mijlocul străzii, scăldată în soare, iar părul negru îi atârnă ca o perdea peste față. E doar oase. Rotulele îi sunt ca două aripi ascuțite. Ține într-o mână o păpușă zdrențuită și un băț în cealaltă. Vârful îi e cioplit. Păpușa are părul făcut din lână galbenă și ochi din nasturi negri, deși mai are doar unul. Gura nu e mai mult de un fir de lână roșie, deșirată și ea.

— Am întâlnit un vampir, o epavă veche…

Închid ochii, în timp ce îmi amintesc restul versurilor:

Mamă, mamă, du-mă în pat

Nu voi ajunge acasă, sunt deja pe jumătate moartă
Am întâlnit un invalid și m-am îndrăgostit
Mi-a arătat zâmbetul lui și mi-a mers drept la inimă.

Când deschid ochii, fata ridică privirea scurt, de parcă ar împunge aerul cu țepușa ei și ar para un vampir. Pentru o clipă, totul în mine îngheață. E Grace, verișoara mai mică a Lenei. Verișoara ei preferată. E Grace, care niciodată n-a vorbit cu nimeni, nici măcar o dată în cei șase ani în care am văzut-o crescând.

— Mami, du-mă în pat…

Deși e răcoare în umbra copacilor, între sâni mi s-au adunat picături de sudoare. Simt cum se scurg în jos, spre abdomen.

— Am întâlnit un Invalid și m-am îndrăgostit…

Acum, ia bățul și începe să umble cu el la gâtul păpușii, de parcă ar opera-o.

— Siguranță, sănătate și fericire, cântă ea.

Vocea îi e acum mai ascuțită, un gângurit ca un cântec de leagăn.

— Șșșș. Fii cuminte. Nu o să doară deloc, promit.

Nu mai pot privi. Împunge gâtul flexibil al păpușii, astfel că i se clatină capul, de parcă ar aproba. Ies dintre copaci.

— Gracie, o strig.

Fără să îmi dau seama, întind un braț, de parcă m-aș apropia de un animal sălbatic. Înțepenește. Mai fac un pas precaut spre

ea. Strânge bățul în pumn atât de tare, că încheieturile degetelor i se albesc.

— Grace.

Îmi dreg vocea.

— Sunt eu, Hana. Sunt o prietenă... am fost prietenă cu verișoara ta, Lena.

Fără avertizare, sare în picioare și o ia la fugă, lăsând în urmă păpușa și bățul. Automat, o iau și eu la fugă după ea.

— Stai! Te rog, nu o să-ți fac rău.

Grace e rapidă. Deja a pus vreo douăzeci de metri între noi. Dispare după un colț și, până să ajung acolo, s-a făcut nevăzută. Mă opresc din alergat. Inima îmi bate cu putere în gât și am un gust neplăcut în gură. Îmi scot șapca și îmi șterg transpirația de pe frunte, simțindu-mă ca o idioată.

— Proasto, zic cu voce tare.

Pentru că mă face să mă simt mai bine, repet, un pic mai tare:

— Proasto.

De undeva din spatele meu se aude un chicotit. Mă întorc: nimeni. Mi se ridică părul pe ceafă; brusc, am senzația că sunt privită și mă gândesc că, dacă familia Lenei e aici, trebuie să fie și alții. Văd că la ferestrele casei de peste drum atârnă perdele de duș din plastic; lângă casă e o curte plină cu resturi din plastic – jucării și cutii, clădiri din plastic, dar aranjate ordonat, de parcă cineva s-ar fi jucat recent acolo.

Simțindu-mă brusc timidă, mă retrag la adăpostul copacilor, cu ochii pe stradă, în căutarea unor semne de mișcare.

— Avem dreptul să fim aici, să știi.

Vocea șoptită vine chiar din spatele meu. Mă răsucesc, atât de surprinsă, că pentru o clipă nici nu pot vorbi. O fată tocmai iese dintre copaci. Se holbează la mine cu ochi căprui și mari.

— Willow?

Ochii ei sclipesc. Dacă mă recunoaște, nu o arată. Dar, categoric, ea e: Willow Marks, vechea mea colegă de clasă, care a fost retrasă de la școală chiar înainte să absolvim, după ce au circulat zvonuri că ar fi fost prinsă cu un băiat nevindecat, în Deering Oaks Park, după stingere.

— Avem dreptul, repetă ea, cu aceeași șoaptă insistentă.

Își împreunează mâinile lungi și subțiri.

— Un drum și o cale pentru toată lumea… Asta e promisiunea vindecării…

— Willow.

Fac un pas înapoi și aproape că mă împiedic.

— Willow, sunt eu, Hana Tate. Am fost împreună la cursul de matematică, anul trecut. Clasa domnului Fillmore. Mai ții minte?

Clipește des. Părul ei e lung și foarte încâlcit. Îmi amintesc cum obișnuia să-și facă șuvițe în culori diferite. Părinții mei mereu spuneau că o să dea de belea. Îmi ziceau să stau deoparte de ea.

— Fillmore, Fillmore, repetă ea.

Când întoarce capul, văd că are semnul operației și îmi amintesc că a fost retrasă brusc de la școală, doar cu câteva luni înainte de absolvire: toți spuneau că părinții ei au obligat-o să se opereze mai devreme. Se încruntă și scutură din cap.

— Nu știu… nu sunt sigură…

Își duce unghia la gură și observ că are cuticulele roase. Stomacul meu se revoltă. Trebuie să plec de aici. N-ar fi trebuit să vin.

— Mă bucur că te-am văzut, Willow.

Încep să merg încet în jurul ei, încercând să nu fac mișcări bruște, deși îmi doresc cu disperare să o iau la fugă. Brusc, Willow se întinde și pune un braț în jurul gâtului meu, mă trage aproape, de parcă ar vrea să mă sărute. Țip și mă îndepărtez de ea, dar e surprinzător de puternică. Începe să-și treacă o mână peste fața mea, îmi împunge obrajii și bărbia ca un orb. Senzația unghiilor ei pe piele mă face să mă gândesc la niște șoareci mici, cu gheare.

— Te rog.

Spre groaza mea, îmi dau seama că aproape plâng. Gâtul meu pulsează; de teamă, abia respir.

— Te rog, dă-mi drumul.

Degetele ei găsesc cicatricea operației mele. Deodată, pare să se înmoaie. Pentru o clipă, ochii ei sclipesc, iar când mă privește, o văd pe vechea Willow: inteligentă și sfidătoare și, acum, învinsă.

— Hana Tate, zice trist. Te-au prins și pe tine.

Apoi, îmi dă drumul și o iau la fugă.

LENA

Coral ne încetinește. Nu are răni vizibile, acum, că s-a spălat și i s-au bandajat diverse tăieturi și zgârieturi, dar, evident, e slăbită. Rămâne în urmă, îndată ce ne punem în mișcare, iar Alex rămâne cu ea. În prima parte a zilei, deși încerc să ignor acest lucru, aud discuția lor, printre alte voci. O dată, îl aud pe Alex izbucnind în râs.

După-amiază, dăm peste un stejar mare. Trunchiul lui a fost scobit și incrustat cu diverse semne. Las să-mi scape un strigăt de recunoaștere, când văd: un triunghi urmat de o cifră și de un arc rudimentar. E cuțitul lui Bram, semnele specifice pe care le făcea în timpul relocării din zona de nord, anul trecut, pentru a marca înaintarea noastră și pentru a ne ajuta să găsim drumul înapoi primăvara. De acest semn îmi amintesc în mod deosebit; indică drumul spre o casă peste care am dat anul trecut, intactă și locuită de o familie de Invalizi. Raven trebuie că îl recunoaște și ea.

— Bingo, zice ea, zâmbind.

Apoi, ridică vocea spre grup.

— Pe aici, spre un acoperiș deasupra capului!

Se aud urale și exclamații. Doar o săptămână departe de civilizație și tânjim după cele mai simple lucruri: acoperișuri, și pereți, și căzi pline de apă caldă. Săpun. E mai puțin de doi kilometri până la casă, iar când văd acoperișul acoperit de iederă maronie și încâlcită, inima mea tresare. Sălbăticia – atât de mare și de schimbătoare, atât de derutantă – ne face să tânjim și după familiaritate.

— Ne-am oprit aici toamna trecută, îi zic lui Julian: În timpul drumului spre sud. Îmi amintesc fereastra aceea spartă, vezi cum au acoperit-o cu lemn? Și micul horn din piatră, care iese dintre iederă.

Observ, totuși, cum casa e mai dărăpănată decât acum șase luni. Fațada din piatră e mai întunecată, acoperită cu o suprafață lucioasă de mucegai negru. Micul luminiș din jurul casei, unde anul trecut ne-am pus corturile, e plin cu iarbă crescută și cu tufișuri. Nu se vede fum ieșind prin coș. Trebuie

să fie frig înăuntru fără foc. Toamna trecută, copiii au ieșit alergând să ne întâmpine, când eram pe la jumătatea drumului spre ușa din față. Mereu erau afară, râdeau și strigau, se tachinau unii pe alții. Acum, e tăcere și nemișcare, se aude doar vântul prin iederă, un oftat ușor.

Încep să mă simt neplăcut. Ceilalți probabil că se simt la fel. Am parcurs repede ultimul kilometru, ne-am mișcat împreună ca un singur grup mare, mânați de promisiunea unor mâncăruri adevărate, a unui interior, a ocaziei de a ne simți umani. Dar acum toată lumea tace.

Raven ajunge prima la ușă. Ezită cu pumnul ridicat, apoi bate. Sunetul e gol și se aude prea tare în tăcerea din jur. Nu se întâmplă nimic.

— Poate că au ieșit să adune câte ceva.

Încerc să potolesc panica ce crește, senzația palpabilă de teamă pe care o aveam de câte ori treceam pe lângă cimitirul din Portland. Mai bine te-ai grăbi, zicea Hana, sau o să iasă și o să te prindă de glezne.

Raven nu răspunde. Pune mâna pe clanță și o răsucește. Ușa se deschide. Se întoarce spre Tack, care își ia carabina de pe umăr și intră în casă primul. Raven pare ușurată că el a preluat conducerea. Scoate un cuțit de la cureaua pe care o poartă la brâu și îl urmează înăuntru. Restul intrăm după ei. Miroase îngrozitor. O lumină slabă pătrunde întunericul, prin ușa deschisă, și trece printre scândurile care acoperă geamul spart. Abia vedem contururile mobilelor, mare parte din ele rupte sau răsturnate. Cineva lasă să-i scape un strigăt.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc.

Julian îmi găsește mâna în beznă și mă strânge. Nimeni nu răspunde. Tack și Raven înaintează în cameră, iar pantofii lor scârțâie pe niște cioburi. Tack lovește cu patul armei în scândurile din geam; se rup ușor și în cameră intră mai multă lumină. Nu e de mirare că miroase așa urât; dintr-un vas de cupru răsturnat s-a scurs mâncare alterată. Când înaintez un pas, insecte se precipită prin colțuri. Îmi reprim un val de greață.

— Doamne, murmură Julian.

— Verific sus, zice Tack pe un ton normal, lucru care mă face să tresar.

Cineva aprinde o lanternă, iar lumina mătură podeaua murdară. Apoi, îmi amintesc că am și eu o lanternă și scotocesc prin rucsac după ea. Intru cu Julian în bucătărie, ținând lumina în fața mea, rigid, de parcă ne-ar putea proteja. Aici sunt mai multe semne de luptă, câteva pahare de sticlă sparte și mai multe insecte și mâncare stricată. Îmi duc mâneca la nas și respir prin ea. Trec fasciculul peste rafturile debaralei. Încă e bine aprovizionată: borcane cu murături și carne sunt aliniate lângă grămezi de pastramă uscată. Borcanele sunt etichetate cu bilețele scrise de mână, pe care este notat conținutul lor, și simt o amețeală bruscă, puternică, în clipa în care îmi amintesc de o femeie roșcată aplecată peste un borcan, cu un pix, zâmbind și spunând: Abia mai avem hârtie. În curând, va trebui să ghicim ce e în ele.

— Nimic, anunță Tack.

Îl auzim coborând, iar Julian mă trage prin holul scurt, spre camera principală, unde stau adunați majoritatea celor din grup.

— Scavengerii din nou? întreabă Gordo răgușit.

Tack își trece o mână prin păr.

— Nu căutau mâncare sau alte provizii, zic eu. Debaraua e încă plină.

— Poate că nici nu au fost scavengerii, zice Bram. Poate că familia a plecat, pur și simplu.

— Ce? Și a devastat locul înainte?

Tack lovește o cană metalică.

— Și au lăsat mâncarea aici?

— Poate că se grăbeau, insistă Bram.

Dar îmi dau seama că nici măcar el nu crede asta; atmosfera din casă e respingătoare, ceva nu e în regulă. E o locuință unde s-a întâmplat ceva foarte rău și toți simțim asta. Mă duc spre ușa deschisă și ies pe verandă, inhalez aer curat, mirosuri de afară, de spațiu și verdeață. Îmi doresc să nu fi venit aici.

Jumătate din grup a ieșit deja din casă. Dani se mișcă prin curte încet și dă la o parte iarba, cu o mână – habar n-am ce caută – de parcă ar merge prin apă până la genunchi. Din spatele casei aud discuții aprinse; apoi, vocea lui Raven se ridică peste toate.

— Înapoi, înapoi. Nu coborî acolo. Am zis să nu coborî acolo.

Mi se strânge stomacul. A găsit ceva. Vine din spatele casei, cu sufletul la gură. Ochii ei lucesc de furie.

— I-am găsit.

Nu e nevoie să precizeze că sunt morți.

— Unde?

— La baza dealului, zice scurt, apoi trece pe lângă mine și intră din nou în casă.

Nu vreau să mă întorc înăuntru, la miros, la întuneric și la duhoarea de moarte ce acoperă totul – asta e, ăsta era acel ceva nefiresc, acea tăcere diabolică – dar o fac.

— Ce ai găsit? întreabă Tack.

El încă stă în mijlocul camerei. Toți ceilalți îl înconjoară într-un semicerc, nemișcați, tăcuți și, pentru o clipă, când intru și eu, am impresia că sunt statui în lumina gri.

— Urma unui foc, zice Raven și adaugă, un pic mai încet: os.

— Știam.

Vocea lui Coral e pițigăiată și ușor isterică.

— Au fost aici. Știam.

— Acum nu mai sunt aici, zice Raven liniștitor. Nu se vor întoarce.

— Nu au fost scavengerii.

Toți ne întoarcem. Alex stă în ușă. Are strâns în pumn ceva roșu – o panglică sau o fâșie de material.

— Ți-am spus să nu cobori acolo, zice Raven.

Se uită la el, dar dincolo de furie văd și teamă. El o ignoră, intră în cameră și flutură acel ceva roșu, să îl vedem: e o fâșie lungă de panglică roșie. Din loc în loc, are imprimată pe ea câte o imagine cu un craniu și oase încrucișate și cuvintele: ATENȚIE – RISC BIOLOGIC.

— Toată zona e îngrădită, zice Alex.

Își păstrează expresia neutră, dar vocea lui pare strangulată, de parcă ar vorbi printr-un fular. Acum, chiar mă simt ca o statuie. Vreau să vorbesc, dar mintea mea s-a golit.

— Ce înseamnă asta? zice Pike.

El e în Sălbăticie de când era copil. Nu știe prea multe despre viața din interiorul granițelor, despre agenții de patrulare și despre proiectele de sănătate, despre carantină și despre închisori, despre teama de contaminare. Alex se întoarce spre el.

— Cei infectați nu sunt îngropați. Fie sunt ținuți separat, în curțile închisorilor, fie sunt arși.

Pentru o clipă, ochii lui Alex fug spre mine. Sunt singura de aici care știe că trupul tatălui său a fost îngropat în micuța curte de închisoare de la Cripte, fără nume, fără slujbă; sunt singura care știe că de mulți ani Alex vizitează mormântul făcut de el, pe care a scris cu markerul numele tatălui său, să nu fie dat uitării. Îmi pare rău, încerc să-i transmit, dar ochii lui s-au întors deja de la mine.

— E adevărat, Raven? întreabă Tack aspru.

Ea deschide gura, apoi o închide la loc. Pentru o clipă, am impresia că va nega. Dar, în cele din urmă, zice, pe un ton resemnat:

— Se pare că au fost agenții.

Se aude un suspin colectiv.

— Futu-i, mormăie Hunter.

— Nu cred, zice Pike.

— Agenții, repetă Julian. Dar asta înseamnă…

— Că Sălbăticia nu mai e sigură, termin eu în locul lui.

Panica e în creștere și îmi umple pieptul.

— Nu mai suntem în siguranță în Sălbăticie.

— Acum ești mulțumit? îl întreabă Raven pe Alex și-i aruncă o privire nervoasă.

— Trebuiau să știe, zice el scurt.

— Bine.

Tack ridică mâinile.

— Potoliți-vă. Asta nu schimbă nimic. Deja știam că scavengerii sunt prin zonă. Va trebui doar să fim atenți. Nu uitați, agenții nu cunosc Sălbăticia. Nu sunt obișnuiți cu teritoriile neîngrădite. Acesta este teritoriul nostru.

Știu că Tack încearcă să ne liniștească, dar se înșală într-o singură privință: ceva s-a schimbat. Una e să ne bombardeze. Dar agenții au trecut granițele reale și imaginare care despărțeau lumile noastre. Au rupt mantiile invizibile care ne protejau de atâția ani.

Brusc, îmi amintesc cum odată am venit acasă și am aflat că un raton intrase cumva în casa mătușii Carol și ronțăise cutiile cu cereale și le împrăștiase prin toate camerele. L-am încolțit în baie, iar unchiul William l-a împușcat, spunând că probabil era purtător al vreunei boli. Ratonul lăsase firimituri pe cearceafurile mele; fusese în patul meu. Am spălat cearceafurile de trei ori,

înainte să dorm din nou pe ele, și chiar și așa am visat cum gheare mici îmi intrau în piele.

— Să lămurim un pic lucrurile, zice Tack. Vom aduce înăuntru cât de mulți oameni se poate. Restul se vor instala în corturi, afară.

— Rămânem aici? izbucnește Julian.

Tack îi aruncă o privire încruntată.

— De ce nu?

— Pentru că…

Julian se uită neajutorat la ceilalți. Nimeni nu îl privește în ochi.

— Niște oameni au fost omorâți aici. E… greșit.

— Greșit e să ne întoarcem în Sălbăticie, când avem un acoperiș și o debara plină cu alimente și capcane mai bune decât mizeriile pe care le-am folosit noi, zice Tack tăios. Agenții au fost deja aici. Nu se vor întoarce. Și-au făcut treaba din prima.

Julian se uită la mine, după ajutor. Dar îl cunosc foarte bine pe Tack și cunosc și Sălbăticia. Doar scutur din cap către el. Nu îl contrazice.

— Vom scoate mirosul mai repede, dacă deschidem mai multe geamuri, zice Raven.

— În spate, sunt lemne de foc sparte, zice Alex. Pot să aprind focul.

— În regulă.

Din nou, Tack nu se uită la Julian.

— Așa rămâne. Stăm aici peste noapte.

•

Adunăm resturile în spate. Încerc să nu mă uit prea mult la vasele sparte, la scaunele rupte și nici să mă gândesc la faptul că acum șase luni stăteam pe ele, ne încălzeam acolo și mâncam. Am spălat podeaua cu oțetul pe care l-am găsit în dulap, iar Raven a adunat din curte niște ierburi uscate, pe care le-a ars prin colțuri, până când mirosul dulceag, putred, a dispărut, în sfârșit.

Raven mă trimite afară cu câteva capcane mici, iar Julian se oferă să mă însoțească. Probabil, caută un pretext să iasă din casă. Chiar și după ce am curățat camerele de aproape toate dovezile de luptă, el tot nu se simte confortabil. Mergem tăcuți o vreme, traversăm curtea cu iarbă mare, până la pâlcul de

copaci. Cerul e colorat ușor în roz și purpuriu, iar umbrele sunt ca niște dâre întunecate de vopsea pe pământ. Totuși, aerul e cald, iar câțiva arbori au pe vârfuri mici frunze verzi. Îmi place să văd Sălbăticia așa: strălucitoare, goală, încă fără hainele de primăvară pe ea. Totuși, în creștere, plină de dorință și de sete de soare, care devine tot mai blând cu fiecare zi. În curând, Sălbăticia va exploda, plină de viață.

Julian mă ajută să pun capcanele, ascunzându-le în țărâna moale. Îmi place senzația asta: de pământ cald; senzația atingerii degetelor lui Julian. După ce punem toate capcanele și marcăm locurile, legând o sfoară în jurul copacilor care le înconjoară, Julian zice:

— Nu cred că pot să mă întorc acolo. Nu încă.

— Bine.

Mă ridic și îmi șterg mâinile de blugi. Nici eu nu sunt pregătită să mă întorc. Nu e vorba doar despre casă. E vorba despre Alex. Și despre grup, despre certuri și despre bisericuțe, resentimente și riposte. Lucrurile sunt foarte diferite de atunci când am venit în Sălbăticie, la vechiul adăpost: acolo, toată lumea părea o familie.

Julian se ridică și el. Își trece o mână prin păr. Zice, abrupt:

— Ții minte când ne-am întâlnit prima dată?

— Când scavengerii... încep să zic, dar el mă întrerupe.

— Nu, nu, scutură din cap. Înainte de asta. La mitingul AFD.

Aprob din cap. Încă mi se pare ciudat să îmi închipui că băiatul din ziua aceea – copilul-poster pentru cauza anti-deliria, întruchiparea corectitudinii – poate avea vreo legătură cu cel care merge acum alături de mine, cu părul încâlcit pe frunte, ca niște fâșii răsucite de caramel, și cu fața roșie de frig. Asta mă uimește: faptul că oamenii sunt alții, în fiecare zi. Că niciodată nu sunt la fel. Mereu trebuie să-i inventezi, la fel cum trebuie să facă și ei.

— Ți-ai uitat mănușa. Și te-ai întors și m-ai găsit uitându-mă la poze...

— Îmi amintesc. Imagini de la supravegheri, nu? Mi-ai spus că erați în căutarea unor tabere de Invalizi.

— Era o minciună.

Julian scutură din cap.

— Eu doar... îmi plăcea să văd acele deschideri. Acel spațiu, știi? Dar niciodată nu mi-am imaginat – nici măcar când visam la

Sălbăticie și la locurile fără granițe – nu am crezut că poate fi așa.

Îl iau de mână și îl strâng.

— Am știut că minți.

Azi, ochii lui Julian sunt de un albastru curat, o culoare de vară. Uneori, sunt furtunoși, ca oceanul în zori; alteori, sunt de un albastru-deschis, ca un cer nepătat. Le știu pe toate. Își trece un deget pe bărbia mea.

— Lena…

Mă privește atât de intens, încât încep să mă simt neliniștită.

— Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să-mi păstrez vocea normală.

— Nimic.

Mă prinde și el de mână.

— Nu s-a întâmplat nimic. Vreau… vreau să-ți spun ceva.

Nu o face, îmi vine să zic, dar vorbele se destramă și izbucnesc în râs, am senzația aceea isterică pe care o aveam înainte de examene. Fără să vrea, și-a întins niște noroi pe obraz și încep să chicotesc.

— Ce e? zice exasperat.

Acum, că am început să râd, nu mă mai pot opri.

— Noroi, zic și mă întind să-i ating obrazul. Ai noroi aici.

— Lena, zice atât de intens, că în sfârșit tac. Încerc să-ți spun ceva, da?

Pentru o clipă, rămânem tăcuți, privindu-ne. Sălbăticia înlemnește și ea, deodată. Parcă și copacii își țin respirația. Mă văd reflectată în ochii lui Julian, o umbră a mea, doar contur, fără substanță. Mă întreb cum mă vede el. Julian trage aer în piept. Apoi, brusc, zice:

— Te iubesc.

Exact când eu zic:

— Nu o spune.

Urmează un alt moment de tăcere. Julian e surprins.

— Cum?

Aș vrea să-mi pot retrage cuvintele. Aș vrea să-i pot spune și eu te iubesc. Dar cuvintele sunt prizoniere în pieptul meu.

— Julian, trebuie să știi cât de mult țin la tine.

Încerc să îl ating, dar se trage înapoi.

— Nu.

Își mută privirea. Tăcerea crește între noi. Devine tot mai întunecată, cu fiecare clipă. Aerul e încărcat cu gri, ca o cretă care începe să se întindă.

— Din cauza lui, nu-i așa? zice în cele din urmă și mă privește din nou. Alex.

Cred că nu i-a mai rostit numele până acum.

— Nu, zic prea hotărât. Nu e din cauza lui. Între noi nu mai e nimic.

Scutură din cap. Îmi dau seama că nu mă crede.

— Te rog, îi zic.

Mă întind din nou spre el, iar de data aceasta mă lasă să îmi trec mâna peste bărbia lui. Mă ridic pe vârfuri și îl sărut. Nu se trage, dar nici nu îmi răspunde la sărut.

— Doar dă-mi timp.

În cele din urmă, cedează. Îi iau brațele și i le pun în jurul meu. Mă sărută pe nas, apoi pe frunte, apoi merge cu buzele spre urechea mea.

— N-am știut că va fi așa, șoptește. Sunt speriat.

Îi simt inima cum bate pe sub haine. Nu știu exact la ce se referă, la Sălbăticie, la evadare, la a fi cu mine, la a iubi pe cineva, dar îl strâng puternic și îmi las capul pe pieptul lui.

— Știu. Și eu sunt speriată.

Apoi, din depărtare, vocea lui Raven străbate aerul.

— Ora mesei! Veniți să mâncați sau rămâneți pe dinafară!

Vocea ei sperie un cârd de păsări. Se înalță spre cer, țipând. Vântul se întețește, iar Sălbăticia prinde viață din nou, cu foșnetele, tropotele și trosnetele ei: o constantă simfonie fără sens.

— Haide, îi zic și îl trag înapoi spre casa moartă.

HANA

Explozii: o bruscă zguduire a cerului. Mai întâi una, apoi alta; apoi mai multe, sunete de împușcături, fum, lumină și o explozie de culori pe cerul senin de seară. Toată lumea aplaudă, când ultima rundă de artificii se întinde deasupra terasei. Urechile mele țiuie, iar mirosul de fum îmi arde nările, dar aplaud și eu. Acum, Fred este oficial primarul Portlandului.

— Hana!

Fred vine spre mine, zâmbind, cu luminile camerelor în jurul lui. În timpul artificiilor, când toată lumea a năvălit spre terasele de la Harbor Golf and Country Club, am fost separați. Acum, mă ia de mâini.

— Felicitări.

Și mai multe camere foto declanșează, clic, clic, clic, ca niște artificii în miniatură. De câte ori clipesc, văd explozii de culoare în spatele pleoapelor.

— Mă bucur foarte mult pentru tine.

— Pentru noi, vrei să spui.

De-a lungul serii, părul lui – pe care l-a dat cu gel și l-a pieptănat cu mare grijă – s-a zburlit în toate direcțiile, astfel că o șuviță îi cade peste ochiul drept. Simt un val de mulțumire. Astea sunt viața mea și locul meu: aici, lângă Fred Hargrove.

— Părul tău, îi șoptesc.

Automat, își duce mâna la cap și își aranjează părul.

— Mulțumesc.

Tocmai atunci, o femeie care îmi pare vag cunoscută, de la Portland Daily, îl bate pe umăr.

— Domnule primar Hargrove, zice ea și simt un fior, când i se adresează așa. Am încercat să vă contactez toată seara. Aveți un minut?

Nu așteaptă să audă răspunsul, ci îl trage de lângă mine. El își întoarce capul peste umăr și mimează scuze. Îi fac ușor cu mâna, în semn că înțeleg. Acum, că artificiile s-au terminat, oamenii se grăbesc înapoi în sala de dans, unde recepția continuă. Toți râd și pălăvrăgesc. E o seară frumoasă, un moment de sărbătoare și de speranță. Fred promite să

restabilească ordinea și stabilitatea în oraș și să distrugă mișcarea simpatizanților și a opozanților, care s-au cuibărit printre noi, ca termitele, zice el, erodând încet structura de bază a societății și a valorilor noastre. S-a terminat, mai zice el și toată lumea aplaudă.

Așa arată viitorul: perechi fericite, lumini strălucitoare și muzică frumoasă, haine cu gust și conversații plăcute. Willow Marks și Grace, casele dărăpănate din Deering Highlands și vina care m-a făcut ieri să ies din casă și să mă urc pe bicicletă, toate mi se par un vis urât.

Îmi amintesc felul în care m-a privit Willow, atât de trist: Te-au prins și pe tine.

Nu m-au prins, ar fi trebuit să-i spun. M-au salvat.

Ultimele dâre de fum au dispărut. Dealurile verzi dinspre golf sunt învăluite într-o umbră purpurie. Pentru o clipă, rămân pe balcon și mă bucur de toată ordinea: iarba tunsă și gazonul îngrijit, trecerea de la zi la noapte și din nou la zi, un viitor previzibil, o viață fără durere.

În timp ce mulțimea de pe terasă se risipește, prind privirea unui băiat de pe partea opusă a platformei. Îmi zâmbește. Îmi pare cunoscut, deși nu-mi dau seama imediat de unde. Dar când pornește spre mine, îmi dau seama.

Steve Hilt. Aproape că nu-mi vine să cred.

— Hana Tate. Cred că nu pot să-ți spun încă Hargrove, nu?

— Steven.

Vara trecută îi spuneam Steve. Acum, pare nepotrivit. E schimbat; probabil, de asta nu l-am recunoscut imediat. În timp ce înclină capul spre un ospătar și pune paharul gol pe o tavă, văd semnul operației. Dar e mai mult decât atât: e mai gras, sub cămașa încheiată se vede un pic de burtă, bărbia e întunecată spre gât. Părul îi e pieptănat peste frunte, la fel cum era al tatălui meu. Încerc să-mi amintesc când l-am văzut ultima dată. Trebuie să fi fost în noaptea raidului de la Highlands. Mă dusesem acolo mai mult în speranța că îl voi întâlni. Îmi amintesc că stăteam în subsolul pe jumătate luminat, podeaua trepida din cauza muzicii, transpirația și umezeala acopereau pereții, mirosurile de alcool, de loțiune de plajă și de trupuri, toate adunate în acel spațiu mic. Iar el și-a lipit corpul de al meu – era atât de slab atunci, înalt, subțire și bronzat – și a trebuit să îl las să își pună mâinile în jurul taliei mele, sub cămașa mea,

apoi s-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele, mi-a deschis gura cu limba.

Credeam că îl iubesc. Credeam că mă iubește.

Apoi: primul țipăt.

Împușcături.

Câini.

— Arăți bine, îmi zice.

Până și vocea lui pare altfel. Din nou, nu mă pot abține să mă gândesc la tata, la vocea relaxată și ușor guturală a unui adult.

— Și tu, mint eu.

Înclină capul și mă privește de parcă ar spune atât mulțumesc, cât și știu. Fără să vreau, mă dau un pic înapoi. Nu-mi vine să cred că l-am sărutat vara trecută. Nu-mi vine să cred că am riscat totul – contaminarea, infectarea – pentru el. Dar nu. El era altfel atunci.

— Deci. Când e fericitul eveniment? Sâmbăta viitoare, nu?

Își bagă mâinile în buzunare și se leagănă pe călcâie.

— Vinerea următoare.

Îmi dreg vocea.

— Și tu? Ți-a fost desemnată o pereche, nu?

Vara trecută nu îmi trecuse prin cap să întreb asta.

— Sigur. Celia Briggs. O știi? E la UP acum. Nu ne vom căsători până nu termină.

O știu pe Celia Briggs. A fost la New Friends Academy, o școală rivală a St Anne. Avea un nas coroiat și un râs zgomotos, ca și cum mereu se lupta cu o infecție respiratorie. De parcă și-ar fi dat seama la ce mă gândesc, Steven zice:

— Nu e cea mai frumoasă fată, dar e decentă. Iar tatăl ei e șeful Biroului Juridic, așa că o vom duce bine. Așa am obținut o invitație la acest bairam.

Râde.

— Nu e rău, trebuie să spun.

Deși, practic, suntem singurii oameni rămași pe balcon, brusc, simt o senzație de claustrofobie.

— Scuze. Trebuie să mă forțez să îl privesc. Trebuie să mă întorc la petrecere. Dar mă bucur că te-am văzut.

— Plăcerea e a mea, zice el și face cu ochiul. Distracție plăcută.

Reușesc doar să aprob din cap. Pășesc prin ușile glisante și îmi agăț tivul rochiei într-o așchie din prag. Nu mă opresc; trag

tare de rochie și aud un pârâit. Trec printre grupurile de invitați: cei mai bogați și cei mai importanți membri ai comunității din Portland, toți parfumați, și pudrați, și bine îmbrăcați. În timp ce înaintez prin încăpere, prind frânturi de discuții, un flux și reflux de sunete.

— Știi că primarul Hargrove are legături cu AFD.

— Nu public.

— Nu încă.

Întâlnirea cu Steven Hilt m-a tulburat din motive pe care nu pot să le înțeleg. Cineva îmi pune un pahar de șampanie în mână și îl beau repede, fără să mă gândesc. Simt bulele în gât și trebuie să-mi înăbuș un strănut. De mult timp nu am mai băut nimic. Oamenii se rotesc prin încăpere, în jurul trupei, dansează two-step și vals, cu brațe rigide, cu pași grațioși și hotărâți: forme care se apropie, apoi se despart, o imagine amețitoare. Două femei, ambele înalte, cu priviri regale, ca ale unor păsări de pradă, se uită la mine când trec pe lângă ele.

— Foarte frumoasă fata. Cu un aspect sănătos.

— Nu știu. Am auzit că notele ei au fost aranjate. Cred că Hargrove putea să se aleagă cu ceva mai bun…

Femeile dispar în vârtejul de dansatori și nu le mai aud vocile. Alte conversații se suprapun peste ele.

— Câți copii le-au fost desemnați?

— Nu știu, dar după cum arată poate să facă o grămadă.

Inima începe să-mi urce în piept și în obraji. Despre mine. Vorbesc despre mine. Privesc în jur, după părinții mei sau după doamna Hargrove, dar nu-i zăresc. Nu îl văd nici pe Fred și am un moment de panică, sunt într-o încăpere plină de străini. Atunci îmi dau seama că nu mai am prieteni. Presupun că acum o să mă împrietenesc cu amicii lui Fred, oameni din aceeași clasă și de același rang cu noi, oameni care au aceleași preocupări. Oameni ca aceștia.

Trag aer în piept, încercând să mă calmez. N-ar trebui să mă simt în halul ăsta. Ar trebui să fiu curajoasă, încrezătoare, nepăsătoare.

— Se pare că au fost niște probleme cu ultimul ei an, înainte să fie vindecată. Începuse să aibă simptome…

— Foarte multe dintre ele pătesc asta, nu-i așa? De aceea e atât de important ca noul primar să fie de aceeași parte cu AFD. Dacă se pot căca în scutece, pot fi vindecați. Eu așa zic.

— Te rog, Mark, încetează…

În cele din urmă, îl zăresc pe Fred în cealaltă parte a încăperii, înconjurat de mulți oameni și flancat de doi fotografi. Încerc să-mi croiesc drum spre el, dar sunt blocată de invitați, care par să fie tot mai numeroși, pe măsură ce trece timpul. Un cot mă lovește într-o parte și dau peste o femeie cu un pahar mare cu vin roșu.

— Scuze, murmur și trec pe lângă ea.

Aud câteva chicoteli nervoase, dar sunt prea concentrată să trec prin mulțime, ca să îmi fac griji în legătură cu ce le-o fi atras atenția. Apoi, mama apare lângă mine. Mă prinde strâns de cot.

— Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

Mă uit în jos și văd o pată roșie care se întinde pe pieptul meu. Simt nepotrivita pornire să râd; parcă aș fi fost împușcată. Din fericire, reușesc să mă abțin.

— O femeie a vărsat vinul pe mine, zic și mă trag de lângă ea. Tocmai mergeam la baie.

Îndată ce spun asta, mă simt ușurată; voi avea parte de un răgaz, la baie.

— Mă rog, grăbește-te.

Scutură din cap spre mine, de parcă ar fi vina mea.

— În curând, Fred va ține un toast.

— O să mă grăbesc.

Pe hol e mult mai răcoare, iar pașii mei sunt absorbiți de covorul moale. Mă îndrept spre toaleta femeilor, cu capul plecat, să evit contactul vizual cu cei ieșiți pe hol. Un bărbat vorbește tare, ostentativ, la telefonul mobil: toți cei de aici au bani de așa ceva. Aerul miroase ca un amestec și, slab, a fum de trabuc.

Când ajung la baie, mă opresc cu mâna pe ușă. Aud murmur de voci dinăuntru și un râset. Apoi, o femeie spune, foarte clar:

— Va fi o soție bună pentru el. E un lucru bun după cele întâmplate cu Cassie.

— Cine?

— Cassie O’Donnell. Prima lui pereche. Nu-ți amintești?

Rămân pe loc. Cassie O’Donnell. Prima soție a lui Fred.

Practic, nu mi s-a spus nimic despre ea. Îmi țin respirația, sperând că vor continua să vorbească.

— Sigur, sigur. Cât a trecut? Doi ani?

— Trei.

Altă voce:

— Știi, sora mea a fost cu ea la școală. Atunci, era cunoscută după numele mic. Melanea. Stupid nume, nu crezi? Sora mea zicea că era o târfă perfectă. Dar presupun că a primit ce merita, într-un final.

— Morile Domnului…

Aud pași care se îndreaptă spre mine. Mă dau înapoi, dar nu suficient de repede. Ușa se deschide. Apare o femeie. Probabil, e doar cu câțiva ani mai mare decât mine și are burta la gură. Surprinsă, se dă înapoi, să îmi dea voie înăuntru.

— Voiai să intri? mă întreabă amabil.

Nu dă semne de disconfort sau de jenă, deși trebuie să-și dea seama că am auzit discuția. Privirea îi coboară pe pata de pe rochia mea. În spatele ei, două femei stau în fața oglinzii, privindu-mă cu o expresie identică, de curiozitate și amuzament.

— Nu, izbucnesc, mă răsucesc pe călcâie și continui să merg pe hol.

Mi le imaginez cum se întorc una spre alta și chicotesc. Cotesc pe hol și, fără să mă uit, intru pe un altul mai liniștit și mai răcoros decât celălalt. N-ar fi trebuit să beau șampanie; m-a amețit. Mă rezem de perete. Nu știu prea multe despre Cassie O'Donnell, prima pereche a lui Fred. Tot ce știu e că au fost căsătoriți timp de mai bine de șapte ani. Trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor; oamenii nu mai divorțează în ziua de azi. Nu e nevoie. Practic, e ilegal. Poate că nu putea să aibă copii. Dacă avea o problemă biologică, putea fi motiv de divorț. Îmi amintesc cuvintele lui Fred: Mă temeam că m-am ales cu una defectă. Pe hol e frig și mă înfior.

Un semn indică drumul spre toaletele suplimentare, în jos, pe scările acoperite cu mochetă. Aici e o liniște totală, se aude doar zumzăitul încet al neoanelor. Îmi țin mâna pe balustrada groasă, să mă echilibrez pe tocuri. La capătul scărilor, mă opresc. Etajul acesta nu are covoare și e aproape cufundat în beznă. Am mai fost doar de două ori la Harbor Club, de fiecare dată cu Fred și cu mama lui. Părinții mei nu au fost membri niciodată, deși tata se gândește acum să se înscrie. Fred zice că jumătate dintre treburile țării se aranjează în cluburi de golf ca acesta; există un motiv, zice el, pentru care Consortium a declarat golful sport național, cu aproape treizeci de ani în urmă. Un joc de golf perfect nu are nici măcar o singură mișcare greșită: ordinea,

forma și eficiența sunt caracteristicile unui astfel de joc. Toate acestea le știu de la Fred.

Trec pe lângă câteva săli de banchete mari, toate cufundate în beznă, care probabil că sunt folosite pentru chestiuni private, și, în sfârșit, recunosc cafeneaua mare unde eu și Fred am luat prânzul odată. În sfârșit, găsesc și toaleta femeilor: o încăpere roz, ca o imensă perniță de ace parfumată, îmi adun părul într-un coc și îmi șterg repede fața cu prosoape de hârtie. Nu pot face nimic în legătură cu pata, așa că dau jos șalul din jurul taliei și îl leg lejer în jurul umerilor, cu un nod între sâni. Am arătat și mai bine de atât, dar măcar sunt semiprezentabilă.

Acum, că m-am orientat, îmi dau seama că mă pot întoarce în sala de dans pe o scurtătură, dacă o iau la stânga, în loc de dreapta, când ies din baie, și mă îndrept spre lifturi. În timp ce înaintez pe hol, aud murmurul vocilor și un bâzâit de televizor. O ușă pe jumătate deschisă duce într-o zonă de bucătărie. Câțiva ospătari – cu cravatele desfăcute, cu cămășile parțial descheiate, fără șorțuri – sunt adunați în jurul unui televizor mic. Unul dintre ei ține picioarele pe un dulăpior metalic.

— Pornește-l, zice una dintre fetele de la bucătărie, iar el mormăie și se apleacă, pune picioarele jos și apasă pe butonul de volum.

În timp ce se așază pe scaun, prind o frântură de imagine pe ecran: o grămadă de verdeață legănându-se și rotocoale de fum negru. Simt un fior, și, fără să vreau, înlemnesc.

Sălbăticia. Asta trebuie să fie.

Un prezentator zice: „În efortul de a extermina ultimele urme ale bolii, agenții și trupele guvernamentale au pătruns în Sălbăticie...”

Imagini: trupe guvernamentale terestre, îmbrăcate în uniforme de camuflaj, pe un drum interstatal, fac cu mâna și zâmbesc spre camere.

„În timp ce membrii Consortium s-au adunat să dezbată viitorul acestor zone, președintele a ținut un discurs neprogramat, în care a promis să termine ce a mai rămas din Invalizi și să-i pedepsească sau să-i vindece.”

Imagini: Președintele Sobel, celebra sa aplecare pe podium, de parcă abia s-ar putea ține să nu cadă peste public și camere.

„Va fi nevoie de timp și de trupe. Va fi nevoie de curaj și de răbdare. Dar vom câștiga acest război.”

Din nou imagini: frânturi de verde și gri, fum și tufișuri și o limbă mică de foc. Apoi, o altă imagine: și mai multe tufișuri, un râu îngust, între pini și sălcii. Apoi, o alta, de data aceasta, într-un loc unde copacii au fost arși, până la pământul roșiatic.

„Ce vedem acum sunt imagini din țară, unde trupele noastre au fost trimise să-i vâneze pe ultimii purtători ai bolii...”

Pentru prima dată, mă izbește faptul că, după toate probabilitățile, Lena e moartă. E stupid că nu m-am gândit la asta până acum. Mă uit la fumul care se ridică din copaci și îmi imaginez bucăți mici din Lena plutind cu el: unghii, păr, gene, toate făcute scrum.

— Oprește-l, zic, fără să vreau.

Toți cei patru ospătari se întorc deodată. Imediat, se ridică de pe scaune, își aranjează cravatele și își bagă cămășile în pantalonii negri cu talie înaltă.

— Putem să vă ajutăm cu ceva, domnișoară? întreabă politicos unul dintre ei, un bărbat mai în vârstă.

Un altul se întinde și oprește televizorul. Liniștea care se lasă e neașteptată.

— Nu, eu...

Scutur din cap.

— Doar încercam să găsesc drumul înapoi spre sala de dans.

Ospătarul mai în vârstă clipește o dată, cu fața impasibilă.

Iese pe hol și arată spre lifturi, care sunt la mai puțin de trei metri distanță.

— Va trebui doar să urcați un etaj, domnișoară. Sala de dans e în capătul holului.

Probabil, crede că sunt idioată, dar continuă să zâmbească amabil.

— Doriți să vă însoțesc?

— Nu, zic prea hotărât. Nu, mă descurc.

Practic, o iau la fugă pe hol. Simt privirea lui pe mine. Sunt ușurată că liftul vine repede și respir când ușile se închid. Îmi pun fruntea pe peretele cabinei, care e rece pe pielea mea, apoi trag aer în piept. Ce e cu mine? Când ușile liftului se deschid, vocile se aud mai tare – un val de aplauze – cotesc și intru în strălucirea agresivă a sălii de dans, exact când o mie de voci răsună:

— Pentru viitoarea ta soție!

Îl văd pe Fred pe scenă, ridicând un pahar cu șampanie, un lichid auriu. Văd o mie de fețe lucioase și umflate, care se întorc spre mine, ca niște luni umflate. Văd și mai multă șampanie, mai mult lichid, mai multă prosperitate.

Ridic mâna. Zâmbesc.

Mai multe aplauze.

•

În mașină, în drum spre casă, Fred e tăcut. A insistat că vrea să fie singur cu mine și i-a trimis pe mama lui și pe părinții mei înainte, cu alt șofer. Am presupus că are să-mi spună ceva, dar până acum n-a scos o vorbă. Ține brațele încrucișate și bărbia în piept. Arată de parcă doarme. Dar recunosc mimica; a moștenit-o de la tatăl lui. Înseamnă că se gândește.

— Cred că a fost un succes, zic eu, după ce tăcerea devine insuportabilă.

— Hmmm.

Se freacă la ochi.

— Ești obosit?

— Sunt bine.

Ridică bărbia. Apoi, brusc, se apleacă și bate în geamul care ne desparte de șofer.

— Oprește o clipă, Tom, da?

Imediat, Tom trage mașina pe margine și oprește motorul. E întuneric și nu văd prea bine unde suntem. De fiecare parte a mașinii se înalță pereți de copaci întunecați. Odată farurile stinse, rămânem în beznă. Singura lumină vine de la un felinar aflat la douăzeci de metri în fața noastră.

— Ce… încep să întreb, dar Fred se întoarce spre mine și mă întrerupe.

— Mai ții minte când ți-am explicat regulile golfului?

Sunt foarte surprinsă, atât de tonul lui, cât și de banalitatea întrebării, încât reușesc doar să aprob din cap.

— Ți-am spus cât de important e băiatul de mingi, întotdeauna la un pas în spate, un aliat invizibil, o armă secretă. Fără un băiat de mingi bun, până și cel mai bun jucător de golf poate fi învins.

— Așa.

Mașina îmi pare mică și e prea cald în ea. Respirația lui Fred miroase a acru, a alcool. Mă întind să deschid geamul, dar

bineînțeles că nu pot. Motorul e oprit; geamurile sunt blocate. Fred își trece agitat o mână prin păr.

— Uite ce e, încerc să-ți spun că tu ești băiatul meu de mingi. Înțelegi? Mă aștept ca tu – am nevoie de tine – să fii în spatele meu sută la sută.

— Sunt, îi zic și îmi dreg vocea, apoi repet: Sunt.

— Ești sigură?

Se mai apleacă un pic și pune o mână pe piciorul meu.

— Mă vei susține mereu, orice ar fi?

— Da.

Simt o urmă de nesiguranță și, sub ea, de teamă. Nu l-am mai văzut pe Fred așa. Mâna lui mă strânge de coapsă atât de tare, încât mă tem că o să-mi lase o urmă.

— Asta înseamnă o pereche.

Fred mă mai privește o clipă. Apoi, brusc, îmi dă drumul.

— Bun.

Bate ușor în geamul șoferului, iar Tom ia asta ca pe un semn că trebuie să pornească mașina. Fred se lasă la loc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mă bucur că ne înțelegem unul pe altul. Cassie nu m-a înțeles niciodată. Ea nu asculta. Asta a fost mare parte din problemă.

Mașina începe din nou să se miște.

— Cassie?

Inima mi se zbate în piept.

— Cassandra. Prima mea pereche.

Zâmbește încordat.

— Nu înțeleg.

Pentru o clipă, nu zice nimic. Apoi, brusc:

— Știi care era problema tatălui meu?

Îmi dau seama că nu așteaptă un răspuns, dar oricum scutur din cap.

— El credea în oameni. El credea că, dacă le arăți drumul bun – drumul spre sănătate și ordine, un drum spre eliberarea de nefericire – vor face alegerea corectă. Se vor supune. Era un naiv.

Se întoarce din nou spre mine. Fața lui e înghițită de întuneric.

— El nu înțelegea. Oamenii sunt încăpățânați și proști. Sunt iraționali. Distructivi. Asta e ideea, nu? Acesta e scopul

vindecării. Oamenii nu-și vor mai distruge singuri viețile. Nu vor mai putea face asta. Înțelegi?

— Da.

Mă gândesc la Lena și la imaginile cu Sălbăticia în flăcări. Mă întreb ce ar fi făcut acum, dacă ar fi rămas aici. Ar fi dormit dusă, într-un pat curat; mâine, s-ar fi trezit la soarele ce va răsări peste golf. Fred se întoarce spre fereastră, iar vocea lui devine tăioasă.

— Noi am fost slabi. Deja am permis prea multă libertate și prea multe ocazii de rebeliune. Asta trebuie să înceteze. Nu voi mai permite asta; nu voi privi cum orașul meu, țara mea sunt distruse din interior. Gata.

Deși suntem despărțiți de un spațiu oarecare, sunt la fel de speriată de el cum am fost când m-a strâns de coapsă. Niciodată nu l-am văzut așa, atât de dur și de străin.

— Ce ai de gând să faci?

— Avem nevoie de un sistem. Vom recompensa oamenii care respectă regulile. De fapt, e același principiu cu cel al dresării unui câine.

Îmi amintesc de femeia de la petrecere: După cum arată, poate să facă o grămadă.

— Și-i vom pedepsi pe cei care nu se conformează. Nu fizic, desigur. Asta e o țară civilizată. Am de gând să-l numesc pe Douglas Finch ministru al energiei.

— Ministru al energiei?

Niciodată nu am mai auzit expresia. Ajungem la un semafor, unul dintre puținele care încă mai funcționează în oraș. Fred gesticulează vag spre el.

— Energia nu e gratis. Trebuie câștigată. Electricitatea – lumină, căldură – va fi dată celor care o vor merita.

Pentru o clipă, nu găsesc nimic de spus. Întreruperile de curent și stingerile au fost mereu obligatorii între anumite ore ale nopții, iar în zonele mai sărace, mai ales acum, multe familii aleg, pur și simplu, să se descurce fără mașini de spălat vase sau de spălat haine. Sunt prea scumpe. Dar toată lumea a avut mereu dreptul la electricitate.

— Cum? întreb, într-un final.

Fred ia întrebarea mea literal.

— E simplu, de fapt. Rețeaua există deja, iar în ziua de azi totul e computerizat. E doar o problemă de colectare a

informațiilor și de tastare. Cu un click dai drumul la energie; cu altul o oprești. Finch se va ocupa de toate acestea. Și putem face reevaluări la fiecare șase luni sau așa ceva. Vrem să fim corecți. Cum am spus, trăim într-o țară civilizată.

— Vor izbucni revolte.

Fred ridică din umeri.

— De asta e foarte important ca tu să fii de partea mea. Uite, odată ce vom avea în spate oamenii potriviți – oamenii importanți – toți se vor alinia. Vor fi nevoiți.

Se întinde și mă ia de mână. Mă strânge ușor.

— Vor învăța că revoltele și rezistența doar vor înrăutăți lucrurile. Avem nevoie de o politică cu toleranță zero.

Mintea mea e un vârtej. Fără curent înseamnă fără lumină, frigidere, aragaze. Fără cuptoare.

— Cum se vor încălzi oamenii?

Fred râde un pic, indulgent, de parcă aș fi un cățeluș care abia învață un nou truc.

— Vara e aproape. Nu cred că asta va fi o problemă.

— Dar ce se va întâmpla când se va face frig? insist eu.

În Maine, iernile țin uneori din septembrie până în mai.

Anul trecut, am avut douăzeci de centimetri de zăpadă. Mă gândesc la slăbănoaga de Grace, cu coatele ca niște clanțe de ușă, cu umerii ascuțiți, ca niște aripi.

— Ce vor face atunci?

— Presupun că vor învăța faptul că libertatea nu ține de cald, zice el și aud zâmbetul din vocea lui.

Se apleacă, bate din nou în geamul șoferului.

— Ce zici de niște muzică? Am chef de un pic de muzică. Ceva vesel, nu, Hana?

LENA

Noaptea vine repede și odată cu ea frigul.

Ne-am rătăcit.

Căutăm un vechi drum care ar trebui să ne ducă spre Waterbury. Pike e convins că am mers prea mult spre nord; Raven crede că suntem prea la sud. Înaintăm aproape orbește, folosind un compas și niște schițe vechi, care au tot fost plimbate pe la comercianți și pe la Invalizi, completate câte puțin, care acum înfățișau diverse repere risipite: râuri; drumuri nefolosite și orașe vechi, bombardate, pe care trebuie să le evităm; râpe și locuri pe unde nu se poate trece. Direcția, la fel ca timpul, e ceva general, fără granițe și delimitări. Este un nesfârșit proces de interpretare și reinterpretare, de pliere și ajustare.

Facem o oprire, în timp ce Pike și Raven se contrazic. Mă dor umerii. Îmi dau jos rucsacul și mă așez pe el, iau o gură de apă din recipientul pe care mi l-am prins la cureaua din jurul taliei. Julian vine undeva în spatele lui Raven, roșu la față, cu părul ud și cu geaca legată în jurul mijlocului. Încearcă să se uite dincolo de ea, la harta pe care o ține Pike. A slăbit.

La marginea grupului, Alex stă, ca și mine, pe rucsac. Coral la fel, aproape de el, astfel că genunchii li se ating. După doar câteva zile, au devenit, practic, de nedespărțit. Deși vreau, nu reușesc să-mi iau privirea de la ei. Nu înțeleg ce au de vorbit. Vorbesc în timpul drumului, vorbesc în timp ce instalăm tabăra. Vorbesc în timpul meselor, într-un colț. Asta, în timp ce el abia vorbește cu alții, iar cu mine n-a schimbat o singură vorbă de la întâlnirea noastră cu ursul. Probabil că ea l-a întrebat ceva, pentru că îl văd scuturând din cap. Apoi, pentru o clipă, amândoi se uită la mine. Mă întorc repede și simt cum roșesc. Vorbeau despre mine. Știu. Mă întreb ce voia să știe.

O cunoști pe fata aceea? Se holbează la tine.

Crezi că Lena e drăguță?

Strâng pumnii, până când unghiile îmi intră în carne, trag aer în piept și alung gândul acela. Alex și ce crede el despre mine nu sunt ceva relevant.

— Vă spun, ar fi trebuit să mergem spre est, la vechea biserică, zice Pike. E marcată pe hartă.

— Aia nu e o biserică, îl contrazice Raven și îi ia harta. E copacul pe lângă care am trecut mai devreme, cel despicat de fulger. Și înseamnă că trebuia să continuăm spre nord.

— Vă spun, aceea e o cruce…

— De ce nu trimitem cercetași? îi întrerupe Julian.

Surprinși, tac și se întorc spre el. Raven se încruntă, iar Pike se uită la Julian cu vădită ostilitate. Stomacul meu se strânge și mă rog în gând: Nu te băga, nu spune nimic stupid. Dar Julian continuă, calm.

— Ne mișcăm mai încet în grup și e o pierdere de timp și de energie dacă ne îndreptăm într-o direcție greșită.

Pentru o clipă, îl văd pe vechiul Julian, pe cel de la conferințe și de pe postere, tânărul lider al AFD, sigur pe sine.

— Așa că, propun ca doi oameni să meargă spre nord…

— De ce spre nord? intervine Pike nervos.

Julian ezită doar un pic.

— Sau spre sud, nu contează. Merg o jumătate de zi, caută drumul. Dacă nu e acolo, o iau în direcția opusă. Măcar o să știm mai multe despre zonă. Putem ajuta la orientarea grupului.

— Putem? repetă Raven.

Julian se uită la ea.

— Mă ofer să merg eu.

— E riscant, izbucnesc și mă ridic în picioare. Există scavengeri care patrulează, poate și agenți. Trebuie să rămânem împreună. Altfel, suntem pradă ușoară.

— Are dreptate, zice Raven și se întoarce spre Julian. E riscant.

— Am mai avut de-a face cu scavengeri, insistă el.

— Și aproape că ai murit, ripostez eu.

Julian zâmbește.

— Totuși, nu am murit.

— Merg cu el.

Tack scuipă niște tutun și se șterge la gură cu dosul palmei. Mă uit la el. Mă ignoră. Nu a făcut un secret din faptul că el consideră o greșeală salvarea lui Julian și faptul că l-am primit printre noi.

— Știi să tragi cu arma?

— Nu, zic eu. Nu știe.

Acum, toți se uită la mine, dar nu-mi pasă. Nu știu ce încearcă Julian să dovedească, dar nu-mi place.

— Pot să mânuiesc o armă, minte el repede.

Tack aprobă din cap.

— În regulă.

Scoate alt tutun dintr-o punguță pe care o are atârnată la gât și îl bagă în gură.

— Stai, să iau unele lucruri din rucsacul meu. Plecăm într-o jumătate de oră.

— Ok, Raven ridică brațele, în semn de resemnare, s-ar putea să instalăm tabăra aici.

La unison, grupul începe să lase bagajele jos și să scoată provizii, ca un singur animal care năpârlește. Îl iau de braț pe Julian și îl trag deoparte.

— Ce a fost asta?

Mă străduiesc să nu ridic tonul. Îl văd pe Alex că ne privește. Pare amuzat. Aș vrea să am cu ce să arunc în el. Îl întorc pe Julian, să nu îl mai văd pe Alex.

— Ce vrei să spui?

Își bagă mâinile în buzunare.

— Nu face pe prostul. Nu ar fi trebuit să te oferi să mergi. Nu e o glumă, Julian. Suntem în toiul unui război.

— Nu cred că e o glumă.

Calmul lui e enervant.

— Știu mai bine decât oricine de ce e în stare partea adversă, ai uitat?

Mă uit în altă direcție și îmi mușc buza. Are dreptate. Dacă cineva știe ceva despre tacticile zombilor, acela e Julian Fineman.

— Dar nu cunoști Sălbăticia, insist eu. Iar Tack nu te va proteja. Dacă o să fii atacat, dacă se va întâmpla ceva și va trebui să aleagă între tine și noi, ceilalți, te va abandona. Nu va pune în pericol grupul.

— Lena.

Julian își pune mâinile pe umerii mei și mă forțează să îl privesc.

— Nu se va întâmpla nimic, da?

— Nu ai de unde să știi.

Sunt conștientă că exagerez, dar nu mă pot abține. Habar n-am de ce, dar îmi vine să plâng.

Îmi amintesc vocea calmă a lui Julian când mi-a spus te iubesc, ritmul regulat al pieptului său lipit de spatele meu când dormim.

Te iubesc, Julian. Dar cuvintele nu ies.

— Ceilalți nu au încredere în mine.

Deschid gura să protestez, dar mă oprește.

— Nu încerca să negi. Știi că e adevărat.

Nu îl contrazic.

— Și ce dacă? Trebuie să le dovedești ceva?

Oftează și se freacă la ochi.

— Am ales să rămân aici, Lena. Am ales să rămân cu tine. Acum, trebuie să merit asta. Nu e vorba despre a dovedi ceva. Dar, cum ai spus, e un război în derulare. Nu vreau să stau deoparte.

Se apleacă și mă sărută pe frunte. Mai ezită o clipă, înainte să mă sărute, de parcă ar trebui să scape de vechea teamă, groaza de atingere și de contaminare.

— De ce ești așa supărată? Nu se va întâmpla nimic.

Mi-e frică, vreau să îi zic. Am un presentiment. Te iubesc și nu vreau să pățești ceva. Dar, din nou, cuvintele parcă ar fi blocate, îngropate sub temeri vechi, sub alte vieți, ca fosilele adunate sub straturi de mizerie.

— Ne vom întoarce în câteva ore, zice el și îmi prinde scurt bărbia. O să vezi.

Dar nu se întorc nici până la cină, nu se întorc nici până stingem focul și ce mai rămâne din el. Acum, suntem obligați să facem asta și, chiar dacă va fi mai frig, iar Julian și Tack vor avea dificultăți să găsească drumul înapoi fără el, Raven insistă să îl stingem. Mă ofer să stau trează, de veghe. Sunt prea agitată ca să dorm. Raven îmi mai dă o haină în plus. Nopțile sunt încă reci.

La câteva sute de metri de tabără se află o pantă ușoară și un vechi zid din ciment, pe care se mai văd urme de graffitti, un zid care mă protejează de vânt. Mă ghemuiesc cu spatele la el, ținând în mâini cana cu apa pe care Raven mi-a fiert-o mai devreme, să mă ajute să-mi încălzesc degetele. Mănușile mele s-au pierdut sau au fost furate, undeva între adăpostul din New York și locul acesta, iar acum trebuie să mă descurc fără ele.

Luna se înalță și aruncă peste tabără – peste siluetele adormite, peste cupolele corturilor și culcușurile improvizate – o

strălucire albă. În depărtare, un turn de apă încă intact se ridică peste copaci, ca o insectă metalică cocoțată pe picioroange lungi și subțiri. Cerul e senin și mii de stele se văd prin beznă. Se aude o cucuvea, un sunet gol, trist, al cărui ecou răsună printre copaci. Chiar și de la distanță mică, tabăra pare liniștită, învăluită într-o lumină albă, înconjurată de resturile vechilor case: acoperișuri prăbușite, un leagăn răsturnat, cu toboganul din plastic ieșind din pământ.

După două ore, casc atât de mult, că mă dor fălcile și tot corpul parcă mi-e plin cu nisip ud. Mă rezem de zid și mă chinui să-mi țin ochii deschiși. Stelele de deasupra mea se contopesc… devin o singură dâră de lumină – rază de soare – din care iese Hana, cu frunze în păr, zicând: „Nu e amuzant? Niciodată nu am avut de gând să mă operez, știi…” Mă privește și pe măsură ce înaintează, văd că e pe cale să calce într-o capcană. Încerc să o avertizez, dar… Pac. Tresar și mă trezesc, cu inima bătându-mi puternic, și mă ghemuiesc cât de repede pot. Aerul e din nou nemișcat, dar sunt sigură că nu mi-am imaginat și nu am visat: pași.

Să fie Julian, mă gândesc. Să fie Tack.

Scanez tabăra și văd o umbră care se mișcă printre corturi. Mă încordez și mă ridic foarte încet, apoi iau pușca în mâini. Degetele îmi sunt umflate de frig și neîndemânatice. Arma mi se pare mai grea decât mai devreme. Silueta pășește într-o pată de lumină și respir ușurată. E Coral. Pielea ei e de un alb strălucitor în lumina lunii și e îmbrăcată cu un hanorac prea mare, pe care îl recunosc, e al lui Alex. Stomacul meu se strânge. Ridic arma la umăr, o îndrept spre ea și mă gândesc: poc. O las jos repede, rușinată.

Cei de dincolo nu se înșală complet. Dragostea e un fel de posesie. E otravă. Iar dacă Alex nu mă mai iubește, nu suport ideea că poate iubi pe altcineva.

Coral dispare printre copaci, probabil, să facă pipi. Mă dor picioarele, așa că mă îndrept. Sunt prea obosită să mai stau de veghe. O s-o trezesc pe Raven, care s-a oferit să mă înlocuiască. Trosc. Alt sunet de pași, de data asta, mai aproape și în partea de est a taberei. Coral s-a dus spre nord. Într-o clipă, sunt din nou în alertă. Apoi, îl văd: înaintează încet, cu arma ridicată, din spatele unui crâng de conifere, îmi dau seama imediat că nu e scavenger. Ținuta lui e perfectă, arma prea curată, hainele îi vin

prea bine. Inima mea se oprește. Un agent. Sigur. Iar asta înseamnă că Sălbăticia chiar a fost penetrată. În ciuda tuturor dovezilor, o parte din mine spera să nu fie adevărat. Pentru o clipă, se lasă o liniște totală, apoi zgomote înspăimântătoare, în timp ce sângele îmi năvălește spre creier, îmi țiuie urechile și noaptea pare să se umple de strigăte îngrozite, de țipete străine și sălbatice, animale care dau târcoale prin beznă. Palmele mele transpiră, în timp ce ridic din nou arma la umăr. Gâtul îmi e uscat. Îl văd pe agent cum se mișcă încet prin tabără. Pun degetul pe trăgaci. Panica îmi crește în piept. Nu știu dacă să trag sau nu. Nu am mai împușcat nimic de la distanță. Nu am împușcat niciodată un om. Nici măcar nu știu dacă pot.

Rahat, rahat, rahat. Aș vrea ca Tack să fie aici.

Rahat.

Ce ar face Raven?

Agentul ajunge la marginea taberei. Lasă arma în jos, iar eu iau degetul de pe trăgaci. Poate că e doar în recunoaștere. Poate că trebuie să raporteze ce a găsit. Asta ne va da timp să ne mișcăm, să strângem, să ne pregătim. Poate că totul va fi bine.

Apoi, Coral apare dintre copaci.

Pentru o fracțiune de secundă, rămâne pe loc, înlemnită și albă, de parcă ar fi prinsă în flashul unui fotograf. Pentru o fracțiune de secundă, nici el nu se mișcă. Apoi, Coral trage aer în piept, iar el îndreaptă arma spre ea și, fără să mă gândesc sau să planific asta, degetul meu găsește din nou trăgaciul și apasă. Genunchiul lui se îndoaie, țipă și cade la pământ.

Apoi, haosul se înstăpânește.

Reculul armei mă aruncă înapoi, mă clatin și încerc să-mi păstrez echilibrul. O piatră zimțată îmi intră în spate, iar durerea străfulgeră din coaste până la umăr. Se aud și alte împușcături – una, două – apoi strigăte. Alerg spre tabără. În mai puțin de un minut, locul s-a transformat într-o vânzoleală de oameni și voci.

Agentul zace întins cu fața în jos, cu brațele și picioarele răsfirate. O pată de sânge se întinde ca o umbră întunecată în jurul lui. Dani stă lângă el, cu pistolul scos. Ea trebuie să îl fi ucis. Coral își ține brațele înfășurate în jurul taliei, șocată și cu un aer ușor vinovat, de parcă l-ar fi atras cumva pe agent spre ea. Nu e rănită, ceea ce e o ușurare. Mă bucur că instinctele mele au salvat-o. Îmi amintesc că am luat-o la țintă mai

devreme și simt un alt val de rușine. Nu asta mi-am dorit să devin: ura și-a făcut un loc permanent în mine, o gaură unde lucrurile se pierd ușor.

Și în privința urii m-au avertizat zombii.

Pike, Hunter și Lu vorbesc deodată. Restul grupului e adunat în semicerc în jurul agentului, cu fețele palide și speriate, cu ochii umbriți, ca niște fantome înviate. Doar Alex nu stă pe loc. E ghemuit și își împachetează rapid și metodic rucsacul.

— În regulă.

Raven vorbește încet, dar hotărât.

— Să privim lucrurile așa cum sunt. Avem un agent mort.

Cineva scâncește.

— Ce facem? intervine Gordo.

Fața lui e schimonosită de panică.

— Trebuie să plecăm.

— Unde? întreabă Raven. Nu știm unde sunt, de unde vin. Am putea cădea direct într-o capcană.

— Șșșșt, ne face semn Dani.

Pentru o clipă, se face tăcere, se aud doar vântul printre copaci și strigătul unei bufnițe. Apoi, auzim: dinspre sud, ecoul depărtat al unor voci.

— Eu zic să stăm și să luptăm, zice Pike. E teritoriul nostru.

— Nu luptăm decât dacă trebuie, zice Raven și se întoarce spre el. Nu știm câți sunt sau ce fel de arme au. Ei sunt mai bine hrăniți și mai puternici decât noi.

— M-am săturat să fug, replică Pike.

— Nu fugim, zice ea calm.

Se întoarce spre restul grupului.

— Ne vom despărți. Ne răspândim prin tabără. Ne ascundem. Unii dintre noi o pot lua spre vechea albie a râului. Eu voi supraveghea de pe colină. Pietre, tufișuri, orice credeți că e bun folosiți. Suiți-vă în copaci, ce naiba! Doar să nu vă vadă.

Se uită la toți, pe rând. Încăpățânat, Pike refuză să-i întâlnească privirea.

— Luați-vă armele, cuțitele, orice aveți. Dar nu uitați: nu luptăm decât dacă e nevoie. Nu faceți nimic până la semnalul meu, da? Nimeni nu mișcă. Nimeni nu respiră, nu tușește, nu strănută, nu se bășește. Clar?

Pike scuipă pe jos. Nimeni nu vorbește.

— Bun, zice Raven, să mergem.

Grupul se împrăștie rapid, fără o vorbă. Oamenii trec pe lângă mine și devin umbre; umbrele dispar în beznă. Mă îndrept spre Raven, care a îngenuncheat lângă agentul mort și îl verifică de arme, bani, orice am putea folosi.

— Raven.

Numele ei mi se oprește în gât.

— Crezi că...

— Vor fi în regulă, zice fără să ridice privirea.

Știe că urma să întreb de Julian și de Tack.

— Acum, pleacă de aici.

Trec repede prin tabără, îmi găsesc rucsacul lângă alte câteva, la marginea locului pentru foc. Mi-l pun pe umărul drept; lângă armă, cureaua îmi intră dureros în piele. Mai iau două rucsacuri și mi le pun pe umărul stâng. Raven trece în grabă pe lângă mine.

— E timpul să plecăm, Lena.

Dispare și ea în beznă. Mă ridic, apoi observ că cineva a desfăcut materialele sanitare. Dacă se întâmplă ceva – dacă trebuie să fugim și nu putem să ne întoarcem – vom avea nevoie de ele. Dau jos unul dintre rucsacuri și îngenunchez. Agenții se apropie. Aud voci clare acum, cuvinte clare. Brusc, sunt conștientă că tabăra s-a golit. Sunt singura care a rămas. Deschid rucsacul. Mâinile îmi tremură. Scot din el un hanorac și în locul lui îndes plasturi și bacitracin.

O mână aterizează pe umărul meu.

— Ce naiba faci?

E Alex. Bagă o mână sub brațul meu și mă ridică în picioare. Abia reușesc să închid rucsacul.

— Haide.

Încerc să-mi eliberez brațul, dar mă ține strâns, practic mă târăște în pădure, departe de tabără. Îmi amintesc de noaptea raidului din Portland, când Alex m-a condus la fel, printr-un labirint de camere întunecate; când ne-am ghemuit împreună pe podeaua mirosind a urină a unui șopron, iar el mi-a bandajat blând piciorul, cu mâna catifelată, și puternică, și ciudată pe pielea mea.

M-a sărutat în noaptea aceea.

Alung amintirea.

Alunecăm în jos de pe un dig abrupt, ne cufundăm într-un strat de argilă și frunze ude, spre buza unui teren care formează

o grotă, un loc scobit în partea laterală a dealului. Alex mă împinge să mă ghemuiesc și, practic, mă trage într-un spațiu mic și întunecat.

— Ai grijă.

Pike e și el aici: câțiva dinți strălucitori și o bucată de întunecime solidă. Se dă un pic la o parte, să ne facă loc.

Alex alunecă lângă mine, cu genunchii la piept. Corturile sunt la cel mult douăzeci de metri de noi, sus, pe deal. Zic o rugăciune în gând, ca agenții să creadă că am fugit și să nu mai piardă timp căutând.

Așteptarea e o agonie. Vocile din pădure s-au estompat. Agenții probabil că se mișcă încet acum, ne urmăresc, se apropie. Poate că sunt chiar în tabără, printre corturi: umbre tăcute și mortale. Spațiul e prea îngust, întunericul insuportabil. Brusc, îmi trece prin minte că suntem prinși într-un coșciug. Alex se foiește lângă mine. Dosul mâinii lui mă atinge pe braț. Gâtul mi se usucă. Respirația lui e mai accelerată ca de obicei. Stau neclintită, complet rigidă, până când își trage mâna. Trebuie să fi fost o întâmplare.

O altă tăcere agonizantă.

— E o prostie, mormăie Pike.

— Șșșșș.

— Să stăm aici ca șobolanii într-o cursă…

— Pike, jur…

— Tăceți amândoi, șoptesc hotărât.

Tăcerea se înstăpânește din nou. După alte câteva secunde, cineva strigă. Alex se încordează. Pike își dă jos de pe umăr pușca și mă împinge în colț, cu cotul. Îmi reprim un țipăt.

— Au fugit.

Vocea ajunge la noi dinspre tabără. Deci, au ajuns acolo. Presupun că acum, că au găsit corturile goale, nu vor mai considera că trebuie să fie tăcuți. Mă întreb ce planuri aveau: să ne înconjoare, să ne termine în somn. Mă întreb câți sunt.

— La naiba. Ai avut dreptate în legătură cu împușcăturile. E Don.

— Mort?

— Da.

Se aude un foșnet ușor, de parcă cineva ar trece printre corturi.

— Uite cum trăiau aici. Împreună. Se prosteau în mizerie. Animale.

— Ai grijă. Totul e contaminat.

Până acum, am numărat șase voci.

— Miroase, nu? Îi simt. Rahat.

— Respiră pe gură.

— Bastarzi, murmură Pike.

— Șșșș, zic instinctiv, deși m-a cuprins furia, pe lângă frică.

Îi urăsc. Îi urăsc pe toți, pentru că își închipuie că sunt mai buni decât noi.

— Încotro crezi că au luat-o?

— Oriunde ar fi, nu puteau să ajungă departe.

Șapte voci, în total. Poate că opt. E greu de spus. Iar noi suntem cam două duzini. Totuși, cum a zis Raven, nu știm ce fel de arme au, dacă au întăriri în apropiere.

— Să strângem pe aici, atunci. Chris?

— Bine.

Coapsele încep să mă doară. Îmi las greutatea spre spate, să mă relaxez, și mă reazem de Alex. Nu se îndepărtează, încă o dată, mâna lui se atinge de brațul meu și nu sunt sigură dacă e o întâmplare sau un gest de liniștire. Pentru o clipă – în ciuda situației –, o senzație electrizantă trece prin mine, iar Pike și agenții dispar, rămâne doar umărul lui Alex lângă umărul meu, toracele lui respirând lângă al meu și căldura degetelor lui.

Aerul miroase a benzină.

Aerul miroase a foc.

Revin la realitate. Benzină. Foc. Ne ard lucrurile. Acum, aerul trosnește. Vocile lor sunt înăbușite de zgomot. Fuioare de fum se văd de pe partea cealaltă a colinei, plutesc spre noi, se răsucesc ca niște șerpi aerieni.

— Bastarzi, zice Pike din nou, cu vocea gâtuită.

Vrea să iasă din grotă, dar îl prind și încerc să îl trag înapoi.

— Nu. Raven a zis să așteptăm semnalul ei.

— Nu Raven e șefa.

Se smucește și alunecă pe burtă, cu pușca în față, ca un lunetist.

— Nu, Pike.

Fie nu mă aude, fie mă ignoră. Începe să urce colina, târâș.

— Alex.

Panica mă cuprinde ca o maree. Fumul, furia, trosnetul focului care se întinde, toate acestea te împiedică să fii rațional.

— Rahat.

Alex trece de mine și se întinde după Pike. Deja i se mai văd doar bocancii.

— Pike, nu fi un afurisit de tâmpit…

Poc. Poc.

Două împușcături. Zgomotul parcă are ecou și se amplifică în spațiul gol. Îmi astup urechile.

Poc, poc, poc, poc.

Focuri de armă de peste tot și oameni țipând. O ploaie de pământ cade peste mine. Urechile îmi țiuie, iar capul mi-e plin de fum.

Concentrează-te.

Alex a ieșit deja din grotă, iar eu îl urmez, încercând să-mi dau arma jos de pe umăr. În ultima clipă, las jos rucsacurile. Mă vor încetini. Explozii de peste tot și zgomot infernal. Pădurea e cuprinsă de foc și de fum. Flăcări roșii și portocalii ies printre arborii negri – despuiați, rigizi, ca niște martori înghețați de groază. Pike îngenunchează, pe jumătate ascuns în spatele unui copac, și trage. Fața lui e luminată în portocaliu, de la foc, iar gura îi e deschisă într-un strigăt. O văd pe Raven, prin fum. Aerul e plin de împușcături: atât de multe, că îmi amintește cum stăteam la Eastern Prom, cu Hana, de Ziua Independenței, și ne uitam la artificii, ritmul lor rapid și sclipirile amețitoare. Mirosul de fum.

— Lena!

Nu am timp să văd cine mă strigă. Un glonț vâjâie pe lângă mine și se înfige în copacul aflat chiar în spatele meu, împroșcând o ploaie de așchii. Îmi revin, țâșnesc înainte și mă lipesc de trunchiul mare al unui arțar. La doi-trei metri în față, Alex s-a adăpostit și el în spatele unui copac. La fiecare câteva secunde scoate capul de după el, trage câteva rafale și se ascunde la loc.

Ochii îmi lăcrimează. Scot capul cu grijă de după trunchi, încercând să disting siluetele care se luptă în noapte, luminate doar de foc. Din depărtare, par că dansează, perechi ce se leagănă, se trântesc și se rotesc. Nu îmi dau seama cine sunt. Clipesc, tușesc, îmi frec ochii. Pike a dispărut.

Văd scurt fața lui Dani când se întoarce spre foc. Un agent sare spre ea din spate și îi pune un braț în jurul gâtului. Ochii lui Dani se fac mari, fața i se învinețește. Ridic arma, apoi o cobor la loc. Imposibil să țintesc de aici, nu în timp ce se mișcă înainte și înapoi. Dani se răsucește și se smucește ca un taur care încearcă să scape de călăreț.

Un alt val de împușcături. Agentul își retrage brațul de pe gâtul lui Dani, ținându-și cotul și strigând de durere. Se întoarce spre lumină și văd sânge curgându-i printre degete. Habar n-am cine a tras sau dacă glonțul îi era destinat lui Dani, dar eliberarea de moment îi dă lui Dani răgazul de care are nevoie. Bâjbâie după cuțitul de la curea, gâfâind și chinuindu-se să respire. Evident, e obosită, dar se mișcă cu încăpățânarea unui animal vânat.

Își ridică brațul spre gâtul agentului; metalul lucește în pumnul ei. După ce îl înjunghie, el se smucește, cu o convulsie puternică. Fața lui e surprinsă. Se împleticește și cade în genunchi, apoi se prăbușește cu fața în pământ. Dani îngenunchează lângă el, bagă un bocanc dedesubtul lui și îi scoate cuțitul din gât.

Undeva, dincolo de zidul de fum, o femeie țipă. Mișc neajutorată arma dintr-o parte a taberei în flăcări spre cealaltă, dar totul e confuz și neclar. Trebuie să mă apropii. Nu pot să ajut pe nimeni de unde mă aflu. Ies de după copac, cât de ghemuită pot, și mă îndrept spre foc și spre amestecul de trupuri, trec de Alex, care urmărește lucrurile de după un sicomor.

— Lena! strigă el când mă vede.

Nu-i răspund. Trebuie să mă concentrez. Aerul e fierbinte și dens. Focul se înalță acum dintre crengile copacilor, un acoperiș mortal deasupra noastră; flăcările se împletesc în jurul trunchiurilor și le transformă într-un alb de cretă. Cerul e acoperit de fum. Asta e tot ce a mai rămas din tabăra noastră, din tot ce am adunat cu grijă, din hainele pe care le-am strâns, le-am spălat în râu, le-am purtat până s-au zdrențuit; și din corturile pe care le-am reparat cu minuțiozitate, până când au fost acoperite de petice; aceste flăcări flămânde, care ne-au lăsat fără nimic.

La cinci metri de mine, un bărbat cât un bolovan a trântit-o la pământ pe Coral. Pornesc spre ea, când cineva mă lovește din

spate. În timp ce cad, izbesc cu putere înapoi, cu patul armei. Omul trage o înjurătură și se retrage câțiva centimetri, oferindu-mi timp și spațiu să mă rostogolesc pe spate. Folosesc arma ca pe o bâtă de baseball și lovesc, țintindu-i falca. Îl nimeresc și se aude o trosnitură puternică, apoi cade pe o parte.

Tack avea dreptate într-o privință: agenții nu sunt antrenați pentru acest tip de luptă. Aproape toate atacurile lor au fost aeriene, din vreun bombardier, de la distanță.

Sar în picioare și fug spre Coral, care e încă pe jos. Nu știu ce s-a întâmplat cu arma agentului. Dar are mâinile în jurul gâtului ei. Ridic patul puștii deasupra capului meu. Ochii lui Coral fug spre mine. În timp ce cobor arma spre capul agentului, el se răsucește spre mine. Reușesc să-l lovesc peste un umăr, dar mă dezechilibrează de forța elanului. Mă clatin, iar el mă lovește cu brațul în fluierul piciorului și mă trântește la pământ. Îmi mușc buza și simt gust de sânge. Vreau să mă întorc pe spate, dar simt brusc o greutate deasupra mea, care mă strivește și mă lasă fără aer. Arma îmi e smulsă din mână. Nu pot să respir. Fața îmi e apăsată în pământ. Ceva – un genunchi, un cot? — îmi intră în gât. Mii de luminițe explodează în spatele pleoapelor mele. Apoi, se aud o lovitură și un geamăt, iar greutatea dispare. Mă răsucesc, trag aer în piept și mă îndepărtez de agent. Încă e pe mine, dar e căzut pe o parte, cu ochii închiși și cu un firicel de sânge pe frunte, unde a fost lovit. Alex stă deasupra mea, cu arma în mână.

Se apleacă și mă apucă de cot, mă ridică în picioare. Apoi, îmi ia arma de pe jos și mi-o dă. În spatele lui, focul continuă să se întindă. Dansatorii s-au risipit. Nu mai văd decât un zid înalt de flăcări și câteva siluete la pământ. Stomacul meu se revoltă. Nu îmi dau seama cine e pe jos, dacă sunt sau nu de-ai noștri. Lângă noi, Gordo o ia pe Coral și o ridică pe umărul lui. Ea geme, clipește, dar nu se trezește.

— Haide, strigă Alex.

Zgomotul făcut de foc e nemaipomenit: o cacofonie de trosnete și pocnete, de parcă ar fi un monstru care soarbe și aspiră. Alex ne conduce departe de foc, folosindu-se de patul armei, pentru a-și croi drum prin pădure. Îmi dau seama că ne îndreptăm spre micul râu pe care l-am găsit ieri. Gordo gâfâie în spatele meu, iar eu sunt încă amețită și nu prea sigură pe picioare. Îmi țin privirea ațintită pe spatele lui Alex și nu mă

gândesc decât la faptul că trebuie să merg, să pun un picior în fața celuilalt, să mă îndepărtez de foc cât de mult pot.

— Eeee-oooo!

Pe măsură ce ne apropiem de râu, ecoul strigătului lui Raven se aude prin pădure. În dreapta noastră, o lanternă sparge întunericul. Trecem printr-o încrengătură deasă de tufișuri uscate și ieșim pe o pantă ușoară, un teren pietros, pe unde trece un râu mic. Gaura din acoperișul de deasupra noastră permite luminii lunii să pătrundă, dând suprafeței apei o tentă argintie și făcând ca pietrele albe aflate de-a lungul ei să lucească ușor.

Grupul nostru e ghemuit, adunat laolaltă, la treizeci de metri distanță, pe celălalt mal al râului. Simt ușurare în piept. Suntem întregi; am supraviețuit. Iar Raven va ști ce să facem în privința lui Julian și a lui Tack. Va ști cum să-i găsim.

— Eeeee-oooo! strigă ea din nou și îndreaptă lumina lanternei spre noi.

— Te vedem, mormăie Gordo.

Trece de mine, gâfâind ca un cal, și trece prin apă, pe partea cealaltă. Înainte să traversăm, Alex se răsucește și face doi pași înapoi, spre mine. Sunt surprinsă să-i văd fața schimonosită de furie.

— Ce naiba a fost aia de mai devreme?

Când vede că nu înțeleg, continuă.

— Puteai să mori, Lena. Dacă nu eram eu, ai fi fost moartă.

— E felul tău de a-mi cere să-ți mulțumesc?

Sunt slăbită și obosită, și confuză.

— Puteai învăța să spui doar te rog, să știi.

— Nu glumesc, scutură el din cap. Trebuia să rămâi unde erai. Nu era nevoie să dai buzna acolo, să faci pe eroina.

Simt un val de furie. Mă agăț de el și îl aduc la suprafață.

— Scuză-mă. Dacă nu dădeam buzna acolo, noua ta… noua ta iubită ar fi moartă acum.

De puține ori am avut ocazia să folosesc acel cuvânt și mi-a luat o clipă să mi-l amintesc.

— Ea nu e responsabilitatea ta, zice pe un ton neutru.

În loc să mă facă să mă simt mai bine, răspunsul lui înrăutățește lucrurile. În ciuda celor întâmplate în noaptea asta, un lucru stupid, simplu, mă face să îmi vină să plâng: nu a negat că e iubita lui. Înghit gustul neplăcut pe care îl simt în gură.

— Ei bine, nici eu nu sunt responsabilitatea ta, ai uitat? Nu poți să-mi spui ce să fac.

Mi-am regăsit furia. Mă agăț de ea, o las să mă tragă după ea, mergem mână în mână.

— Și de ce îți pasă? Mă urăști.

Alex se uită la mine.

— Chiar nu înțelegi, nu?

Vocea lui e dură. Îmi încrucișez brațele și le strâng, încercând să alung durerea, să o împing dincolo de furie.

— Nu înțeleg ce?

— Las-o baltă.

Își trece o mană prin păr.

— Uită că am zis ceva.

— Lena!

Mă întorc. Tack și Julian tocmai au ieșit din pădure, pe partea cealaltă a râului, iar Julian aleargă spre mine, stropind cu apă în jur, fără să pară că observă. Trece pe lângă Alex și mă ia în brațe, ridicându-mă în aer. Dau drumul unui singur suspin înăbușit, cu nasul în tricoul lui.

— Ești bine, șoptește.

Mă strânge atât de tare, că abia pot să respir. Dar nu mă deranjează. Nu vreau să-mi mai dea drumul niciodată.

— Am fost atât de îngrijorată.

Acum, că furia mea pe Alex a dispărut, nevoia de a plânge reapare, o simt în gât. Nu sunt sigură că Julian înțelege. Vocea mea e înăbușită de tricoul lui. Dar mă mai strânge o dată tare, înainte să mă pună jos. Îmi dă la o parte părul de pe față.

— Când am văzut că tu și Tack nu vă întoarceți… m-am gândit că vi s-a întâmplat ceva…

— Am hotărât să punem corturile peste noapte.

Julian are o mină vinovată, de parcă absența lui ar fi cauzat cumva atacul.

— Lanterna lui Tack a murit și n-am mai văzut nimic, după apus. Ne temeam să nu ne rătăcim. Probabil că eram la numai opt sute de metri de voi.

Scutură din cap.

— Când am auzit împușcături, am venit cât de repede am putut.

Își atinge fruntea de a mea și adaugă un pic mai încet:

— Am fost atât de speriat.

— Sunt bine.

Am brațele înfășurate în jurul taliei lui. E atât de solid, atât de puternic.

— Erau agenți, șapte sau opt, poate mai mulți. Dar i-am alungat.

Julian îmi găsește mâna și își împletește degetele cu ale mele.

— Ar fi trebuit să rămân cu tine, zice el cu vocea un pic sugrumată.

Îi duc mâna la buze. Acest lucru simplu – faptul că pot să îl sărut așa, liber – îmi pare, brusc, un miracol. Au încercat să ne termine, să ne calce în picioare. Dar suntem tot aici. Și suntem mai mulți, cu fiecare zi.

— Haide, îi zic. Să ne asigurăm că și ceilalți sunt în regulă.

Alex trebuie să fi trecut deja râul și să se fi alăturat grupului. Pe malul apei, Julian se apleacă, își pune un braț pe sub genunchii mei și mă ia în brațe. Mă ridică, îmi pun mâinile în jurul gâtului său și capul pe piept: inima lui bate regulat, liniștitor. Trece prin apă și mă pune jos pe partea cealaltă.

— Mă bucur că vă alăturați nouă, îi zice Raven lui Tack, în timp ce eu și Julian înaintăm spre ei.

Dar simt ușurarea din vocea ei. În ciuda faptului că Raven și Tack se ceartă ades, e imposibil să ți-i închipui unul fără celălalt. Sunt ca două plante care au crescut una în jurul celeilalte. Se strangulează și se susțin reciproc, în același timp.

— Ce o să facem? întreabă Lu.

E o formă neclară, în beznă. Cele mai multe fețe din jur sunt ovaluri întunecate, trăsături individuale fragmentate de mici petice de lumină dată de lună. Se văd ici un nas, colo o gură; țeava unei arme.

— Mergem spre Waterbury, așa cum am stabilit, zice Raven hotărâtă.

— Cu ce? întreabă Dani. Nu avem nimic. Nici mâncare. Nici pături. Nimic.

— Putea fi mai rău, răspunde Raven. Am scăpat, nu? Și nu mai poate fi mult până acolo.

— Nu e mult, intervine Tack. Eu și Julian am găsit drumul. E la o jumătate de zi de aici. Suntem mult prea spre nord, cum a zis Pike.

— Atunci, cred că putem să te iertăm, rostește Raven, pentru că aproape am fost omorâți din cauza ta.

Pentru prima dată în viață, Pike nu are nimic de zis. Raven oftează teatral.

— Bine. Recunosc. Am greșit. Asta vrei să auzi?

Din nou: niciun răspuns.

— Pike? intervine Dani.

— Rahat, mormăie Tack. Apoi, repetă: Rahat.

Altă pauză. Mă înfior. Julian își pune brațul în jurul meu și mă reazem de el. Raven zice încet:

— Putem face un foc mic. Dacă s-a rătăcit, îl va ajuta să ne găsească.

Acesta e darul ei pentru noi. Știe – la fel cum știm toți în clipa asta – că Pike e mort.

HANA

Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit. Scapă-mă de aceste pasiuni, pentru că cei bolnavi se vor bălăci în noroi cu câinii și numai cei curați vor urca la ceruri.

•

Oamenii nu ar trebui să se schimbe. Asta e frumusețea găsirii unei perechi, oamenii pot fi aduși împreună, preocupările lor pot fi făcute să se intersecteze, diferențele dintre ei minimizate.

Asta promite vindecarea.

Dar e o minciună.

Fred nu e Fred, cel puțin, nu e Fred cel pe care îl credeam eu. Iar eu nu sunt Hana care ar trebui să fiu; nu sunt Hana care îmi spuneau toți că voi fi după operație.

Constatarea aduce cu ea o dezamăgire fizică și o senzație de ușurare.

În dimineața de după învestirea lui Fred, mă ridic și fac un duș, plină de energie și foarte revigorată. Sunt conștientă de strălucirea luminilor, de sunetul cafetierei de jos, de zgomotul ritmic al rufelor în uscător. Energie, energie, energie, peste tot în jur: trăim cu ea.

Domnul Roth a venit din nou să se uite la știri. Dacă e cuminte, poate că ministrul energiei îi va da înapoi curentul electric și nu voi mai fi nevoită să îl văd în fiecare dimineață. Aș putea vorbi cu Fred despre asta.

Ideea mă face să râd.

— Bună dimineața, Hana, zice el, fără a-și lua ochii de la televizor.

— Bună dimineața, domnule Roth, zic veselă și intru în debara.

Scanez rafturile bine aprovizionate, îmi trec degetele peste cutiile cu cereale și cu orez, peste borcanele identice cu unt de arahide și peste cele cu dulceață. Va trebui să fiu atentă, desigur, să fur doar câte puțin o dată.

•

Mă îndrept direct spre Wynnewood Road, unde am văzut-o pe Grace jucându-se cu păpușa. Abandonez din nou bicicleta și

merg mare parte din drum pe jos, atentă să țin aproape de copaci. Ascult, să aud dacă sunt voci. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu luată din nou prin surprindere de Willow Marks.

Rucsacul îmi intră dureros în umeri, iar sub curele pielea mea e alunecoasă, de la transpirație. E greu. Aud lichidul în timp ce mă mișc și mă rog ca sticla veche de lapte – pe care am umplut-o cu cât de multă benzină am putut să fur din garaj – să fie bine închisă.

Din nou, aerul miroase slab a foc cu lemne. Mă întreb câte dintre case sunt ocupate și care familii au mai fost obligate să-și ducă traiul aici. Nu știu cum reușesc să treacă de iarnă. Nu e de mirare că Jenny, Willow și Grace sunt atât de palide și de slabe, e un miracol că mai sunt în viață. Îmi amintesc ce zicea Fred: Trebuie să învețe că libertatea nu le va ține de cald.

Așadar, nesupunerea îi va ucide încet.

Dacă voi găsi casa Tiddle, le voi lăsa mâncarea furată și sticla cu benzină. E puțin, dar e ceva. Îndată ce intru pe Wynnewood – la doar două străzi de Brooks – o văd din nou pe Grace, pe stradă, de data aceasta, ghemuită pe trotuarul din fața unei case gri degradate, azvârlind cu pietre în iarbă, de parcă încerca să le arunce peste o apă.

Trag aer în piept și ies dintre copaci. Îndată, Grace se încordează.

— Te rog, nu fugi, îi zic blând, deoarece pare gata să o ia la goană.

Fac un pas precaut spre ea, dar sare în picioare, așa că mă opresc. O privesc în ochi și dau jos de pe umăr rucsacul.

— Poate că nu-ți amintești de mine. Am fost prietenă cu Lena.

Tușesc când îi rostesc numele și sunt nevoită să îmi dreg vocea.

— Nu îți fac nimic, da?

Rucsacul zăngăne când îl las jos, iar privirea îi fuge spre el. Iau asta drept un semn de încurajare și mă ghemuiesc, continuând să o privesc. Încet, deschid rucsacul. Acum, ochii ei se mută de la el la mine. Își relaxează un pic umerii.

— Ți-am adus câte ceva, îi zic încet și bag mâna în rucsac, să scot ce am furat: o pungă de ovăz; una de porridge Cream of Wheat și două cutii de macaroane cu brânză; supă la conservă; legume și ton; un pachet de fursecuri.

Le pun pe toate pe trotuar, unul câte unul. Grace face repede un pas în față, apoi se oprește. În final, scot și sticla cu benzină.

— Și asta e pentru tine. Pentru familia ta.

Văd mișcare la o fereastră de sus și simt un fior de teamă. Dar e numai un prosop murdar, atârnat pe post de draperie, care flutură în vânt. Brusc, țâșnește și îmi ia sticla din mână.

— Ai grijă. E benzină. E foarte periculoasă. M-am gândit că o puteți folosi la făcut focul.

Grace nu zice nimic. Încearcă să-și umple brațele cu toată mâncarea pe care am adus-o. Când mă ghemuiesc și încerc să o ajut, apucă pachetul cu fursecuri și îl strânge protector la piept.

— Încet. Vreau doar să te ajut.

Adulmecă, dar îmi dă voie să o ajut să adune conservele cu legume și supă. Ne despart doar câțiva centimetri, astfel că îi simt respirația acră și flămândă. Are mizerie sub unghii, urme de iarbă pe genunchi. Nu am mai fost atât de aproape de Grace și mă trezesc că mă uit la fața ei și caut asemănări cu Lena. Nasul lui Grace e mai ascuțit ca al lui Jenny, dar are ochii mari și căprui ai Lenei și părul ei negru.

Simt o palpitație: o strângere de stomac, un ecou din alte vremuri, sentimente care ar fi trebuit să dispară pentru totdeauna.

Nimeni nu o să știe, nici măcar nu o să suspecteze.

— Am să-ți dau mai multe, îi spun repede lui Grace, în timp ce ea stă în picioare ținând o grămadă de pachete ce se clatină, plus sticla din plastic. O să mă întorc. Pot să aduc doar câte puțin o dată.

Stă pe loc și mă privește cu ochii Lenei.

— Dacă nu o să fii aici, o să-ți las mâncarea undeva într-un loc sigur. Undeva unde nu o să… se strice.

Mă opresc în ultima clipă, să nu spun „furată”.

— Știi o ascunzătoare bună?

Se întoarce brusc și țâșnește într-o parte a casei gri, printr-o deschizătură în iarba mare. Nu sunt sigură că vrea să o urmez, dar o fac. Vopseaua se cojește; unul dintre obloane atârnă de fereastra de la etajul doi, legănându-se ușor în vânt. În spatele locuinței, Grace mă așteaptă lângă o ușă mare din lemn, ce duce sub pământ, probabil într-o pivniță. Pune jos alimentele, cu grijă, apucă mânerul metalic ruginit al ușii și trage. Sub ușă se deschid o gură întunecată și niște scări din lemn, care coboară

într-un spațiu mic și neluminat, încăperea e goală, are doar câteva rafturi îndoite, din lemn, pe care sunt o lanternă, două sticle cu apă și niște baterii.

— Aici e perfect, îi zic.

Pentru o clipă, un zâmbet îi fuge peste față. O ajut să care alimentele jos și să le pună pe rafturi. Pun sticla cu benzină lângă un perete. Continuă să țină pachetul cu fursecuri la piept și nu vrea să îl lase. Încăperea miroase urât, la fel ca respirația lui Grace: acru și pământiu. Mă bucur când ieșim la soare. Dimineața a lăsat o senzație grea în pieptul meu, una ce refuză să dispară.

— O să mă întorc, îi zic.

Aproape că am cotit, când vorbește.

— Îmi amintesc de tine, zice cu vocea ca o șoaptă.

Mă răsucesc, surprinsă. Dar deja a fugit spre copaci și dispare înainte să apuc să-i răspund.

LENA

Răsăritul parcă e dublat: o strălucire geamănă fumurie la orizont și în spatele nostru, deasupra copacilor, unde focul continuă să mocnească. Norii și fuioarele de fum negru aproape că se contopesc. În beznă și în haos, nici nu ne-am dat seama că lipsesc doi membri ai grupului: Pike și Henley. Dani vrea să se întoarcă, să le caute trupurile, dar focul face acest lucru imposibil. Nici măcar nu putem să ne întoarcem să căutăm conservele care nu au ars sau alte provizii care s-ar putea să fi scăpat de foc.

În schimb, îndată ce se luminează cerul, pornim la drum. Mergem tăcuți, în șir, cu ochii în pământ. Trebuie să ajungem la tabăra din Waterbury cât mai repede, fără ocoluri, fără să explorăm ruinele vechilor orașe curățate de provizii utile, cu mult timp în urmă. Aerul e încărcat de neliniște.

Cel puțin într-o privință ne putem considera norocoși: că harta lui Raven era la Julian și la Tack și nu a fost distrusă împreună cu celelalte lucruri. Tack și Julian merg împreună în față și se opresc din când în când să consulte însemnările pe care le-au făcut pe hartă. În ciuda celor întâmplate, sunt mândră să îl văd pe Tack consultându-se cu Julian și simt o altfel de plăcere – răzbunătoare – deoarece știu că și Alex trebuie să fi observat asta. Desigur, Alex merge împreună cu Coral.

E o zi caldă, e atât de cald, că mi-am dat jos geaca și mi-am ridicat mânecile tricoului până la coate, iar razele soarelui scaldă generos pământul. E aproape imposibil să crezi că doar cu câteva ore în urmă eram atacați, doar că vocile lui Pike și Henley nu se aud în murmurul discuțiilor.

Julian e în fața mea. Alex – în spatele meu. Așa că fac un efort să înaintez. Sunt extenuată, în gură simt gust de fum, iar plămânii îmi ard. Lu ne-a spus că Waterbury este începutul unei noi ordini. O tabără imensă s-a strâns în afara zidurilor și mulți dintre cetățenii legitimi au fugit din oraș. Zone întregi din Waterbury au fost complet evacuate; altele sunt baricadate, să nu intre Invalizii. Lu a auzit că tabăra Invalizilor e aproape ca un oraș: toată lumea s-a pus pe treabă, toți ajută la repararea

adăposturilor, vânează și scot apă. Până acum, tabăra a scăpat de represalii, parțial, pentru că nu a mai rămas nimeni care să se ocupe de asta. Birourile municipale au fost distruse, iar primarul și adjuncții lui – alungați.

Acolo, ne vom face adăposturi din crengi și cărămizi, apoi vom găsi un loc doar al nostru. În Waterbury, totul va fi bine.

Copacii încep să se rărească și trecem pe lângă bănci acoperite cu graffitti și pasaje subterane pline cu mucegai; un acoperiș intact zace pe iarbă, de parcă restul casei ar fi fost, pur și simplu, aspirat sub pământ; porțiuni de drum care nu duc nicăieri și care acum fac parte din haos. Acesta este limbajul lumii dinainte – o lume de haos și confuzie, de fericire și disperare – înainte ca bombardamentul să transforme străzile în ruine și orașele în închisori și să pustiască sufletele.

Știm că ne apropiem.

Seara, când soarele începe să apună, neliniștea revine. Niciunul dintre noi nu vrea să petreacă noaptea singur, expus, în Sălbăticie, chiar dacă, deocamdată, am reușit să scăpăm de agenți.

Din față se aude un strigăt. Julian l-a ocolit pe Tack și a venit lângă mine, deși mergem mai mult tăcuți.

— Ce e? îl întreb.

Sunt atât de obosită, că am amorțit. Nu văd dincolo de cei din fața mea.

Grupul se răsfiră prin ceea ce pare să fi fost o parcare. Mare parte din pavaj s-a dus. Două felinare fără becuri. Tack și Raven s-au oprit lângă ele. Julian se ridică pe vârfuri.

— Cred… cred că am ajuns.

Încă înainte să termine de vorbit, îmi fac loc printre cei din față, să văd. La marginea vechii parcări, e o pantă abruptă. Mai multe urme în zigzag duc jos, spre un teren viran, fără copaci. Tabăra nu e deloc cum mi-am închipuit-o. Mi-am imaginat case adevărate sau măcar niște structuri solide printre pomi. Aici e, pur și simplu, un teren vast, o îngrămădeală de pături și zdrențe, sute și sute de oameni, până aproape de zidul localității, care e o pată roșie în lumina apusului. Sporadic se văd focuri pe întinderea întunecată, clipind ca niște lumini într-un oraș întunecat. Cerul, electrizat la orizont, e în rest întunecat și dens, ca o pleoapă metalică care s-a închis peste dărâmături.

Pentru o clipă, îmi amintesc de oamenii deformați pe care eu și Julian i-am întâlnit în subteran când încercam să scăpăm de scavengeri și de lumea lor murdară, mirosind a fum. Niciodată nu am mai văzut atâția Invalizi. Niciodată nu am mai văzut atâția oameni, de fapt. Chiar și de aici li se simte mirosul. Parcă pieptul meu s-a năruit.

— Ce e asta? murmură Julian.

Aș vrea să spun ceva să îl liniștesc – să îl asigur că totul va fi bine – dar mă simt dărâmată, dezamăgită.

— Asta e tot?

Dani e cea care spune cu voce tare ceea ce probabil că simțim cu toții.

— Ăsta e marele vis? Noua ordine?

— Cel puțin avem prieteni aici, zice Hunter încet.

Dar nici măcar el nu se poate preface. Își trece o mână prin păr, astfel că și-l zburlește în toate direcțiile. E alb la față; toată ziua a tușit, a expectorat și a respirat greu.

— Și, oricum, nu avem de ales.

— Am fi putut merge în Canada, cum a zis Gordo.

— Nu am fi reușit să ajungem acolo fără provizii, intervine Hunter.

— Încă am fi avut proviziile dacă ne-am fi îndreptat spre nord de la început, ripostează Dani.

— Ei bine, n-am făcut-o. Am ajuns aici. Și nu știu cum sunteți voi, dar mie mi-e al naibii de sete.

Alex iese în față. Coboară panta până la prima urmă în zigzag, alunecă un pic și ne împroșcă cu pietriș, în timp ce continuă să coboare spre tabără. Se oprește când ajunge la drum și se uită în sus spre noi.

— Ei bine? Veniți?

Privește întregul grup. Când ajunge la mine, mă cutremur și las repede privirea în jos. Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că arată din nou ca Alex al meu.

Raven și Tack coboară împreună, Alex are dreptate într-o privință: acum, nu avem de ales. Nu vom reuși să supraviețuim alte câteva zile în Sălbăticie, nu fără capcane și fără provizii, fără vase în care să fierbem apa. Ceilalți din grup probabil că știu asta, deoarece îi urmează pe Raven și pe Tack coborând încet spre potecă, unul după altul. Dani mormăie ceva în barbă, dar, în cele din urmă, pornește și ea.

— Haide, zic și întind mâna spre Julian.

El se dă înapoi. Privirea îi e ațintită spre câmpia vastă și plină de fum de sub noi și spre mulțimea de pături murdare și corturi improvizate. Pentru o clipă, am impresia că va spune nu. Apoi, o ia înainte, de parcă ar trece printr-o barieră invizibilă. În ultima clipă, observ că Lu e încă sus. Pare mică, eclipsată de tufișurile de conifere din spatele ei. Acum, părul aproape că îi ajunge până la talie. Nu la tabără se uită, ci la zidul de dincolo de ea: piatra pătată cu roșu care marchează începutul celeilalte lumi. Lumea zombilor.

— Vii, Lu?

— Cum?

Pare surprinsă, de parcă aș fi trezit-o.

— Vin.

Mai aruncă o privire către zid, înainte să ne urmeze. Fața ei e încruntată.

Cel puțin de la distanță, Waterbury pare mort: din coșurile fabricilor nu iese fum; din turnurile de sticlă nu se văd lumini. E învelișul gol al unui oraș, aproape la fel ca ruinele pe lângă care trecem în Sălbăticie. Doar că, în cazul acesta, ruinele sunt de partea cealaltă a zidurilor.

•

Odată ajunși jos, mirosul devine mai dens, aproape insuportabil: duhoarea a mii de trupuri murdare și a mii de guri nespălate și flămânde; urină, foc și tutun. Julian tușește și mormăie:

— Doamne!

Îmi duc mâneca la gură și încerc să respir prin ea. Marginea taberei e marcată de butoaie metalice mari și containere de gunoi ruginite, în care au fost aprinse focuri. Oamenii se adună în jurul lor, gătesc sau își încălzesc mâinile. Se uită la noi suspicioși. Îmi dau seama imediat că nu suntem bineveniți.

Chiar și Raven pare nedumerită. Nu știm unde să mergem sau cu cine să vorbim și nici dacă tabăra e organizată în vreun fel. Când soarele este, în sfârșit, înghițit de orizont, mulțimea devine o grămadă de umbre: fețe luminate grotesc și schimonosite de flăcările care pâlpâie. Adăposturile au fost făcute în pripă din bucăți de tablă îndoite și din resturi metalice; alții au improvizat corturi din cearceafuri murdare. Alții stau grămadă pe pământ, încălzindu-se unii pe alții.

— Ei bine? zice Dani.

Tonul ei e răstit, o provocare.

— Și acum?

Raven e pe cale să îi răspundă, când, brusc, un trup se lovește de al ei, gata să o dărâme. Tack se întinde și o ține, apoi strigă:

— Hei!

Băiatul care s-a catapultat în Raven – slab, cu o bărbie ca de buldog – nici măcar nu se uită la ea. Deja se împleticește spre un cort roșu ponosit, unde se află câțiva oameni. Un bărbat – mai în vârstă, cu pieptul gol, dar cu o haină de iarnă lungă – are pumnii strânși și fața contorsionată de furie.

— Porc mizerabil! scuipă el. O să te omor!

— Ești nebun?

Vocea buldogului e surprinzător de stridentă.

— Ce naiba…

— Mi-ai furat afurisita de conservă. Recunoaște. Mi-ai furat conserva.

La colțurile gurii i se adună saliva. Ochii îi sunt măriți, sălbatici. Se întoarce spre mulțime, apoi ridică vocea.

— Am avut o conservă întreagă de ton, nedesfăcută. Era chiar aici, cu lucrurile mele. El a furat-o.

— Nu m-am atins de ea. Ți-ai pierdut mințile.

Buldogul dă să plece. Bărbatul în haina ponosită scoate un urlet de furie.

— Mincinosule!

Sare. Pentru o clipă, pare suspendat în aer, cu haina plutind după el, de parcă ar fi aripile mari și negre ale unui liliac. Apoi, aterizează în spatele băiatului și-l pune la pământ. Deodată, mulțimea se dezlănțuie, strigă, se bulucește, îi încurajează. Băiatul se rostogolește deasupra bătrânului, călare pe el, lovindu-l. Apoi, bătrânul îl dă jos și îl răsucește pe buldog cu fața la pământ. Acesta strigă, dar nu se înțelege ce spune. Se zbate și reușește să se elibereze și îl aruncă spre un butoi metalic. Bărbatul țipă. Evident, focul era făcut de ceva vreme, iar metalul era fierbinte.

Cineva mă împinge din spate și aproape că mă rostogolesc pe jos. Julian reușește să mă prindă de braț și să mă țină în picioare. Acum, mulțimea clocotește: vocile și trupurile au

devenit una, ca o apă întunecată în care se află un monstru cu multe capete și multe brațe.

Asta nu e libertate. Nu e noua lume pe care mi-am imaginat-o. Nu poate fi. E un coșmar.

Îmi fac loc prin mulțime, după Julian, care nu-mi dă drumul la mână. Parcă am trece printr-o maree agresivă, un val de curenți. Mi-e teamă că ne-am pierdut de ceilalți, dar apoi îi văd pe Tack, pe Raven, pe Coral și pe Alex, un pic deoparte, scanând mulțimea în căutarea celorlalți din grup. Dani, Bram, Hunter și Lu își croiesc drum spre noi. Ne adunăm și îi așteptăm pe ceilalți. Mă uit prin mulțime după Gordo, după barba lui până la piept, dar văd numai o ceață de fețe care apar și dispar dincolo de norii de fum uleios. Coral începe să tușească. Ceilalți nu apar. În cele din urmă, suntem nevoiți să recunoaștem că ne-am rătăcit de ei. Fără tragere de inimă, Raven zice că ne vor găsi ei, cu siguranță. Trebuie să găsim un loc unde vom fi în siguranță și pe cineva dispus să împartă cu noi mâncare și apă.

Întrebăm patru oameni înainte să găsim pe cineva care să vrea să ne ajute. O fată – probabil că nu are mai mult de doisprezece-treisprezece ani și este îmbrăcată cu haine atât de ponosite, că au devenit de un gri prăfuit, uniform – ne sfătuiește să vorbim cu Pippa și face semn spre o zonă a taberei mai bine luminată decât restul. În timp ce ne croim drum spre locul indicat, simt cum tânăra ne privește. Mă întorc o dată, să mă uit la ea. Are o pătură trasă peste cap, iar fața îi e acoperită de umbre, dar ochii îi sunt mari, luminoși. Mă gândesc la Grace și simt o durere ascuțită în piept.

Se pare că tabăra este împărțită, de fapt, în zone mai mici, fiecare fiind revendicată de câte o persoană sau de câte un grup. În timp ce înaintăm spre un șir de mici focuri de tabără care aparent marchează începutul zonei stăpânite de Pippa, auzim tot felul de certuri legate de granițe și delimitări, proprietăți și posesiuni.

Brusc, Raven scoate un strigăt de recunoaștere.

— Twiggy (Rămurică)! strigă ea și o ia la fugă.

O văd cum se aruncă în brațele unei femei, prima dată când o văd pe Raven că îmbrățișează de bunăvoie pe cineva în afară de Tack, iar când se dezlipește de ea amândouă încep să râdă și să vorbească deodată.

— Tack, zice Raven, ți-o amintești pe Twiggy? Erai cu noi… când? Acum trei veri?

— Patru, o corectează femeia râzând.

Probabil că are vreo treizeci de ani, iar numele trebuie să fie o ironie. Are fizicul unui bărbat: bine făcută, cu umeri lați și fără șolduri. Părul îi e tuns periuță. Are și râs de bărbat, gros și răgușit. Îmi place de ea din prima clipă.

— Am alt nume acum, știi, zice ea și face cu ochiul. Pe aici, oamenii îmi spun Pippa.

Zona pe care Pippa o revendică e mai mare și mai bine organizată decât tot ce am văzut până acum în tabără. Are și un adăpost adevărat: Pippa l-a construit sau l-a revendicat, un șopron mare din lemn, cu acoperiș, închis pe trei laturi, înăuntru sunt câteva bănci rudimentare, o jumătate de duzină de lanterne cu baterii, grămezi de pături și două frigidere – unul mare, de bucătărie, și unul mic, amândouă cu lanțuri pe ele și încuiate cu lacăt. Pippa ne spune că acolo ține mâncarea și materialele sanitare pe care a reușit să le adune. În plus, a recrutat câțiva oameni să facă tot timpul focuri, să fiarbă apa și să nu lase să pătrundă pe nimeni care ar putea să-i fure.

— Nu v-ar veni să credeți câte rahaturi am văzut aici, zice ea. Săptămâna trecută, cineva a fost omorât pentru o afurisită de țigară. E o nebunie.

Scutură din cap.

— Nu e de mirare că zombii nu s-au obosit să ne bombardeze. Muniție irosită. O să ne omorâm unii pe alții, în ritmul ăsta.

Ne face semn să ne așezăm pe jos.

— La fel de bine ați putea să vă opriți aici un pic. O să vă aduc ceva de mâncare. Nu avem multă. Aștept un transport. Primim ajutor de la Rezistență. Dar trebuie să se fi întâmplat ceva.

— Patrule, zice Alex. Erau agenți chiar la sud de zona asta. Am dat peste un grup.

Pippa nu pare surprinsă. Trebuie să fi aflat deja că Sălbăticia a fost penetrată.

— Nu e de mirare că arătați ca naiba, zice ea blând. Haideți. O să deschidem bucătăria. Faceți-vă comozi.

Julian e foarte tăcut. Simt tensiunea din corpul lui. Se tot uită în jur, de parcă se așteaptă să fie atacat din umbră. Acum, că suntem în această parte a taberei, înconjurați de căldură și

lumină, restul locului pare o ceață plină de umbre: o întunecime cu forme care se chircesc, se răsucesc și scot sunete animalice.

Pot doar să-mi imaginez ce trebuie să creadă el despre acest loc, ce trebuie să creadă despre noi. Aceasta este întruparea lumii în legătură cu care a fost avertizat mereu: o lume a bolii este o lume haotică și obscenă, egoistă și bolnavă. Mă simt nejustificat de furioasă pe el. Prezența lui, neliniștea lui îmi amintesc că există o diferență între lumea lui și a mea.

Tack și Raven și-au adjudecat una dintre banchete. Dani, Lu, Hunter și Bram se înghesuie pe cealaltă. Eu și Julian ne așezăm pe jos. Alex rămâne în picioare. Coral se așază chiar în fața lui, iar eu încerc să nu dau atenție faptului că se reazemă de el, de picioarele lui, cu ceafa pe genunchii lui.

Pippa își scoate din jurul gâtului o cheie și descuie frigiderul mare. Înăuntru sunt șiruri-șiruri de conserve cu mâncare și pungi cu orez. Rafturile de jos sunt pline cu pansamente, unguente dezinfectante și cutii cu ibuprofen.

În timp ce se mișcă, Pippa ne vorbește despre tabără și despre revoltele din Waterbury care au dus la crearea ei.

— Au început pe străzi, explică ea, în timp ce pune orez într-un vas mare, zimțat. În mare parte, copii. Nevindecați. Unii dintre ei montați de simpatizanți, dar au fost și niște membri ai Rezistenței printre ei, pe post de cârtițe, să-i țină pe toți în priză.

Are mișcări precise, nu risipește niciun pic de energie. Oamenii se materializează din întuneric, să o ajute. În scurt timp, are puse pe foc diverse vase. Fumul – îmbietor, cu mirosuri de mâncare – plutește spre noi. Îndată se simte o schimbare în bezna care ne înconjoară: un cerc de necunoscuți, un zid de ochi flămânzi. Doi dintre oamenii Pippei stau de pază lângă oale și au cuțitele scoase.

Mă trece un fior. Julian nu își pune brațul în jurul meu.

Mâncăm orez și fasole, direct dintr-un vas comun, cu mâinile. Pippa se mișcă neîncetat. Merge cu gâtul întins, de parcă se așteaptă mereu să dea de o barieră și vrea să își croiască drum cu capul. Nu se oprește nici din vorbit.

— Rezistența m-a trimis aici.

Raven o întrebase cum ajunsese în Waterbury.

— După revoltele din oraș, ne-am gândit că e un prilej bun să organizăm un protest, să planificăm o reacție la scară mare. În

clipa asta, sunt aproximativ două mii de oameni în tabără. Asta înseamnă multă putere.

— Și cum merge? întreabă Raven.

Pippa se ghemuiește lângă foc și scuipă.

— Cum crezi? Sunt aici de o lună și am văzut cam o sută de oameni cărora le pasă de cauză, care sunt dispuși să lupte. Restul sunt prea speriați, prea obosiți sau prea descurajați. Sau nu le pasă, pur și simplu.

— Și ce o să faci?

Pippa întinde brațele.

— Ce pot să fac? Nu pot să-i oblig să se implice și nu le pot spune oamenilor ce să facă. Aici nu e Zombieland, nu?

Probabil că mă strâmb, pentru că mă privește cu duritate.

— Ce e?

Mă uit la Raven, după ajutor, dar fața ei e impasibilă. O privesc din nou pe Pippa.

— Trebuie să existe o cale…

— Crezi?

Vocea ei devine dură.

— Cum? Nu am bani; nu pot să îi mituiesc. Nu avem suficientă forță să îi amenințăm. Nu pot să-i conving, dacă nu ascultă. Bine ai venit în lumea liberă. Noi le dăm oamenilor posibilitatea de a alege. Pot să opteze chiar și pentru ce e rău. Frumos, nu?

Se ridică brusc și se îndepărtează de foc. Când vorbește din nou, vocea ei e calmă.

— Nu știu ce se va întâmpla. Aștept ordine de sus. Poate că va fi mai bine să ne vedem de drum, să lăsăm locul acesta să putrezească. Măcar pentru moment suntem în siguranță.

— Dar teama de atacuri? întreabă Tack. Nu crezi că orașul va riposta?

Pippa scutură din cap.

— Orașul a fost în mare parte evacuat, după revolte.

Gura ei se strâmbă într-un zâmbet slab.

— Teama de contagiere – deliria, care s-ar putea răspândi pe străzi și ne-ar transforma în animale.

Apoi, zâmbetul dispare.

— Să vă spun ceva. Lucrurile pe care le-am văzut aici… Poate că au dreptate.

Ia niște pături și i le dă lui Raven.

— Poftim. Fă-te utilă. Va trebui să le împarți. Păturile sunt chiar mai greu de păstrat decât vasele. Faceți-vă paturile pe jos, unde găsiți loc. Nu vă aventurați departe, totuși. Sunt unii nebuni pe aici. Am văzut de toate – operații nereușite, demenți, criminali, de toate. Vise plăcute, copilași.

Abia când pomenește de somn îmi dau seama cât de extenuată sunt. Nu am mai dormit de mai bine de treizeci și șase de ore, iar până acum doar teama de ce se va întâmpla cu noi mi-a dat energie. Acum, corpul meu e ca de plumb. Julian trebuie să mă ajute să mă ridic. Îl urmez ca o somnambulă, orbește, abia conștientă de ce e în jur. Ne îndepărtăm de adăpostul cu trei pereți.

Julian se oprește lângă un foc care a fost lăsat să se stingă. Suntem chiar la baza dealului, iar aici panta e și mai abruptă decât pe unde am coborât și nici nu există vreo potecă în sus. Nu îmi pasă că pământul e tare, nici de frig, de strigătele neîncetate și de hohotele din jurul nostru, o întunecime vie și amenințătoare. În timp ce Julian se așază în spatele meu și înfășoară păturile în jurul nostru, eu sunt deja în altă parte: la vechiul adăpost, în camera bolnavilor, iar acolo e și Grace, care îmi vorbește, îmi rostește numele iar și iar. Dar vocea ei e acoperită de fâlfâitul unor aripi negre, iar când ridic privirea văd că acoperișul a fost distrus de bombele agenților și în loc de tavan sunt doar cerul nopții și mii de lilieci care ies din lună.

HANA

Mă trezesc când zorii abia se ivesc la orizont. Țipătul unei cucuvele se aude de afară, iar camera mea e plină de umbre schimbătoare.

Peste cincisprezece zile, voi fi căsătorită.

Îl însoțesc pe Fred la tăierea panglicii noului zid de graniță, înalt de cinci metri, o structură din beton și oțel. Acesta înlocuiește toate gardurile electrificate care au înconjurat până acum Portlandul. Prima fază a construcției, încheiată la numai două zile după ce Fred a fost numit oficial primar, se întinde de la vechiul port, peste podul Tukey, până spre Cripte. A doua etapă se va încheia abia peste un an și va însemna amplasarea unui zid de-a lungul râului Fore; peste doi ani, va fi ridicat zidul final, care le va uni pe cele două, iar întărirea graniței va fi încheiată, la timp pentru realegerea lui Fred.

La ceremonie, Fred pășește în față cu niște foarfeci imense, zâmbind către jurnaliștii și fotografii adunați în fața zidului. E o dimineață strălucitoare, o zi de promisiuni și posibilități. Ridică teatral foarfeca spre panglica roșie groasă legată peste beton. În ultima clipă, se oprește, se întoarce și îmi face semn să vin lângă el.

— Vreau ca viitoarea mea soție să-mi fie alături în această zi importantă! strigă el și se aud valuri de aprobări, în timp ce eu înaintez roșind, mimând surpriza.

Desigur, totul a fost repetat. El își joacă rolul. Iar eu sunt foarte atentă să îl joc pe al meu. Foarfeca, făcută special pentru spectacol, este grea și abia reușesc să tai panglica. După câteva secunde, palmele încep să-mi transpire. Simt nerăbdarea lui Fred în spatele zâmbetului său, simt privirile grele ale asociaților lui și ale membrilor comitetului, toți cu ochii pe mine, dintr-o zonă restrânsă, bine îngrădită, chiar lângă mulțimea de jurnaliști.

Gata. În sfârșit, reușesc să tai panglica, aceasta cade și toată lumea ovaționează în fața zidului înalt și neted din beton. Sârma ghimpată din vârf lucește în soare, ca niște dinți din metal.

După aceea, ne retragem în subsolul unei biserici locale, pentru o mică recepție. Oamenii năvălesc la negrese și la pateuri cu brânză și stau pe scaune pliante, cu pahare din plastic cu suc în poală. Și acest lucru – caracterul neprotocolar, impresia de apropiere, subsolul bisericii, cu pereții albi și mirosul slab de terebentină – a fost cu grijă planificat. Fred primește felicitări și răspunde la întrebări despre politică și despre ce schimbări are de gând să facă. Mama strălucește, mai fericită decât am văzut-o vreodată, iar când îmi prinde privirea, peste încăpere, îmi face cu ochiul. Îmi dau seama că asta și-a dorit pentru mine – pentru noi – toată viața.

Trec prin mulțime zâmbind și fac conversație de politețe, când e nevoie. Dincolo de râsete și de pălăvrăgeală, sunt urmărită de un fel de sâsâit de șarpe, un nume care mă urmărește peste tot.

Mai drăguță decât Cassie…

Nu la fel de zveltă cum era Cassie…

Cassie, Cassie, Cassie…

În drum spre casă, Fred e foarte binedispus. Își slăbește cravata, își descheie gulerul, își ridică mânecile până la coate și coboară geamul, astfel că briza intră în mașină și îi suflă părul peste față. Deja seamănă mult cu tatăl lui. Fața îi e roșie – a fost cald în biserică – și, pentru o clipă, nu mă pot abține să îmi imaginez cum va fi după ce ne vom căsători și cât de repede va dori să facem copii. Închid ochii și vizualizez golful, las imaginea lui Fred deasupra mea să se risipească prin valuri.

— Au mușcat-o, zice el entuziast. Am aruncat câteva ponturi – ici, colo – despre Finch și Departamentul Energiei, și toți au luat-o razna.

Brusc, nu mai pot să mă abțin.

— Ce s-a întâmplat cu Cassandra?

Zâmbetul lui pălește.

— Măcar erai atentă la ce spuneam?

— Eram. Au mușcat-o. Au luat-o razna.

Tresare ușor, când rostesc razna, deși eu doar repet ca un papagal cuvintele lui.

— Dar mi-ai amintit și am tot vrut să întreb. Niciodată nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu ea.

Acum, zâmbetul lui a dispărut de tot. Se întoarce spre fereastră. Soarele de după-amiază îi aruncă umbre pe față.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

Îmi păstrez tonul calm.

— Am vrut să spun… am vrut să știu de ce ai divorțat.

Se răsucește repede spre mine, cu ochii îngustați, de parcă ar spera să vadă o minciună pe fața mea. Îmi păstrez mina neutră. Se relaxează un pic.

— Diferențe ireconciliabile.

Zâmbetul revine.

— Probabil că a fost o greșeală când au evaluat-o. Nu mi se potrivea deloc.

Ne uităm unul la altul, amândoi zâmbim, ne facem datoria, ne păstrăm secretele.

— Știi care e unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine? întreabă el și se întinde să mă atingă pe braț.

— Care?

Brusc, mă trage spre el. Surprinsă, țip. Îmi ciupește pielea moale de pe interiorul cotului și simt un val de durere prin braț. În ochi îmi apar lacrimi și trag aer în piept, încercând să le alung.

— Că nu pui prea multe întrebări, îmi zice și mă împinge dur dinspre el. Cassie punea prea multe întrebări.

Apoi, se lasă pe spate și restul drumului îl parcurgem în tăcere.

•

După-amiaza era perioada mea preferată din zi. A mea și a Lenei. Mai este? Nu știu. Sentimentele mele, vechile preferințe sunt departe, nu complet dispărute, cum ar fi trebuit, dar sunt ca niște umbre care se estompează, de câte ori încerc să mă concentrez asupra lor.

Nu pun întrebări.

Doar merg înainte.

Drumul spre Deering Highlands îmi pare deja ușor. Din fericire, nu mă întâlnesc cu nimeni. Pun mâncarea și benzina în pivnița pe care mi-a arătat-o Grace. Apoi, o iau pe Preble Street, unde unchiul Lenei avea mica băcănie. După cum am presupus, e închisă. Gratiile metalice au fost trase peste geamuri; dincolo de zăbrele văd mâzgălite niște graffitti, indescifrabile, decolorate de ploaie și de vreme. Marchiza bleumarin e ruptă și atârnă pe jumătate. Un suport subțire, din metal, ca piciorul îndoit al unui păianjen, a ieșit din pânză și se mișcă precum un

pendul în vânt. Pe o plăcuță prinsă pe una dintre porțile metalice scrie: REVIN IMEDIAT: BEE’S SALON AND BARBER.

Fără îndoială, orașul l-a forțat să închidă ușile sau clienții au încetat să mai vină, îngrijorați că ar putea fi considerați vinovați prin asociere. Mama Lenei, unchiul ei, William, iar acum Lena… Prea mult sânge. Prea multă boală. Nu e de mirare că se ascund în Deering Highlands. Nu e de mirare că Willlow se ascunde și ea acolo. Mă întreb dacă a fost alegerea lor sau dacă au fost obligați, amenințați sau chiar mituiți să părăsească zonele mai bune.

Nu știu ce m-a făcut să mă întorc pe aleea îngustă și spre micuța ușă albastră care ducea spre debara. Eu și Lena obișnuiam să ne facem veacul acolo când ea aranja rafturile, după școală. Soarele bate pe acoperișurile înclinate ale clădirilor din jurul meu și nu pătrunde pe alee, care e întunecată și răcoroasă. Muștele bâzâie în jurul unui container. Mă dau jos de pe bicicletă și o reazem de unul dintre pereții din ciment. Zgomotele străzii – oameni strigând unii la alții, huruitul vreunui autobuz – par deja îndepărtate. Înaintez spre ușa albastră, care e pătată cu găinaț de porumbei. Doar pentru o clipă, timpul pare să se plieze și îmi închipui că Lena îmi va deschide ușa, așa cum făcea mereu. O să mă așez pe una dintre cutiile cu vitamine pentru bebeluși sau cu conserve de fasole verde și vom împărți o pungă de chipsuri și un suc furat de pe rafturi și vom vorbi despre…

Despre ce?

Despre ce vorbeam atunci?

Despre școală, cred. Despre celelalte fete din clasa noastră, despre întâlniri, despre concertele din parc, despre cine la a cui petrecere a fost invitat, despre lucruri pe care voiam să le facem împreună.

Niciodată despre băieți. Lena nu făcea asta. Era foarte precaută. Până într-o bună zi, când n-a mai fost. Îmi amintesc perfect ziua aceea. Încă eram șocată din cauza raidurilor din noaptea precedentă; sângele și violența, mulțimea de strigăte și țipete. Mai devreme în acea dimineață, vomasem micul dejun. Îmi amintesc expresia Lenei când el a bătut la ușă: ochi mari, speriat, corp încordat; și felul în care a privit-o Alex când, în cele din urmă, ea l-a lăsat în debara. Îmi amintesc exact cu ce era îmbrăcat, claia de păr, adidașii cu șireturile albăstrui. Cel de la

dreptul îi era dezlegat. Nu observase. El nu observase nimic, o văzuse doar pe Lena.

Îmi amintesc fiorul care trecuse prin mine. Gelozia.

Întind mâna spre ușă, trag aer în piept și împing. E încuiată, desigur. Nu știu la ce mă așteptam și de ce mă simt atât de dezamăgită. E normal să fie încuiată. Dincolo de ușă, praful se va fi așezat pe rafturi. Acesta e trecutul: se mișcă, se apropie, se îndepărtează. Dacă nu ești atent, te va îngropa. Este unul dintre scopurile operației: mătură tot, îndepărtează trecutul și toată durerea lui.

Dar vindecarea funcționează diferit la fiecare; și nu funcționează perfect.

Sunt hotărâtă să ajut familia Lenei. Magazinul le-a fost luat, la fel și apartamentul, iar pentru asta sunt parțial responsabilă. Eu am fost cea care a încurajat-o să meargă la prima ei petrecere ilegală; eu am fost cea care a incitat-o mereu, întrebând-o despre Sălbăticie, vorbind despre plecarea din Portland. Și tot eu am fost cea care a ajutat-o să fugă. Eu i-am dus lui Alex biletul prin care îi spunea că a fost prinsă și că data operației ei fusese schimbată. Dacă nu aș fi fost eu, Lena ar fi fost vindecată. Ar fi fost la unul dintre cursurile de la Universitatea din Portland sau s-ar fi plimbat pe străzile din Old Port cu perechea ei. Stop-N-Save ar fi încă deschis, iar casa din Cumberland ar fi încă locuită.

Dar vina merge chiar mai departe de atât. Și ea e ca praful: s-a acumulat straturi-straturi. Pentru că, dacă n-aș fi fost eu, Lena și Alex nu ar fi fost prinși.

Eu i-am pârât.

Am fost geloasă.

Doamne, iartă-mă, că am păcătuit.

LENA

Mă trezesc din cauza mișcărilor și a zgomotului. Julian nu e lângă mine.

Soarele e sus, cerul fără nori, iar ziua liniștită. Dau la o parte păturile și mă ridic, clipind des. Am gust de praf în gură. Raven e îngenuncheată în apropiere, pune lemne pe unul dintre focuri. Se uită la mine.

— Bine ai venit printre cei vii. Ai dormit bine?

— Cât e ceasul?

— După-amiază.

Se ridică.

— Ne pregătim să mergem la râu.

— Vin cu voi.

Apă: de asta am nevoie. Trebuie să mă spăl și să beau. Îmi simt tot corpul jegos.

— Vino, atunci.

Pippa stă la marginea taberei sale, vorbind cu o femeie necunoscută.

— Din Rezistență, îmi explică Raven, când vede unde mă uit, iar inima mea tresare ciudat.

Mama e în Rezistență. Posibil ca necunoscuta să o știe.

— A întârziat o săptămână. Vine din New Haven, cu provizii, dar a fost oprită de patrule.

Înghit greu. Mă tem să o întreb pe străină dacă știe ceva. Mi-e frică să nu fiu din nou dezamăgită.

— Crezi că Pippa va pleca din Waterbury?

Raven ridică din umeri.

— O să vedem.

— Unde o să mergem?

Îmi aruncă un zâmbet slab, se întinde și mă atinge pe cot.

— Hei, nu-ți face atâtea griji, da? Asta e treaba mea.

Simt un val de afecțiune pentru ea. Intre noi, lucrurile nu au mai fost la fel, de când am aflat că ea și Tack s-au folosit de mine – și de Julian – pentru mișcare. Dar aș fi pierdută fără ea. Toți am fi.

Tack, Hunter, Bram și Julian sunt împreună, duc găleți improvizate și vase de mărimi diverse. Evident, o așteaptă pe Raven. Nu știu unde sunt Coral și Alex. Nu o văd nici pe Lu.

— Hei, frumoasa adormită, zice Hunter.

Evident, a dormit bine. Arată de o sută de ori mai bine decât ieri și nu mai tușește.

— Să-i dăm drumul, zice Raven.

Părăsim siguranța relativă a taberei Pippei și pătrundem în mulțime, printre adăposturile înghesuite și corturile improvizate. Încerc să nu respir foarte profund. Pute a trupuri nespălate și – mai rău – a rahat. Aerul e plin de muște și țânțari. Abia aștept să intru în apă, să spăl mirosurile și mizeria. În depărtare, doar intuiesc râul întunecat, care curge de-a lungul părții de sud a taberei. Nu mai e mult până la el.

Învălmășeala de corturi și adăposturi se rărește în cele din urmă. Fâșii din vechiul paviment, acum crăpat și fragmentat, traversează zona. Pătrate mari de beton marchează fundațiile vechilor case. În timp ce ne apropiem de râu, vedem o mulțime adunată de-a lungul malurilor. Oamenii strigă și își croiesc drum spre apă.

— Acum, care mai e problema? mormăie Tack.

Julian își pune pe umăr mânerele găleților și se încruntă, dar nu spune nimic.

— Nu e nicio problemă, zice Raven. Pur și simplu, se bucură de apă.

Dar vocea ei e încordată. Ne croim drum prin învălmășeala de trupuri. Mirosul e copleșitor. Mă sufoc, dar nu am loc să mă mișc, nu am cum să duc mâna la gură. Nu pentru prima dată, sunt recunoscătoare că sunt scundă; cel puțin pot să mă strecor prin cele mai mici spații dintre oameni și reușesc să ajung în față, să ies pe malul pietros al râului, în timp ce mulțimea din spatele meu devine tot mai numeroasă.

Ceva nu e în regulă. Apa e foarte mică – adâncă doar de treizeci de centimetri și plină de nămol. În zona unde râul se întoarce spre oraș, e înțesat de o grămadă de oameni disperați să-și umple vasele. De la distanță, par niște insecte.

— Ce naiba?

În sfârșit, Raven reușește să ajungă pe mal și stă lângă mine, uimită.

— Apa se termină, îi zic.

La vederea lichidului noroios, încep să mă panichez. Brusc, mi-e mai sete decât mi-a fost vreodată.

— Imposibil, zice Raven. Pippa spunea că râul era în regulă ieri.

— Ar fi mai bine să luăm ce putem, zice Tack.

În sfârșit, el, Hunter și Bram au reușit să treacă prin mulțime. Julian apare o clipă mai târziu. Fața îi e roșie de transpirație. Are părul lipit de frunte. Pentru o clipă, mă doare sufletul pentru el. N-ar fi trebuit să îi cer să mă urmeze aici; n-ar fi trebuit să îi cer să treacă granița.

Tot mai mulți oameni vin spre râu și se luptă pentru apa puțină care a mai rămas. Nu avem de ales; trebuie să ne luptăm și noi. În timp ce mă îndrept spre apă, cineva mă dă la o parte și sfârșesc prin a cădea pe spate, peste pietre. Durerea îmi cuprinde spatele și am nevoie de trei încercări să mă ridic. Foarte mulți oameni trec pe lângă mine și mă împing. În cele din urmă, Julian e nevoit să își facă loc prin mulțime și să mă ajute să mă salt în picioare.

Într-un final, reușim să luăm doar o mică parte din apa pe care o doream și pierdem din ea în drumul înapoi spre tabăra Pippei, când un bărbat dă peste Hunter și îi răstoarnă o găleată. Apa pe care am luat-o e plină cu nămol fin și se va împuțina și mai mult, după ce o vom fierbe și o vom filtra. Aș fi plâns dacă mi-aș fi permis să irosesc apă.

Pippa și femeia din Rezistență stau în mijlocul unui mic cerc de oameni. Alex și Coral s-au întors. Nu mă pot abține să-mi închipui unde au fost împreună. O prostie, când sunt atâtea alte lucruri care să mă preocupe; totuși, mintea mea se va întoarce la asta.

Amor deliria nervosa: afectează mintea, astfel că nu poți gândi clar și nu poți lua decizii logice legate de propria fericire. Simptomul numărul doisprezece.

— Râul… începe Raven să zică, în timp ce ne apropiem, dar Pippa o întrerupe.

— Am aflat.

Fața ei e sumbră. În lumina zilei, văd că Pippa e mai bătrână decât am crezut. Mă gândisem că are vreo treizeci și ceva de ani, dar fața ei e puternic ridată, iar părul îi e gri la tâmple. Sau poate că e doar efectul vieții de aici, în Sălbăticie, și al acestui război.

— Nu mai curge.

— Ce vrei să spui? întreabă Hunter. Un râu nu se oprește peste noapte.

— Ba da, dacă e îndiguit, zice Alex.

Pentru o clipă, se lasă tăcere.

— Cum adică îndiguit? vorbește Julian primul.

Și el încearcă să nu intre în panică. Simt asta în vocea lui. Alex se uită la el.

— Îndiguit. Adică oprit. Blocat. Obstrucționat sau captat prin…

— Dar cine să o facă? îl întrerupe Julian.

Refuză să îl privească pe Alex, dar Alex este cel care îi răspunde.

— E evident, nu?

Se înclină ușor spre Julian. Se simte o tensiune în aer, una de-a dreptul electrică.

— Cei de pe partea cealaltă.

Face o pauză.

— Oamenii tăi.

Julian tot nu e obișnuit să-și piardă cumpătul. Deschide gura, apoi o închide. Spune, foarte calm:

— Ce ai zis?

— Julian.

Îmi pun o mână pe brațul lui. Pippa intervine.

— Waterbury a fost evacuat aproape complet înainte să ajung eu. Am crezut că a fost din cauza Rezistenței. Am considerat asta un avantaj.

Lasă să-i scape un hohot dur.

— Evident, aveau alte planuri. Au oprit alimentarea cu apă a orașului.

— Așadar, vom pleca, zice Dani. Sunt și alte râuri. Sălbăticia e plină de ele. Vom merge în altă parte.

Sugestia ei e întâmpinată cu tăcere. Își mută privirea de la Pippa la Raven. Pippa își trece mâna peste părul scurt.

— Mda, sigur, intervine femeia din Rezistență.

Are un accent ciudat, cântat, ca untul topit.

— Cu oamenii pe care îi putem aduna, cu cei care pot fi mobilizați, da, putem pleca. Ne putem risipi, ne putem despărți, să ne întoarcem în Sălbăticie. Dar probabil că există patrule care ne așteaptă. Fără îndoială, se pregătesc chiar în clipa asta. E mai ușor pentru ei, dacă suntem în grupuri mici, sunt șanse mai

slabe să putem riposta. În plus, arată mai bine pentru presă. Masacrele la scară mai mare sunt mai greu de relatat.

— De unde știi atât de multe despre asta?

Mă întorc. Lu tocmai s-a alăturat grupului. Respiră cu dificultate, iar fața îi lucește, de parcă ar fi alergat. Mă întreb unde o fi fost în tot acest timp. Ca de obicei, părul îi e desfăcut, lipit de gât și de frunte.

— Ea e Summer, zice Pippa calm. E din Rezistență. Datorită ei veți mânca în această seară.

Insinuarea e clară: Aveți grijă ce vorbiți.

— Dar trebuie să plecăm.

Vocea lui Hunter e ca un lătrat. Simt nevoia să îl strâng de mână. Hunter nu se enervează niciodată.

— Ce altă opțiune avem?

Summer nu clipește.

— Putem riposta, răspunde ea. Cu toții am așteptat ocazia să ne unim, să facem ceva.

Artă spre mulțimea de adăposturi, ca niște bucăți dintr-un imens șrapnel, lucind până departe, spre orizont.

— Asta a și fost ideea venirii în Sălbăticie, nu? Pentru noi toți. Ne săturasem să ni se spună ce să alegem.

— Dar cum o să luptăm?

Mă simt mai timidă în fața acestei femei cu voce caldă, muzicală, și cu privire dură, mai timidă decât am fost în fața oricui, de mult timp. Dar insist.

— Suntem slabi. Pippa zicea că nu suntem organizați. Fără apă…

— Nu spun să ne dăm cap în cap, mă întrerupe ea. Nici măcar nu știm cu ce avem de-a face, câți oameni au rămas în oraș, dacă sunt patrule în Sălbăticie. Eu spun să ne recuperăm râul.

— Dar dacă este îndiguit…

Mă întrerupe iarăși.

— Digurile pot fi aruncate în aer, zice ea simplu.

Tăcem încă o clipă. Raven și Tack se privesc. Mai mult din obișnuință, așteptăm ca unul dintre ei să vorbească.

— Care e planul tău? întreabă Tack și, pur și simplu, știu că e real: se întâmplă, se va întâmpla.

Închid ochii. Văd o imagine – când ies din dubiță cu Julian, după evadarea din New York; când credeam că scăpasem de ce era mai rău, că viața va începe din nou pentru noi.

În schimb, viața a devenit doar mai dură.

Mă întreb dacă se va termina vreodată.

Simt mâna lui Julian pe umărul meu: o strângere, o liniștire.

Deschid ochii.

Pippa se ghemuiește și desenează pe jos cu degetul o picătură mare.

— Să zicem că ăsta e Waterbury. Noi suntem aici.

Marchează un X pe extremitatea sudică a laturii mari.

— Și știm că, atunci când au început disputele, vindecații s-au retras spre vestul orașului. Cred că blocajul e undeva aici.

Pune un X pe latura estică, unde picătura începe să se îngusteze.

— De ce? întreabă Raven.

Fața ei e din nou vioaie, alertă. Pentru o clipă, când o privesc, simt un mic fior. Ea trăiește pentru asta – lupta, bătălia pentru supraviețuire. Chiar îi place. Pippa ridică din umeri.

— Așa cred. Acea parte a orașului era oricum parc, în mare parte. Probabil că au inundat-o complet, modificând cursul râului. Mai mult ca sigur au consolidat apărarea acolo, dar dacă ar fi avut suficient armament să vină după noi ne-ar fi atacat deja. Vorbim despre forțe pe care or fi reușit să le adune într-o săptămână sau două.

Se uită la noi, să se asigure că o urmărim. Apoi, desenează o săgeată în jurul bazei picăturii, cu vârful în sus.

— Probabil, se așteaptă să mergem spre nord, pe cursul apei. Sau că ne vom împrăștia.

Trasează linii radiante, în diverse direcții, pornind de la baza picăturii; acum, desenul arată ca o față răvășită, cu barbă.

— În schimb, eu cred că ar trebui să atacăm direct, să trimitem niște oameni în oraș, să rupem digul.

Desenează larg o linie prin picătură, pe care o taie în două.

— Eu mă bag, zice Raven.

Tack scuipă. Nu e nevoie să spună că și el. Summer își încrucișează brațele, privind în jos, la desenul Pippei.

— Vom avea nevoie de trei grupuri, zice ea încet. Două pentru diversiuni ici-colo – se apleacă și face două semne de X în două locuri, de-a lungul zonei periferice – și unul mai mic, să pătrundă, să facă treaba și să iasă.

— Eu mă bag, intervine Lu. Atât timp cât fac parte din grupul principal. Nu vreau nicio treabă din aia de rahat, din umbră.

Asta mă surprinde. La vechiul adăpost, Lu nu și-a exprimat niciodată interesul pentru Rezistență. Nici măcar nu și-a făcut un semn fals al operației. Și-a dorit să stea cât mai departe de luptă; voia să pretindă că partea cealaltă, a vindecaților, nu exista. Ceva trebuie să se fi schimbat în cele câteva luni în care am fost despărțiți.

— Lu poate să vină cu noi, zâmbește Raven. Ea e o amuletă norocoasă. De asta are și numele acesta. Nu-i așa, Lucky?

Lu nu zice nimic.

— Și eu vreau să fac parte din grupul principal, zice Julian brusc.

— Julian, șoptesc.

Mă ignoră.

— Eu o să merg oriunde o să fie nevoie, zice Alex.

Julian se uită la el și, pentru o clipă, simt ranchiuna dintre ei, o forță brutală, nemascată.

— Și eu la fel, zice Coral.

— Și noi.

Hunter face semn spre el și Bram.

— Eu vreau să fiu cea care aprinde chibritul, zice Dani.

Se aud și alte voci care se oferă pentru diverse treburi.

Raven mă privește.

— Dar tu, Lena?

Simt privirea lui Alex pe mine. Gura îmi e foarte uscată; soarele e orbitor. Mă uit în altă parte, spre sutele și sutele de oameni care au fost alungați din casele lor, departe de viețile lor, spre acest loc prăfuit și murdar, doar pentru că și-au dorit puterea de a simți, de a gândi, de a alege pentru ei. Nu aveau de unde să știe că până și asta e o minciună, că niciodată nu alegem cu adevărat, nu în totalitate. Mereu suntem împinși pe un drum sau altul. Nu avem de ales, trebuie doar să mergem înainte; brusc, ne trezim pe un drum pentru care n-am optat. Dar poate că fericirea nici nu stă în alegeri. Poate că stă în ficțiune, în a te preface: că oriunde am ajunge, acolo am vrut, de fapt, să ajungem.

Coral se foiește și își duce mâna spre brațul lui Alex.

— Eu merg cu Julian, zic, într-un final.

La urma urmei, pentru asta am optat.

HANA

Înainte să merg acasă, petrec un timp rătăcind pe străzile din apropiere de Old Port, încercând să scap de gândul la Lena și la vină; încercând să scap de vocea lui Fred: Cassie punea prea multe întrebări.

Dau peste o bordură și pedalez cât pot de repede, de parcă aș putea să-mi scot gândurile din cap prin picioare. În doar două săptămâni, nu voi mai avea nici această libertate; voi fi prea cunoscută, prea vizibilă, prea urmărită. Transpirația îmi curge pe ceafă. O bătrână iese dintr-un magazin și abia am timp să o evit, sar pe bordură și înapoi pe stradă, înainte să o lovesc.

— Proasto! strigă ea.

— Scuze, strig peste umăr, dar vorbele sunt luate de vânt.

Apoi, din senin, un lătrat de câine, o blană neagră mare sare pe mine. Trag de ghidon spre dreapta și îmi pierd echilibrul. Cad de pe bicicletă, mă lovesc la cot și alunec câțiva metri, în timp ce durerea îmi sfâșie partea dreaptă. Bicicleta cade lângă mine, scrâșnind pe asfalt, cineva țipă, iar câinele încă latră. Un picior îmi e prins printre spițele roții din față. Animalul îmi dă ocol, mirosind.

— Ești în regulă?

Un bărbat traversează repede strada.

— Câine rău, zice el și îl plesnește peste cap.

Animalul se îndepărtează un pic, scheunând. Mă ridic în fund și îmi extrag cu grijă piciorul dintre spițe. Brațul drept și fluierul piciorului sunt julite, dar, în mod miraculos, nu cred că mi-am rupt ceva.

— Sunt bine.

Mă ridic încet în picioare, mișcând gleznele și încheieturile, să văd dacă mă dor. Nimic.

— Ar trebui să te uiți pe unde mergi, zice bărbatul.

Pare iritat.

— Puteai să mori.

Apoi, pornește în josul străzii și își fluieră câinele, să îl urmeze. Acesta pornește după el, cu capul în jos. Ridic bicicleta și o duc pe trotuar. Lanțul a căzut, iar unul dintre ghidoane e

ușor îndoit, dar în rest pare în regulă. În timp ce mă aplec să pun lanțul, observ că am căzut chiar în fața Centrului pentru Organizare, Cercetare și Educație. Trebuie să fi mers în jurul lui, în ultima oră. La COCE se păstrează documentele publice: înregistrările firmelor, dar și numele, datele de naștere și adresele locuitorilor; copii ale actelor de naștere, căsătorie, medicale și dentare; încălcări ale legilor, notele din școală, precum și rezultatele evaluărilor și perechile sugerate.

O societate deschisă este o societate sănătoasă; transparența este necesară încrederii. Asta ne învață Cartea tăcerii. Mama obișnuia să formuleze diferit: doar cei care au ceva de ascuns fac caz de confidențialitate.

Fără să îmi dau seama, leg bicicleta de un felinar și urc scările în fugă. Trec prin ușile rotative și intru în holul mare, cu gresie gri și neoane. O femeie stă în spatele unui birou din imitație de lemn, în fața unui computer vechi. În spatele ei, un lanț greu este atârnat de-a curmezișul unei intrări; de el atârnă o plăcuță pe care scrie: DOAR PENTRU PERSONAL ȘI PENTRU ANGAJAȚII AUTORIZAȚI. Femeia abia se uită la mine, în timp ce mă apropii de birou. Pe un ecuson mic din plastic scrie numele ei, TANYA BOURNE, CONSULTANT SECURITATE.

— Pot să vă ajut? întreabă ea pe un ton monoton.

Îmi dau seama că nu m-a recunoscut.

— Sper, zic vesel și îmi pun mâinile pe birou, forțând-o să mă privească.

Lena obișnuia să numească asta privirea cumpără orice.

— Vezi tu, se apropie nunta mea și am uitat complet de Cassie, iar acum nu prea mai am timp să dau de urma ei…

Femeia oftează și se reașază pe scaun.

— Și sigur că trebuie să fie aici. Adică, chiar dacă nu am mai vorbit… ei bine, ea m-a invitat la nunta ei și nu ar fi drăguț, nu?

Las să-mi scape un chicotit.

— Domnișoară? zice ea plictisită.

Chicotesc din nou.

— Oh, scuze. Bolboroseala, cred că e un obicei urât. Presupun că sunt doar agitată, știi, din cauza nunții.

Mă opresc și trag aer în piept.

— Deci, puteți să mă ajutați?

Clipește. Ochii ei sunt de culoarea apei murdare din cadă.

— Ce?

— Puteți să mă ajutați să o găsesc pe Cassie? întreb și strâng pumnii, sperând să nu observe.

Te rog, spune da.

— Cassandra O’Donnell.

O privesc atentă pe Tanya, dar nu pare să recunoască numele. Scoate un oftat exagerat, se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre un vraf mare de hârtii. Se întoarce la mine și, practic, le trântește pe birou. E gros ca un formular medical, lung de cel puțin douăzeci de pagini.

— Cererile de informații personale pot fi trimise COCE, în atenția Departamentului de Recensământ, și vor fi procesate în cel mult nouăzeci de zile…

— Nouăzeci de zile! o întrerup. Nunta mea e în două săptămâni.

Strânge buzele. Toată fața ei are culoarea apei murdare. Poate că s-a acrit din cauza faptului că stă aici zilnic, sub neoanele astea slabe, care bâzâie. Zice, ferm:

— Cererile urgente de informații personale trebuie însoțite de o declarație…

— Uite ce e…

Îmi răsfir degetele pe birou și îmi împing frustrarea în palme.

— Adevărul e că această Cassandra e o mică vrăjitoare, da? Nici măcar nu o plac.

Tanya ridică un pic bărbia. Minciuna curge.

— Mereu zicea că eu nu o să trec de evaluare, știi? Iar când ea a obținut un opt, a vorbit despre asta zile în șir. Ei bine, știi ce? Eu am obținut mai mult decât ea, iar perechea mea e mai bună, la fel ca și nunta mea.

Mă aplec un pic mai mult și încep să șoptesc.

— Vreau să fie acolo. Vreau să vadă.

Tanya mă studiază atent o clipă. Apoi, încet, gura ei schițează un zâmbet.

— Știu și eu o femeie ca asta. Ai zice că s-a născut în rai.

Își îndreaptă atenția spre monitorul computerului.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Cassandra. Cassandra O’Donnell.

Unghiile Tanyei lovesc exagerat în tastatură. Apoi, scutură din cap și se încruntă.

— Îmi pare rău. Nu e nimeni cu acest nume.

Stomacul mi se strânge.

— Ești sigură? Adică, ai scris corect?

Întoarce spre mine monitorul.

— Am găsit mai bine de patru sute de O'Donnell. Niciunul nu e Cassandra.

— Dar Cassie?

Mă lupt cu o presimțire urâtă, pe care nu pot s-o numesc. Imposibil. Chiar dacă ar fi moartă, tot ar apărea în sistem. Aici sunt înregistrări cu toți oamenii din ultimii șaizeci de ani, vii sau morți. Răsucește la loc monitorul și tastează din nou, apoi scutură din cap.

— Of-of. Îmi pare rău. Poate că nu îi știi bine numele?

— Poate.

Încerc să zâmbesc, dar gura mea nu se supune. Nu are nicio logică. Cum poate să dispară cineva? Îmi vine o idee: poate că a fost invalidată. E singurul lucru logic. Poate că operația ei nu a reușit, poate că a luat deliria, poate că a fugit în Sălbăticie. Asta ar explica situația. Ar fi motivul pentru care Fred a divorțat.

— … ce merită, până la urmă.

Clipesc. Tanya zisese ceva. Se uită la mine răbdător, evident așteptând să răspund.

— Scuze, ce spuneai?

— Ziceam că nu mi-aș face atâtea griji. Lucrurile astea se rezolvă de la sine. Toată lumea primește ce merită, până la urmă.

Râde zgomotos.

— Voia Domnului nu se face dacă lucrurile nu se potrivesc perfect. Știi ce vreau să spun? Iar tu ai ce meriți, iar ea va primi la fel.

— Mulțumesc.

O aud râzând din nou, în timp ce ies; râsul ei mă urmărește pe stradă, îmi sună slab în urechi, chiar și când sunt la câteva străzi distanță.

LENA

Cerul parcă se destramă. La orizont e cărămiziu. Restul e presărat cu linii de un roșu aprins. Râul abia mai curge. Se iscă certuri pentru apă. Pippa ne avertizează să nu ieșim din zona ei și postează paznici la margine. Summer a plecat deja. Fie Pippa nu știe unde s-a dus, fie nu ne spune care îi sunt planurile. Într-un final, decide că mai puțin e mai bine: cu cât implicăm mai puțini oameni, cu atât sunt mai mici riscurile să o dăm în bară. Cei mai buni luptători – Tack, Raven, Dani și Hunter – se vor ocupa de problema principală: vor trebui să ajungă la dig, oriunde ar fi, și să îl dărâme. Lu insistă să meargă cu ei, la fel și Julian și, cu toate că niciunul dintre ei nu e luptător antrenat, Raven cedează.

Aș putea s-o omor.

— O să avem nevoie și de paznici, zice ea. Supraveghetori. Nu-ți face griji. O să-l aduc înapoi întreg.

Alex, Pippa, Coral și un tip din echipa Pippei, poreclit Beast – presupun că din cauza clăii de păr negru și a bărbii care îi acoperă gura –, vor forma echipajul de diversiune. Nu știu cum, mă trezesc în al doilea echipaj. Bram mă va seconda.

— Eu am vrut să stau cu Julian, îi zic lui Tack. Nu-mi vine să-i spun direct Pippei.

— Da? Ei bine, eu am vrut șuncă și ouă azi-dimineață, îmi zice, fără să se uite la mine.

Își răsucește o țigară.

— După tot ce am făcut pentru voi, tot ca pe un copil mă tratezi.

— Doar când te porți ca unul, îmi zice tăios și îmi amintesc o ceartă pe care am avut-o odată cu Alex, acum o eternitate, după ce descoperisem că mama fusese închisă în Cripte toată viața mea.

Nu m-am mai gândit la acel moment și la izbucnirea lui Alex. A fost exact înainte să îmi spună prima dată că mă iubește. Înainte să îi mărturisesc și eu același lucru. Brusc, mă simt dezorientată și trebuie să îmi bag unghiile în palme până simt durere. Nu înțeleg cum se schimbă totul, cum sunt îngropate

straturi din viața noastră. Imposibil. La un moment dat, cândva, o să explodăm.

— Uite ce e, Lena.

Acum, Tack ridică privirea.

— Îți cerem să faci asta pentru că avem încredere în tine. Ești un lider. Avem nevoie de tine.

Sunt atât de surprinsă de sinceritatea tonului, că nu îmi vine în minte nimic de zis. În vechea mea viață, n-am fost niciodată lider. Hana era liderul. Eu o urmam.

— Când se va termina? întreb în cele din urmă.

— Nu știu.

E prima dată când îl aud recunoscând că nu știe ceva. Încearcă să-și ruleze țigara, dar mâinile îi tremură. Trebuie să se oprească și să o ia de la capăt.

— Poate că nu se va termina.

În cele din urmă, renunță și aruncă țigara cu silă. Pentru o clipă, rămânem tăcuți.

— Eu și Bram avem nevoie de un al treilea, zic eu apoi. Astfel, dacă se întâmplă ceva, dacă unul dintre noi o încurcă, celălalt încă are acoperire.

Tack mă privește din nou. Îmi amintesc că și el e tânăr, douăzeci și patru de ani, mi-a spus Raven odată. În clipa asta se vede. Arată ca un copil recunoscător, de parcă m-aș fi oferit să-l ajut la teme. Apoi, momentul trece, iar fața lui redevine dură. Scoate cutia cu tutun și niște foi de țigară și o ia de la capăt.

— Poți să o iei pe Coral, îmi zice.

•

Partea de misiune care mă sperie cel mai mult este traversarea taberei. Pippa ne dă una dintre lanternele cu baterii pe care o duce Bram. În lumina ei slabă, mulțimea din jur se desface în bucăți și fragmente: sclipirea unui zâmbet aici; mai încolo, o femeie cu sânii goi alăptând un bebeluș și privindu-ne cu resentiment. Un flux de oameni care abia se dau la o parte ca să ne lase să trecem și care se contopesc din nou, în urma noastră. Le simt nevoia: deja au început gemetele, șoaptele – apă, apă, apă. Și de peste tot se aud strigăte; plânsete înăbușite în beznă; pumni strânși.

Ajungem la malul râului, acum, o tăcere ciudată. Nu mai sunt oameni care să mișune pe la fundul apei, să se bată pentru ea.

Nu mai este apă pentru care să se bată, doar un fir subțire, de un deget negru de nămol.

Până la zid sunt un kilometru și jumătate, apoi alți șapte spre nord-vest, de-a lungul graniței, spre una dintre zonele mai bine fortificate. O problemă va fi să atragem atenția forțelor de securitate și să le ademenim departe de locul unde Raven, Tack și ceilalți trebuie să acționeze.

Mai devreme, Pippa a deschis al doilea frigider, cel mic, lăsând să se vadă rafturi cu arme trimise de Rezistență. Tack, Raven, Lu, Hunter și Julian au primit arme. Noi a trebuit să ne mulțumim cu o jumătate de sticlă de gazolină, umplută cu o cârpă veche: poșeta unei cerșetoare, a zis Pippa. Printr-un accept tăcut, eu am fost aleasă să o duc. În timp ce mergem, pare să devină tot mai grea în rucsac și mă lovește incomod pe spate. Nu mă pot abține și îmi imaginez explozii bruște, care mă pulverizează.

Ajungem la locul unde tabăra se întinde de-a lungul zidului sudic al graniței, un val de oameni și de corturi pe piatră. Această parte a zidului și orașul de dincolo de el au fost abandonate. Reflectoare uriașe, care acum nu luminează, se înalță peste tabără. Un singur bec a rămas întreg: aruncă în față o lumină albă strălucitoare și conturează clar lucrurile, dar fără detalii și profunzimi, ca un far peste o întindere de apă.

Urmăm zidul de graniță spre nord și, în sfârșit, lăsăm în urmă tabăra. Pământul de sub noi e uscat. Covorul de ace de pin trosnește la fiecare pas. În afară de asta, odată ce zgomotul taberei se îndepărtează, e liniște.

Neliniștea îmi strânge stomacul. Nu sunt foarte îngrijorată de rolul nostru – dacă totul merge bine, nici măcar nu va trebui să spargem digul – dar Julian e în belea până peste cap. Habar n-are ce face și în ce s-a băgat.

— Asta e o nebunie, zice Coral brusc.

Vocea ei e pițigăiată. Probabil că s-a luptat cu panica în tot acest timp.

— Nu va funcționa. E curată sinucidere.

— Nu trebuia să vii, îi zic tăios. Nu ți-a cerut nimeni să te oferi voluntar.

Parcă nici nu m-a auzit.

— Trebuia să ne strângem lucrurile și să plecăm de aici.

— Și să-i lăsăm pe toți să se descurce cum pot?

Coral nu mai zice nimic. Evident, e la fel de nemulțumită ca mine că suntem obligate să lucrăm împreună, probabil, chiar mai nemulțumită, pentru că eu sunt șefa.

Trecem printre copaci, urmând lumina în mișcare a lanternei lui Bram, care plutește în fața noastră ca un licurici imens. Adesea, trecem peste fâșii de beton, care radiază din zidurile orașului. Cândva, aceste drumuri vechi duceau spre alte orașe. Acum, nu mai duc nicăieri, sunt doar niște râuri gri în jurul puieților. Indicatoarele – acoperite de iederă maronie – arată drumul spre orașe și restaurante de mult timp desființate.

Mă uit la ceasul mic din plastic pe care mi l-a dat Beast: unsprezece și jumătate seara. A trecut o oră și jumătate de când am pornit. Mai avem treizeci de minute până când ar trebui să dăm foc cârpei și să aruncăm sticla peste zid. Simultan, în partea de est, va avea loc o explozie, la sud de locul pe unde vor trece Raven, Tack, Julian și ceilalți. Cele două explozii ar trebui să distragă atenția de la breșă.

Atât de departe de tabără, granițele sunt mai bine întreținute. Zidul înalt din beton este intact și curat. Reflectoarele sunt funcționale și mai multe: imense, ochi orbitori, la intervale de aproximativ zece metri. Dincolo de ele zăresc siluetele întunecate ale blocurilor, ale clădirilor cu fațade din sticlă, clopotnițele bisericilor. Știu că trebuie să fim aproape de centrul orașului, o zonă care, spre deosebire de unele zone rezidențiale periferice, nu a fost complet evacuată.

Încep să simt adrenalina, care mă face să fiu foarte alertă. Brusc, sunt conștientă că noaptea nu e deloc tăcută. Aud animalele din jur, tropăitul trupurilor mici printre frunze. Apoi, voci, slab, amestecate cu sunetele pădurii.

— Bram, șoptesc. Stinge lanterna.

Se conformează. Ne oprim toți. Greierii cântă, fragmentează aerul în secunde. Aud respirația slabă, disperată, a lui Coral. E speriată. Din nou vocile și un râs. Îmbrățișăm copacii, ascunși în porțiunile de întuneric dintre două reflectoare. Pe măsuță ce ochii mei se obișnuiesc, văd o luminiță – un licurici portocaliu – care se mișcă pe zid. Sclipește, se estompează, apoi sclipește din nou. O țigară. Paza. Un alt hohot de râs rupe tăcerea, de data aceasta mai tare, iar o voce de bărbat zice:

— Nici vorbă!

Paznici, la plural. Așa, deci. Există posturi de supraveghere de-a lungul graniței. E și bine, și rău. Mai mulți paznici înseamnă mai mulți oameni care pot da alarma, mai multe forțe care trebuie distrase. Iar apropierea de zid va fi și mai periculoasă. Îi fac semn lui Bram să pornim. Acum, fără lanternă, trebuie să ne mișcăm încet. Verific din nou ceasul. Douăzeci de minute. Apoi, văd: o structură metalică ce se înalță deasupra zidului, ca o colivie de păsări uriașă. Un turn de alarmă. Manhattan, care avea un turn similar, avea asemenea alarme. În interiorul cuștii există un mâner care transmite alarma în tot orașul și alertează agenții și poliția. Din fericire, turnul se află în unul din spațiile întunecate dintre reflectoare. Totuși, e foarte probabil să existe gărzi în acea porțiune de graniță, chiar dacă nu le vedem. Partea de sus a zidului e groasă și umbrită, iar acolo pot fi oricâți agenți.

Le șoptesc lui Bram și lui Coral să se oprească. Încă suntem la mai bine de treizeci de metri de zid, ascunși în umbra coniferelor și a stejarilor.

— Vom detona cât putem de aproape de turnul de alarmă, le spun cu voce joasă. Dacă explozia nu declanșează alarma, o vor face paznicii. Bram, trebuie să te ocupi de unul dintre reflectoarele din față. Nu unul prea îndepărtat, totuși. Dacă sunt paznici în turn, vreau să iasă de acolo. Va trebui să mă apropii, ca să arunc chestia aia.

Îmi dau jos rucsacul.

— Eu ce o să fac? întreabă Coral.

— Rămâi aici. Supraveghezi. Mă acoperi, dacă se întâmplă ceva.

— Rahat, zice ea cu jumătate de gură.

Mă uit din nou la ceas. Cincisprezece minute. Aproape este timpul să pornim. Scot sticla din rucsac. Pare mai mare decât mai devreme și mai grea. Nu găsesc imediat chibriturile pe care mi le-a dat Tack și am un moment de panică, la gândul că le-am pierdut cumva în beznă, apoi îmi amintesc că le-am băgat în buzunar, să fie în siguranță.

Aprinzi cârpa și arunci sticla, mi-a spus Pippa. Simplu.

Trag aer în piept și expir încet. Nu vreau să știe Coral că sunt neliniștită.

— Gata, Bram.

— Acum?

Vocea lui e înceată și calmă.

— Pornește acum. Dar așteaptă fluierul meu.

Se ridică, apoi se îndepărtează de noi neauzit; în scurt timp, e înghițit de beznă. Eu și Coral așteptăm tăcute. La un moment dat, coatele noastre se ating, iar ea tresare. Mă trag un pic de lângă ea, în timp ce scanez zidul și încerc să-mi dau seama dacă umbrele pe care le văd sunt oameni sau doar umbre ale nopții. Mă uit la ceas o dată, apoi încă o dată. Brusc, minutele par să o ia la goană. 11.50. 11.53. 11.55.

Acum.

Gâtul mi-e uscat. Abia pot să înghit și trebuie să-mi ling buzele de două ori înainte să reușesc să fluier. Pentru câteva momente lungi, agonizante, nu se întâmplă nimic. Nu mai are rost să mă prefac că nu mi-e frică. Inima îmi bubuie în piept, iar plămânii parcă mi-ar fi fost aplatizați.

Apoi, îl văd. Doar pentru o clipă, când țâșnește spre zid, traversează dâra de lumină de la reflector și e luminat, înghețat, un instantaneu foto; apoi, bezna îl înghite din nou și o secundă mai târziu se simte o zdruncinătură puternică și reflectorul se stinge.

Îndată sunt în picioare și alerg spre zid. Aud strigătele, dar nu înțeleg niciun cuvânt, mă concentrez doar pe zid și pe turnul de alarmă din spatele lui. Acum, că reflectorul e stins, silueta turnului e mai clară, conturată de lumina lunii și de câteva lumini difuze, din oraș. La cinci metri de zid, mă reazem de trunchiul unui stejar tânăr. Pun sticla între coapse și mă chinui să scapăr un chibrit. Primul nu se aprinde.

— Haide, haide, mormăi.

Mâinile îmi tremură. Al doilea și al treilea chibrit se sting imediat. O rafală de împușcături sparg tăcerea. Acestea sunt la întâmplare și spun rapid o rugăciune, ca Bram să fi ajuns înapoi printre copaci, adăpostit și în siguranță, având grijă ca restul planului să decurgă cum am stabilit.

Al patrulea chibrit se aprinde. Iau sticla dintre picioare, ating vârful chibritului de cârpă, o privesc cum se aprinde, o flacără albă și fierbinte. Apoi, ies dintre copaci, trag aer în piept și o arunc. Sticla se rotește în aer, o flacără amețitoare. Mă pregătesc pentru explozie, dar nu se întâmplă nimic. Cârpa, încă arzând, iese din sticlă și cade pe jos. Pentru o clipă, sunt ca hipnotizată, îi urmăresc căderea, ca o pasăre în flăcări, rănită,

care se prăbușește în tufișurile de la baza zidului. Sticla se lovește de zid, fără să se spargă.

— Ce dracu’? Acum, care mai e problema?

— Foc, se pare.

— Probabil, de la țigara ta afurisită.

— Nu mai bombăni și dă-mi un furtun.

Nu pornește nicio alarmă. Probabil, paznicii sunt obișnuiți cu vandalisme din partea Invalizilor și niciun reflector spart, niciun foc mic nu sunt suficiente pentru a-i îngrijora. Posibil să nu conteze – diversiunea făcută de Alex, Pippa și Beast e mult mai importantă, mai aproape de locul acțiunii –, dar nu-mi pot alunga teama că poate nici planul lor nu va funcționa. Asta ar însemna un oraș plin cu gărzi antrenate, în alertă. Iar asta i-ar trimite pe Raven, Tack, Julian și restul direct la măcel.

Fără să iau o decizie conștientă, sunt din nou în picioare și sprintez spre un stejar aflat în apropiere de zid, unul ce pare să îmi suporte greutatea. Tot ce știu e că trebuie să trec peste zid și să declanșez chiar eu alarma. Îmi proptesc piciorul de un ciot și mă ridic. Sunt mai slabă decât toamna trecută, când urcam rapid până la cuiburi, zilnic, fără probleme. Mă trezesc pe jos, cu o bufnitură.

— Ce faci?

Mă întorc. Coral a ieșit dintre copaci.

— Ce faci tu?

Mă întorc din nou spre stejar, încercând să mă prind altfel, de data aceasta. Nu am timp, nu am timp, nu am timp.

— Ai zis să te acopăr.

— Vorbește mai încet, îi șoptesc.

Sunt foarte surprinsă că îi pasă de mine suficient cât să mă urmeze.

— Trebuie să trec peste zid.

— De ce?

Încerc a treia oară – reușesc să ating cu vârfurile degetelor crengile de deasupra capului – înainte ca picioarele mele să cedeze și să fiu obligată să sar jos. A patra încercare e mai rea decât primele trei. Îmi pierd controlul, nu mai gândesc limpede.

— Lena. Ce ai de gând să faci? repetă Coral.

Mă întorc și o privesc.

— Dă-mi avânt, șoptesc.

— Ce să-ți dau?

— Haide!

Panica mi se simte în voce. Dacă Raven și ceilalți nu au trecut deja, vor încerca în orice clipă. Ei contează pe mine. Coral trebuie să fi simțit schimbarea din tonul meu, pentru că nu mai întreabă nimic. Își împreunează degetele și se apleacă, să îmi pot pune piciorul pe mâinile ei. Apoi, mă ridică mormăind, iar eu mă înalț și reușesc să mă trag în sus printre crengi, care se răsfiră ca spițele unei umbrele. Una dintre ele ajunge până aproape de zid. Mă las pe burtă și mă întind ca o omidă. Creanga se lasă sub greutatea mea. Încă un picior și un pic și va începe să se legene. Nu pot merge mai departe. Pe măsură ce ramura se lasă în jos, distanța dintre mine și partea de sus a zidului crește; dacă mai înaintez, nu voi avea nicio șansă să trec peste el.

Trag aer în piept și mă ghemuiesc cu mâinile strânse de creanga ce se leagănă ușor cu mine. Nu am timp să-mi fac griji sau să-mi pun întrebări. Țâșnesc spre zid, iar ramura se mișcă odată cu mine, ca o trambulină, când se eliberează de greutatea mea. Pentru o clipă, sunt în aer. Apoi, marginea din beton a zidului mă lovește în stomac și mă lasă fără aer. Reușesc doar să-mi prind ambele mâini de zid și să mă trag în sus, apoi să mă las pe poteca pe care își fac rondul paznicii. Mă opresc să îmi trag răsuflarea. Dar nu pot sta mult. Aud o răpăială bruscă de sunete: paznici strigând unii la alții și pași alergând în direcția mea. Vor ajunge la mine în curând și voi fi pierdut ocazia. Mă ridic și o iau la fugă spre turnul de alarmă.

— Hei! Hei, oprește-te!

Din beznă se materializează diverse forme: una, două, trei, toți bărbați, lumina lunii lucind pe metal. Arme. Primul glonț ricoșează din unul dintre picioarele din oțel ale turnului. Mă arunc în turnul mic, deschis, în timp ce prin aer șuieră mai multe împușcături. Vederea mea se îngustează și totul se aude ca din depărtare. Imagini confuze îmi apar în minte, de parcă ar fi scene din filme diferite: împușcături, artificii, țipete, copii pe plajă.

Apoi, tot ce văd e un mic mâner luminat de sus de un singur bec: ALARMA DE URGENȚĂ.

Timpul pare să încetinească. Brațele mele parcă ar fi ale altcuiva, plutesc spre mâner, agonizant de încet. Mânerul e în

mâna mea: metalul e surprinzător de rece. Încet, încet, încet, mâna strânge, brațul trage.

O altă împușcătură, sunetele metalice peste tot în jurul meu: o vibrație puternică. Apoi, brusc, noaptea e străpunsă de un țipăt ascuțit, iar timpul revine la viteza normală. Sunetul e atât de puternic, că îl simt în dinți. Un bec imens se aprinde în vârful turnului de alarmă și începe să se învârtă, trimițând raze roșietice peste oraș.

Printre barele metalice se întind spre mine brațe uriașe și păroase. Unul dintre paznici mă apucă de încheietură. Mă întind și îmi trec o mână în jurul gâtului său, trag de el brusc și se prăbușește cu fruntea peste una dintre barele metalice. Strânsoarea lui slăbește, în timp ce se clatină înjurând.

— Târfă!

Țâșnesc afară din turn. Doi pași peste zid și voi fi bine, voi fi liberă. Bram și Coral vor aștepta la adăpostul copacilor… vom scăpa de gărzi, în întuneric și printre umbre… Pot să o fac…

Atunci apare Coral, peste zid. Sunt atât de surprinsă, că mă opresc din alergat. Asta nu făcea parte din plan. Înainte să apuc să o întreb ce face, simt un braț în jurul încheieturii mele, un braț care mă trage înapoi. Simt miros de piele și o respirație fierbinte la ceafă. Instinctele preiau controlul; bag cotul în stomacul paznicului, dar nu-mi dă drumul.

— Nu te mișca, mârâie el.

Totul se transformă în haos: cineva țipă și o mână se strânge în jurul gâtului meu. Coral e în fața mea, palidă și frumoasă, cu părul în vânt, cu brațele ridicate – o adevărată apariție.

Are o piatră.

Brațul ei se rotește, un arc frumos și mă gândesc: o să mă omoare.

Apoi, paznicul geme, brațul din jurul încheieturii mele se înmoaie, iar mâna îmi dă drumul, în timp ce el se prăbușește. Dar acum apar alții, de peste tot. Alarma încă urlă și, la anumite intervale, scena e învăluită într-o lumină roșiatică: doi paznici în stânga noastră; doi în dreapta. Trei paznici, umăr la umăr, lipiți de zid, ne blochează drumul spre partea cealaltă.

Lumina trece din nou peste noi și văd o scară metalică în spatele nostru care coboară într-un vid îngust, spre străzile orașului.

— Pe aici, gâfâi eu.

O îndrum pe Coral în jos, pe scări. Această mișcare a fost neașteptată, iar paznicilor le ia o clipă să reacționeze. Până să ajungă ei la scări, eu și Coral ajungem pe stradă. În orice clipă pot sosi mai mulți, din cauza alarmei. Dar dacă putem găsi un colț întunecat… Undeva unde să ne ascundem și să așteptăm… Doar câteva felinare mai sunt aprinse. Străzile sunt întunecoase. Se aude slab o împușcătură, dar evident sunt paznicii, care trag la întâmplare.

Facem la dreapta, apoi la stânga, apoi din nou la dreapta. Pași care tropăie spre noi. Mai multe patrule. Ezit și mă întreb dacă n-ar trebui să ne întoarcem pe unde am venit. Coral pune o mână pe brațul meu și mă trage spre un triunghi de umbre: locul unde a fost o ușă, duhnind a urină și a țigări și pe jumătate ascuns în spatele unei intrări cu coloane. Ne ghemuim în umbră. O clipă mai târziu, un amestec de trupuri trec pe lângă noi, un zumzet de voci în stații și respirații gâfâite.

— Alarma e încă pornită. Poziția douăzeci și patru arată că s-a produs o fisură.

— Așteptăm întăriri, să începem căutarea.

Îndată ce trec, mă întorc spre Coral.

— Ce naiba făceai? De ce ai venit după mine?

— Ai zis că trebuie să te acopăr. M-am speriat când am auzit alarma. M-am gândit că ai dat de belea.

— Și Bram?

Coral scutură din cap.

— Nu știu.

— Nu ar fi trebuit să riști, îi zic tăios, apoi adaug: Mulțumesc.

Vreau să mă ridic în picioare, dar Coral mă trage la loc.

— Așteaptă, îmi șoptește și își duce degetele la buze. Apoi, aud: mai mulți pași care se îndreaptă în direcție opusă. Apar două siluete care se mișcă repede. Una dintre ele, un bărbat, zice:

— Nu știu cum ai trăit în mizeria aia atâta timp… Îți spun, eu n-aș fi putut.

— Nu a fost ușor.

A doua e o femeie. Vocea ei îmi pare cunoscută. Îndată ce trec, Coral mă înghiontește. Trebuie să ne îndepărtăm de zona asta, care în curând va fi plină de patrule; probabil că vor aprinde și felinarele, ca să-și ușureze căutarea. Trebuie să o luăm spre sud. Apoi, vom reuși să trecem înapoi în tabără.

Înaintăm repede, tăcut, ne mișcăm pe lângă clădiri, unde putem să ne ascundem ușor pe alei și în arcade. Simt aceeași frică sufocantă pe care am simțit-o când eu și Julian am fugit prin tunele și a trebuit să găsim drumul prin subteran.

Deodată, toate felinarele se aprind. Parcă întunericul ar fi fost un ocean, iar mareea a trecut, lăsând străzile dezgolite. Instinctiv, ne lăsăm în jos, în cadrul unei uși.

— Rahat, mormăie Coral.

— M-am temut că se va întâmpla asta. Va trebui să rămânem pe alei. Vom merge prin cele mai întunecate zone.

Coral aprobă.

Ne mișcăm precum șobolanii: alergăm dintr-o zonă întunecată în alta, ne ascundem în spații mici; pe alei și prin deschizături, pe lângă tocurile ușilor și în spatele containerelor de gunoi. De două ori auzim patrulele apropiindu-se de noi și ne ghemuim în beznă, până când bâzâitul stațiilor și zgomotul pașilor dispar.

Orașul se schimbă. În scurt timp, clădirile se răresc. În sfârșit, sunetul alarmei care încă țiuie este doar un țipăt îndepărtat și ne cufundăm recunoscătoare într-o zonă unde felinarele sunt stinse. Deasupra noastră e lună plină. Apartamentele de pe fiecare parte au aspectul trist al copiilor separați de părinți. Mă întreb cât de departe suntem de râu, dacă Raven și ceilalți au reușit să arunce în aer digul, dacă am fi auzit sau nu. Mă gândesc la Julian și simt un fior de neliniște și de regret. Am fost dură cu el. Face tot ce poate.

— Lena.

Coral se oprește și îmi face semn. Trecem printr-un parc; în mijlocul lui e un amfiteatru. Pentru o clipă, confuz, am impresia că văd petrol lucind printre scaune; luna aruncă o lumină strălucitoare pe o suprafață neagră lucioasă.

Atunci îmi dau seama: apă.

Jumătate din amfiteatru e plin cu apă. Un strat de frunze plutesc la suprafață și creează confuzia aceea de reflecții ale lunii. E ciudat de frumos. Inconștient, fac un pas înainte, pe iarbă, care lipăie sub picioarele mele. Noroiul se mișcă sub pantofii mei. Pippa avea dreptate. Digul trebuie să fi forțat apa să treacă peste maluri și să inunde unele locuri din centru. Asta înseamnă că suntem în una dintre zonele evacuate după proteste.

— Să mergem la zid. N-ar trebui să avem probleme să îl trecem.

Continuăm să ne deplasăm pe lângă marginea parcului. Tăcerea din jur e grea, completă și liniștitoare. Încep să mă simt bine. Am reușit. Am făcut ce trebuia să facem. Cu puțin noroc, și restul planului a mers bine.

Într-un colț al parcului e o mică rotondă din piatră, înconjurată de copaci. Dacă nu ar fi fost felinarul vechi aprins în colț, nu aș fi observat-o pe fata care stătea pe una dintre băncile din piatră. Are capul lăsat între genunchi, dar îi recunosc părul lung și tenișii mov murdari de noroi. Lu. Coral o vede în același timp cu mine.

— Nu e...? începe ea, dar eu deja o iau la fugă.

— Lu!

Ridică privirea, surprinsă. Cred că nu mă recunoaște imediat; pentru un moment, fața îi e albă, îngrozită. Mă ghemuiesc în fața ei și îi pun mâinile pe umeri.

— Ești bine? Unde sunt ceilalți? S-a întâmplat ceva?

— Eu...

Vocea i se stinge și scutură din cap.

— Ești rănită?

Mă îndrept, tot cu mâinile pe umerii ei. Nu văd sânge, dar tremură ușor sub mâinile mele. Deschide gura, apoi o închide la loc. Ochii îi sunt măriți și privirea goală.

— Lu. Vorbește cu mine.

Îmi duc mâinile spre fața ei și o scutur blând, încercând să o fac să-și revină. Degetele mele trec peste pielea din spatele urechii ei stângi. Inima mi se oprește. Lu lasă să-i scape un mic țipăt și dă să se îndepărteze de mine. Dar îmi țin mâinile strâns în jurul cefei. Acum, încearcă să scape, se luptă să iasă din strânsoarea mea.

— Lasă-mă, practic scuipă ea.

Nu spun nimic. Nu pot vorbi. Toată energia mea e în mâini și în degete. Ea e puternică, dar a fost luată prin surprindere și reușesc să o ridic în picioare și să o lipesc de o coloană din piatră. Îmi pun cotul pe gâtul ei, forțând-o să se întoarcă, tușind, spre stânga. Abia aud vocea lui Coral.

— Ce naiba faci, Lena?

Trag părul lui Lu de pe față, astfel încât să i se vadă gâtul alb și frumos. Remarc pulsul rapid, chiar sub cicatricea cu trei stele. Semnul operației. Unul real.

Lu e vindecată.

Ultimele câteva săptămâni îmi vin în minte: tăcerea lui Lu și schimbările ei de temperament. Faptul că și-a lăsat părul să crească și îl pieptăna grijuliu în față, în fiecare zi.

— Când?

Încă am brațul pe gâtul ei. Ceva negru și vechi crește în mine. Trădătoare.

— Dă-mi drumul, gâfâie ea.

Ochiul ei stâng se întoarce spre mine.

— Când? repet și o înghiontesc în gât.

Strigă.

— Bine, bine, zice și slăbesc strânsoarea doar un pic.

Dar o țin tot țintuită de piatră.

— În decembrie. Baltimore.

Capul îmi vuiește. Desigur. Pe Lu am auzit-o mai devreme. Cuvintele agentului îmi revin în minte, cu o nouă semnificație, teribilă: Nu știu cum ai trăit în mizeria aia atât timp... Și răspunsul ei: Nu a fost ușor.

— De ce?

Nu îmi răspunde imediat și o apăs din nou.

— De ce?

Începe să vorbească răgușit.

— Aveau dreptate, Lena. Acum știu. Gândește-te la toți oamenii aceia din tabere, din Sălbăticie... ca animalele. Aia nu e fericire.

— E libertate.

— Este?

Ochiul ei e imens; irisul i s-a înnegrit.

— Tu ești liberă, Lena? Asta e viața pe care ți-ai dorit-o? Nu pot să răspund. Furia e ca un nămol gros, negru, un val crescând în pieptul și în gâtul meu. Vocea lui Lu devine o șoaptă de mătase, precum sunetul unui șarpe prin iarbă.

— Nu e prea târziu pentru tine, Lena. Nu contează ce ai făcut de partea cealaltă. O să ștergem tot; o luăm de la capăt. Asta e ideea. Putem uita tot... trecutul, durerea, tot chinul. Poți să o iei de la capăt.

Pentru o clipă, ne holbăm una la alta. Lu respiră greu.

— Tot?

Lu încearcă să aprobe din cap și face o grimasă, când simte din nou cotul meu.

— Neliniștea, nefericirea. Le putem face să dispară. Slăbesc strânsoarea. Trage aer în piept, recunoscătoare.

Mă aplec foarte aproape de ea și repet ceva ce mi-a spus Hana, cu mult timp în urmă.

— Știi că nu poți fi fericit dacă nu ești nefericit uneori, nu? Fața lui Lu se înăsprește. I-am oferit suficient spațiu să se miște, iar când vrea să se întoarcă îi prind încheietura stângă și i-o răsucesc la spate, forțând-o să se aplece. O pun la pământ, o fac să se întindă și pun un genunchi între umerii ei.

— Lena! strigă Coral.

O ignor. Un singur cuvânt îmi huruie în cap: trădătoare, trădătoare, trădătoare.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Cuvintele mele sunt stridente și strangulate, prinse într-o plasă de furie.

— E prea târziu, Lena.

Fața lui Lu e pe jumătate strivită de pământ, dar reușește să-și răsucească gura într-un zâmbet oribil, un rânjet pe jumătate deformat. Bine că nu am cuțit la mine. I l-aș fi vârât direct în gât. Mi-o amintesc pe Raven râzând: Lu poate să vină cu noi. E o amuletă norocoasă ambulantă. Mă gândesc la Tack, cum își împărțea pâinea, îi dădea ei bucata mai mare, când se plângea că îi e foame. Inima mea parcă se face fărâme și îmi vine să strig și să plâng în același timp. Am avut încredere în tine.

— Lena, repetă Coral. Cred...

— Taci, zic răgușit, concentrată asupra lui Lu. Spune-mi ce s-a întâmplat cu ei sau te omor.

Se zbate sub greutatea mea și continuă să arunce spre mine acel rânjet oribil.

— Prea târziu, repetă. Vor fi aici mâine, înainte de lăsarea serii.

— Despre ce vorbești?

Râsul ei e un cârâit din gât.

— Doar nu credeai că o să țină, nu? Doar nu credeai că o să vă lăsăm să vă jucați în mica voastră tabără, în mizeria voastră...

Îi mai răsucesc un pic brațele. Țipă, apoi continuă să vorbească grăbit.

— Zece mii de soldați, Lena. Zece mii de soldați contra o mie de nevindecați flămânzi, însetați, bolnavi, dezorganizați. Veți fi secerați. Șterși de pe fața pământului. Cât ai clipi.

Cred că o să mi se facă rău. Capul meu e ca un lichid dens. Cumva, sunt conștientă că o aud pe Coral cum mi se adresează din nou. Durează un moment până cuvintele își croiesc drum prin negură, prin sunetul apos din capul meu.

— Lena. Cred că vine cineva.

Abia rostește cuvintele, când un agent – probabil, cel pe care l-am văzut mai devreme cu Lu – iese de după colț zicând:

— Scuze că a durat atâta. Șopronul era încuiat…

Se oprește când ne vede pe mine și pe Coral, pe Lu la pământ. Coral strigă și sare spre el, dar, neîndemânatică, se dezechilibrează. El o împinge și aud un trosnet când se lovește de una dintre coloanele din piatră. Agentul se aruncă în față și îndreaptă lanterna spre fața ei. Ea reușește să se lase în jos, iar lanterna se lovește de stâlpul din piatră, apoi dispare în beznă. Agentul a aruncat cu prea multă forță, iar echilibrul lui e în pericol. Asta îi dă lui Coral suficient timp să fugă pe lângă el, departe de coloană. Se clatină pe picioare și, evident, e speriată. Se răsucește, să îl înfrunte, dar își pune o mână la ceafă. Agentul își recapătă echilibrul și își duce mâna la curea. Armă.

Țâșnesc în picioare. Nu am de ales și trebuie să îi dau drumul lui Lu. Mă arunc spre bărbat și îl prind de mijloc. Greutatea mea și elanul ne dărâmă pe amândoi și lovim pământul împreună, ne rostogolim o dată, cu brațele și picioarele împreunate. Simt în gură gustul uniformei lui și al transpirației, iar pe coapsă greutatea armei. În spatele meu aud un strigăt și un trup care cade la pământ, cu o bufnitură. Mă rog să fie Lu și nu Coral. Apoi, agentul scapă din strânsoarea mea și sare în picioare, în timp ce mă împinge tare. Gâfâie, roșu la față. Mai mare decât mine și mai puternic – dar și mai lent, nu într-o formă fizică bună. Bâjbâie pe la curea, dar eu sunt în picioare înainte ca el să poată scoate arma. Îl apuc de încheietură, iar el lasă să-i scape un strigăt de frustrare.

Pac.

Arma se descarcă. Explozia e atât de neașteptată, încât trimite un șoc prin tot corpul meu; îl simt până în dinți. Sar înapoi. Agentul țipă de durere și se prăbușește; o pată întunecată i se întinde pe piciorul drept și se rostogolește pe spate, ținându-se de coapsă. Fața îi e schimonosită, udă de transpirație. Arma a rămas în toc. Un rateu.

Fac un pas în față și îi iau pistolul. Nu se opune. Doar geme și tremură, repetând:

— Oh, rahat, oh, rahat.

Mă răsucesc. Lu e în picioare, gâfâind și privindu-mă. În spatele ei, o văd pe Coral întinsă pe jos, pe o parte, cu capul pe un braț și cu picioarele adunate la piept. Inima mea se oprește. Te rog, să nu fie moartă. Apoi, o văd clipind, iar una dintre mâini îi tresare. Geme. Nu e moartă.

Lu face un pas spre mine. Ridic arma și o îndrept spre ea. Se oprește.

— Hei.

Vocea ei e caldă, calmă, prietenoasă.

— Să nu faci ceva prostesc, da? Doar stai pe loc.

— Știu ce fac.

Sunt uimită să văd cât de sigure îmi sunt mâinile. Sunt uimită că toate acestea – încheietura, degetul, pumnul, arma – sunt ale mele. Reușește să zâmbească.

— Îți amintești vechiul adăpost? zice cu aceeași voce blândă, melodioasă. Îți amintești când eu și Blue am găsit tufele alea de afine?

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre ce îmi amintesc, scuip eu. Și nu vorbi nici despre Blue.

Ridic arma. O văd tresărind. Zâmbetul ei dispare. Ar fi atât de ușor. Îndoaie și eliberează. Poc.

— Lena, zice ea, dar nu o las să termine.

Fac un pas spre ea și distanța dintre noi dispare, apoi îmi trec un braț în jurul gâtului ei și o trag ca într-o îmbrățișare, în timp ce îi vâr țeava pistolului în carnea moale a bărbiei.

Ochii ei încep să se rotească, exact ca ai unui cal când e speriat; o simt cum vrea să se tragă, să se îndepărteze de mine.

— Nu te mișca, îi zic cu o voce care îmi pare străină.

Se înmoaie, cu excepția ochilor, care continuă să se rotească îngroziți, privind când spre fața mea, când spre cer. Îndoaie și eliberează. O mișcare simplă; un spasm.

Îi simt și respirația; fierbinte și acră.

O împing de lângă mine. Cade în spate, gâfâind, de parcă aș fi strangulat-o.

— Pleacă. Ia-l – fac semn spre agent, care încă geme și se ține de coapsă – și dispari.

Își linge buzele nervos, cu ochii spre bărbatul întins pe jos.

— Înainte să mă răzgândesc, adaug.

După asta, nu mai există; se apleacă și pune brațul agentului în jurul umerilor ei, ajutându-l să se ridice. Pata de pe pantalonii lui e neagră și se întinde de la mijlocul coapsei în jos, spre rotulă. Mă trezesc că sper, fără milă, să sângereze la greu, înainte să găsească ajutor.

— Să mergem, îi șoptește Lu, continuând să mă privească.

Mă uit cum ea și agentul șchiopătează în josul străzii.

Fiecare pas al lui e însoțit de un țipăt de durere. Îndată ce întunericul îi înghite, expir. Mă întorc și o văd pe Coral șezând cu mâna la cap.

— Sunt bine, îmi zice când mă duc și o ajut să se ridice.

Se clatină pe picioare. Clipește de câteva ori, de parcă ar încerca să-și limpezească vederea.

— Ești sigură că poți să mergi?

Dă din cap.

— Haide. Trebuie să plecăm de aici.

Lu și agentul ne vor da în gât cu prima ocazie. Dacă nu ne grăbim, putem să fim înconjurate în orice clipă. Simt un fior adânc de ură, la gândul că Tack și-a împărțit cina cu Lu, cu doar câteva zile în urmă, și că ea a acceptat. Din fericire, reușim să ajungem la zidul de graniță fără să întâlnim nicio patrulă și zărim o scară metalică ruginită, care duce spre poteca paznicilor, care e și ea pustie: trebuie că suntem la extremitatea sudică a orașului, foarte aproape de tabără, iar securitatea e concentrată în zonele mai populate ale Waterbury.

Coral urcă scările tremurând, iar eu merg în urma ei, să mă asigur că nu cade, dar ea îmi refuză ajutorul și se trage când pun o mână pe spatele ei. În doar câteva ore, respectul meu pentru ea a crescut înzecit. Când ajungem la drum, alarma din depărtare se oprește, în sfârșit, iar liniștea bruscă e cumva mai înspăimântătoare: un țipăt tăcut.

Trecerea pe cealaltă parte a zidului e mai dificilă. Trebuie să coborâm cam cinci metri, o pantă abruptă de pietriș și roci. O

iau în față, atârnată, cu o mână peste alta, de unul dintre reflectoarele defecte; când îmi dau drumul și sar jos, alunec încă un pic și cad în genunchi, simțind mușcătura pietrișului prin blugi. Coral vine după mine, cu fața palidă de concentrare. Aterizează cu un mic țipăt de durere.

Nu știu la ce mă așteptam – mă temusem, cred, că tancurile vor fi sosit deja, că vom găsi tabăra deja în flăcări și cuprinsă de haos – dar ea se întinde în fața noastră așa cum o știam, un vast câmp presărat cu corturi peticite și cu adăposturi. Dincolo, peste vale, se află stânci înalte, cu vârfurile acoperite de o masă întunecată de copaci deși.

— Cât timp crezi că mai avem? întreabă Coral.

Adică până să apară trupele.

— Nu suficient.

Ne îndreptăm tăcute spre periferia taberei – să te miști pe la margine este mai rapid decât să încerci să străbați masa de oameni și de corturi. Râul e tot secat. Evident, planul a eșuat. Raven și ceilalți nu au reușit să spargă digul, nu că ar mai conta acum. Toți acești oameni… însetați, extenuați, slăbiți. Vor fi mai ușor de încolțit. Și, desigur, mai ușor de ucis.

•

Până să ajungem la tabăra Pippei, gâtul mi-e atât de uscat, încât abia mai pot să înghit. Pentru o clipă, când Julian vine grăbit spre mine, nu-i recunosc fața: e un amestec de forme oarecare și de umbre. În spatele lui, Alex se întoarce dinspre foc. Îmi întâlnește privirea și pornește spre mine, cu gura deschisă și mâinile întinse. Totul îngheață și știu că am fost iertată, întind mâinile, întind brațele spre el…

— Lena!

Apoi, Julian mă ia în brațe, iar eu îmi revin și îmi pun obrazul pe pieptul lui. Probabil că Alex se îndrepta spre Coral; îl aud murmurându-i ceva și, când mă trag de lângă Julian, văd cum Alex o conduce pe Coral înapoi spre unul dintre focuri. Pentru o secundă, fusesem atât de sigură că el venea spre mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Julian și îmi cuprinde fața în mâini, apoi se apleacă un pic și suntem aproape ochi în ochi. Bram ne-a spus…

— Unde e Raven? îl întrerup.

— Sunt aici.

Raven iese din beznă și, brusc, sunt înconjurată: Bram, Hunter, Tack și Pippa. Toți vorbesc deodată, mă bombardează cu întrebări. Julian își ține o mână pe spatele meu. Hunter îmi dă să beau ceva dintr-un pahar din plastic, care e mai mult gol. Îl iau recunoscătoare.

— Coral e bine?

— Sângerezi, Lena.

— Doamne. Ce s-a întâmplat?

— Nu avem timp.

Apa m-a ajutat, dar cuvintele tot mi se împiedică în gât.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să luăm cu noi cât de mulți putem și trebuie să...

— Mai încet, mai încet.

Pippa ridică mâinile. Jumătate din față îi e luminată de foc; cealaltă îi e cufundată în beznă. Mă gândesc la Lu și simt că mi se face greață: pe jumătate om, o trădătoare cu două fețe.

— Începe cu începutul, zice Raven.

— Trebuie să luptăm. Trebuie să intrăm peste ei.

— Credeam că ai fost prinsă, zice Tack.

Îmi dau seama că e agitat, neliniștit; toată lumea e. Întregul grup e încărcat cu electricitate.

— După ambuscadă...

— Care ambuscadă? întreb eu tăios. Ce vrei să spui cu ambuscadă?

— Nu am reușit să ajungem la dig, zice Raven. Alex și Beast au reușit să provoace explozia. Eram la vreo doi metri de zid, când un grup de agenți ne-au înconjurat. Parcă ne așteptau. Am fi fost terminați dacă Julian nu ar fi observat mișcare și nu ar fi dat repede alarma.

Alex s-a alăturat grupului. Coral se ridică cu greu în picioare, gura ei e o linie subțire, întunecată. Cred că e mai frumoasă ca niciodată. Inima mea se strânge. Înțeleg de ce o place Alex. Poate chiar de ce o iubește.

— Ne-am întors aici, intervine Pippa. Apoi, a apărut Bram. Tocmai ne întrebam dacă să mergem să căutăm...

— Unde e Dani?

Pentru prima dată, observ că nu e cu grupul.

— Mort, zice Raven scurt, evitându-mi privirea. Iar Lu a fost luată. Nu am reușit să ajungem la ei la timp. Îmi pare rău, Lena, încheie cu o voce mai blândă și mă privește din nou.

Simt un nou val de greață. Îmi înfășor brațele în jurul stomacului, de parcă așa aș putea să îl împing undeva adânc.

— Lu nu a fost luată.

Vocea mea e ca un lătrat.

— Iar ei chiar vă așteptau. Agenții. A fost o cursă.

O secundă de tăcere. Raven și Tack se uită unul la altul. Alex e cel care vorbește.

— Ce vrei să spui?

E prima dată când mi se adresează din noaptea în care agenții au dat foc taberei.

— Lu nu e ce credeam noi că e. Nu e cine credeam noi că e. A fost vindecată.

Tăcere deplină: un minut tăios, șocat.

În cele din urmă, Raven izbucnește:

— De unde știi?

— I-am văzut semnul.

Brusc, mă simt extenuată.

— Și mi-a spus chiar ea.

— Imposibil, zice Hunter. Am fost cu ea… am fost în Maryland împreună…

— Nu e imposibil, zice Raven încet. Mi-a spus că se va rupe de grup o vreme, va petrece un timp rătăcind între adăposturi.

— A fost plecată doar câteva săptămâni.

Hunter se uită la Bram, în căutarea unei confirmări. Bram aprobă din cap.

— E suficient, zice Julian încet.

Alex se uită la el. Dar Julian are dreptate: e suficient.

Vocea lui Raven e încordată:

— Continuă, Lena.

— Vor trimite trupe.

Odată ce cuvintele îmi ies din gură, mă simt de parcă aș fi fost lovită în stomac. Urmează un alt moment de tăcere.

— Câți soldați? întreabă Pippa.

— Zece mii.

Abia reușesc să rostesc cuvintele. Din jur se aude cum toți trag aer în piept. Pippa mă fixează ca un laser.

— Când?

— În mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Dacă spunea adevărul, zice Bram.

Pippa își trece o mână prin păr și îl face să i se zburlească.

— Eu nu cred, zice ea, dar adaugă aproape imediat: M-am temut că s-ar putea întâmpla așa ceva.

— O omor, zice Hunter încet.

— Acum ce facem? o întreabă Raven pe Pippa.

Pippa rămâne tăcută o clipă, privind focul. Apoi, își revine.

— Nu facem nimic, zice ferm și își trece privirea peste tot grupul: de la Tack și Raven la Hunter și Bram; la Beast și Alex, și la Coral, și la Julian.

În cele din urmă, privirea ei ajunge la mine și, involuntar, mă dau înapoi. Parcă s-ar fi închis o ușă în ea. De data asta, nu patrulează printre noi.

— Raven, tu și Tack veți conduce grupul spre o casă conspirativă din afara Hartford. Summer mi-a spus cum se ajunge acolo. Unele contacte din Rezistență vor fi acolo în câteva zile. Va trebui să-i așteptați.

— Dar tu? întreabă Beast.

Pippa iese din cerc, pășește în construcția cu trei pereți, din centrul taberei și se îndreaptă spre frigiderul vechi.

— O să fac ce pot aici.

Toți încep să vorbească deodată.

— Rămân cu tine, zice Beast.

— Asta e curată sinucidere, Pippa, izbucnește Tack.

— Nu ai cum să te descurci cu zece mii de soldați, zice și Raven. O să fii secerată…

Pippa ridică o mână:

— Nu am de gând să lupt. O să fac ce pot ca să răspândesc vestea în legătură cu ce se pregătește. Voi încerca să golesc tabăra.

— Nu ai timp, intervine Coral.

Vocea ei e ascuțită.

— Trupele sunt deja pe drum… Nu ai timp să-i muți pe toți, nu ai timp să răspândești vestea…

— Am zis că o să fac ce pot.

Acum, vocea Pippei devine tăioasă. Își ia cheia de la gât și descuie lacătul de la frigider, scoate mâncare și materiale sanitare.

— Nu plecăm fără tine, zice Beast cu încăpățânare. Rămânem. Te vom ajuta să golești tabăra.

— O să faceți ce vă spun, zice Pippa, fără să se întoarcă spre el.

Se ghemuiește și începe să scoată pături de sub bancă.

— O să mergeți la casa conspirativă și îi veți aștepta pe membrii Rezistenței.

— Nu, zice el. Eu nu merg.

Privirile li se întâlnesc. Un dialog fără vorbe se derulează între ei și, în cele din urmă, Pippa aprobă din cap.

— În regulă. Dar voi, ceilalți, trebuie să plecați.

— Pippa… începe Raven să protesteze.

Pippa se ridică.

— Să nu aud nimic.

Acum știu de unde a învățat Raven să fie dură, să conducă oamenii.

— Coral are dreptate într-o privință, continuă Pippa calm. Abia dacă mai avem timp. Vreau să plecați de aici în douăzeci de minute.

Își trece din nou privirea peste toți.

— Raven, luați proviziile de care crezi că aveți nevoie. E o zi de mers până la adăpost, mai mult, dacă trebuie să evitați trupele. Tack, vino cu mine. O să vă fac o hartă.

Grupul se împrăștie. Poate că e extenuarea sau teama, dar totul pare să se întâmple ca în vis: Tack și Pippa se apleacă peste ceva, gesticulând; Raven învelește mâncare în pături, pe care le leagă cu un cablu vechi; Hunter mă pune să iau mai multă apă, apoi, brusc, Pippa ne zorește să plecăm: Haideți, haideți.

Luna luminează cărarea în zigzag de pe deal, roșiatică și aridă, de parcă ai călca pe sânge uscat. Arunc o ultimă privire în jos, spre tabără, spre marea de umbre mișcătoare – oameni, toți acei oameni care habar n-au că exact în clipa asta armele și bombele și soldații se apropie. Raven trebuie că simte și ea: noua teroare din aer, iminența morții, felul în care un animal probabil că simte când e prins în capcană. Se întoarce și strigă spre Pippa.

— Te rog, Pippa.

Vocea ei se rostogolește pe panta aridă. Pippa stă la capătul cărării, privindu-ne. Beast e în spatele ei. Ea ține o lanternă, care îi luminează fața de jos în sus, parcă e sculptată în piatră, în câmpiile de umbre și lumini.

— Plecați, zice Pippa. Nu vă faceți griji. Ne vedem la casa conspirativă.

Raven o mai privește câteva secunde, apoi se întoarce. Atunci, Pippa strigă:

— Dar, dacă nu ajung acolo în trei zile, nu mai așteptați.

Vocea ei e în continuare calmă. Iar acum știu ce însemna privirea din ochii ei, de mai devreme. Era mai mult decât calm. Era resemnare. Era privirea cuiva care știe că va muri.

O lăsăm pe Pippa în urmă, stând acolo în beznă, în tabăra aglomerată, în timp ce soarele începe să coloreze cerul în portocaliu și din toate părțile armele se apropie.

HANA

Sâmbătă dimineață îmi fac vizita în Deering Highlands. A devenit aproape o rutină. Mă bucur că reușesc să evit să o văd pe Grace – străzile sunt tăcute, învăluite în ceața matinală – și că rafturile din camera subterană sunt deja mai pline.

Întoarsă acasă, fac un duș cu apă prea fierbinte, până când pielea mi se înroșește. Mă frec cu grijă, chiar și sub unghii, de parcă mirosul Highlands și al celor care locuiesc acolo s-ar fi prins de mine. Dar nu strică să am grijă. Cassie a fost anulată pentru că a luat boala sau pentru că Fred suspecta că ar fi luat-o, îmi închipui ce mi-ar face mie și familiei mele dacă ar descoperi că operația nu a funcționat perfect.

Trebuie să știu – sigur, o dată pentru totdeauna – ce s-a întâmplat cu Cassandra.

Fred își petrece ziua jucând golf cu câteva duzini de donatori pentru campanie și cu susținători, printre care și tata. Mama se întâlnește la prânz cu doamna Hargrove, la club. Veselă, le fac cu mâna părinților mei, apoi pierd vremea vreo jumătate de oră, prea agitată să mă uit la televizor sau să fac altceva decât să patrulez prin casă. Când cred că a trecut suficient timp, iau lista finală cu invitații pentru nuntă și pe cea cu așezarea lor la mese și le bag într-un dosar. Nu are rost să țin secret unde merg, așa că îl sun pe Rick, fratele lui Tony, și aștept pe verandă să aducă mașina.

— La familia Hargrove, te rog, zic senină, în timp ce urc pe bancheta din spate.

Încerc să nu mă foiesc prea mult. Nu vreau ca Rick să își dea seama că sunt agitată. Nu vreau întrebări. Dar el nici nu e atent la mine. Privește doar la drum. Capul lui chel, cuibărit în gulerul cămășii, îmi amintește de un ou roz. Când ajungem la casa familiei Hargrove, niciuna dintre cele trei mașini nu e pe aleea circulară. Până acum, e bine.

— Așteaptă aici. Nu stau mult.

O fată pe care o recunosc face parte din personalul casei, deschide ușa. Nu poate să fie decât cu câțiva ani mai mare

decât mine și are un aer permanent de suspiciune, ca un câine lovit de prea multe ori în cap.

— Oh, zice când mă vede și ezită, vădit nesigură dacă să mă lase să intru sau nu.

Încep să vorbesc imediat.

— Am venit aici cât de repede am putut. Îți vine să crezi că mama a uitat să aducă planurile pentru prânz? Doamna Hargrove trebuie să își dea acordul cu privire la așezarea la mese, desigur.

— Oh! zice fata din nou.

Se încruntă.

— Dar doamna Hargrove nu e aici. E la club.

Las să-mi scape un oftat și mă prefac foarte surprinsă.

— Când mama a zis că iau prânzul, am presupus…

— Sunt la club, repetă ea agitată.

Se agață de informația aceea ca de un colac de salvare.

— Proasta de mine. Și normal că nu am timp să ajung la club acum. Poate că aș putea să le las pentru doamna Hargrove…

— Pot să i le dau eu, dacă doriți, se oferă ea.

— Nu, nu. Nu e nevoie, zic repede.

Îmi ling buzele.

— Dacă pot să intru o clipă, o să-i las un bilet. Mesele șase și opt s-ar putea să trebuiască inversate și nu sunt sigură ce să facem cu domnul și doamna Kimble…

Fata se dă înapoi și mă lasă să intru.

— Desigur, zice și deschide ușa un pic mai mult, cât să mă strecor.

Trec în fața ei. Deși am fost aici de multe ori, casa mi se pare ciudată dacă proprietarii ei nu sunt prezenți. Cele mai multe camere sunt întunecoase și e atât de liniște, că aud sunetul pașilor de deasupra, foșnetul textilelor din camere. Pe brațe, pielea mi se face de găină. E răcoare în hol, dar e și din cauza senzației pe care mi-o dă locul, de parcă întreaga casă își ține respirația, în așteptarea unui dezastru.

Acum, că sunt aici, nu știu de unde să încep. Fred trebuie să fi păstrat înregistrări de la nunta cu Cassie și probabil că și de la divorț. Nu am fost niciodată în biroul lui, dar mi-a dat de înțeles, la prima mea vizită, că orice document poate fi găsit acolo. Dar mai întâi trebuie să scap de fată.

— Mulțumesc foarte mult, îi spun, în timp ce mă conduce spre sufragerie.

Îi arăt cel mai frumos zâmbet al meu.

— O să mă așez aici și o să scriu un bilet. Să îi spui doamnei Hargrove că planurile sunt pe măsuța de cafea, da?

Sper să ia asta ca pe un semn că trebuie să mă lase în pace, dar ea doar dă din cap și rămâne pe loc, privindu-mă prostește. Improvizez, caut scuze.

— Poți să-mi faci un serviciu? Dacă tot sunt aici, poți merge până sus, să încerci să găsești eșantioanele de materiale pe care i le-am lăsat doamnei Hargrove acum ceva timp? Cei de la florărie le vor înapoi. Iar doamna Hargrove zicea că mi le-a lăsat în dormitorul ei... probabil pe birou sau așa ceva.

— Eșantioanele...

— Un catalog mare.

Apoi, pentru că tot nu se mișcă:

— Eu o să aștept aici până le aduci.

În sfârșit, mă lasă singură. Aștept până îi aud pașii pe scări, înainte să mă aventurez din nou pe hol. Ușa de la biroul lui Fred e închisă, dar, din fericire, nu încuiată. Mă strecor înăuntru și închid ușa încet. Gura îmi e uscată, iar inima îmi galopează. Trebuie să îmi amintesc că nu am făcut nimic rău. Cel puțin nu încă. Teoretic, asta e și casa mea sau va fi, în curând.

Caut întrerupătorul de pe perete. E riscant – oricine poate vedea lumina pe sub ușă – dar să bâjbâi prin întuneric, să dau peste mobile nu e o idee mai bună. Încăperea e dominată de un birou mare și de un scaun cu spătar drept îmbrăcat în piele. Recunosc unul dintre trofeele de golf ale lui Fred și prespapierul din argint, pe biblioteca altfel goală. Într-un colț e un dulap metalic; lângă el, pe perete, un tablou mare înfățișând un bărbat, probabil, un vânător, între carcase de animale diverse. Mă uit repede în altă parte. Mă îndrept spre dulapul metalic, care e descuiat. Mă uit prin grămada de informații financiare – declarații bancare și hârtii de la fisc, facturi și cecuri – adunate de peste zece ani.

Într-un sertar sunt toate informațiile angajaților, inclusiv copii foto ale cardurilor de identitate. Fata care m-a lăsat înăuntru este Eleanor Latterly și are exact vârsta mea.

Apoi, îndesat în cel mai de jos sertar, îl găsesc: un dosar nemarcat, cu data nașterii lui Cassie și certificatele de căsătorie.

Nu este niciun act de divorț, doar o scrisoare împăturită în două, bătută la mașină. Citesc repede primul rând. Această scrisoare se referă la starea fizică și mentală a Cassandrei Melanea Hargrove, născută O'Donnell, care mi-a fost încredințată în grijă…

Aud pași traversând repede spre birou. Bag dosarul la loc, închid dulapul cu piciorul și bag scrisoarea în buzunarul de la spate, mulțumindu-i lui Dumnezeu că m-am gândit să îmbrac blugi. Iau un pix de pe birou. Când Eleanor deschide ușa, îl flutur triumfător, înainte să apuce să vorbească.

— L-am găsit! zic veselă. Îți vine să crezi că nu m-am gândit să iau la mine un pix? Creierul meu e varză azi.

Nu are încredere în mine. Îmi dau seama. Dar nu mă poate acuza direct.

— Nu am găsit niciun catalog cu eșantioane, zice încet. Nu dau nicăieri de el.

— Ciudat.

Picături de transpirație mi se preling printre sâni. O văd cum privește în jur, de parcă ar căuta ceva mutat sau care să nu fie în regulă.

— Presupun că toți am înțeles greșit azi. Scuză-mă.

Trebuie să o dau la o parte, să trec. Abia îmi amintesc să mâzgălesc un bilețel pentru doamna Hargrove – spre aprobarea dvs. Îl scriu, deși nu prea îmi pasă ce crede. Eleanor se învârte tot timpul în spatele meu, de parcă ar crede că vreau să fur ceva.

Prea târziu.

Întreaga operațiune a durat doar zece minute. Rick încă are motorul pornit. Mă strecor pe bancheta din spate.

— Acasă.

În timp ce scoate mașina de pe alee, parcă o văd pe Eleanor privindu-mă pe fereastra din față. Ar fi mai sigur să aștept până ajung acasă, înainte să citesc scrisoarea, dar nu mă pot abține. Arunc o privire mai atentă la antet: Sean Perlin, MD, chirurg-șef, Laboratoarele Portland.

Scrisoarea e scurtă.

Către cei interesați,

Această scrisoare se referă la starea fizică și mentală a Cassandrei Melanea Hargrove, născută O'Donnell, care mi-a fost încredințată în grijă și spre supraveghere pentru o perioadă de nouă zile.

În opinia mea profesională, domnișoara Hargrove suferă de halucinații acute provocate de o instabilitate mentală moștenită; are fixații cu privire la mitul lui Barbă Albastră și leagă povestea de teama ei de persecuție; este profund nevrotică și, după părerea mea, improbabil să se vindece.

Starea ei pare una degenerativă și s-ar putea să fi fost provocată de anumite dezechilibre chimice rezultate în urma operației, deși acest lucru este imposibil de afirmat cu siguranță.

Citesc scrisoarea de câteva ori. Așadar, am avut dreptate – era ceva în neregulă cu ea. A luat-o razna. Poate că operația a dezechilibrat-o, așa cum a făcut și cu Willow Marks. Ciudat că nu a observat nimeni, până s-a măritat cu Fred, dar presupun că uneori aceste lucruri se petrec treptat.

Totuși, nodul din stomacul meu refuză să dispară. Dincolo de discursul cizelat al medicului, mai există un mesaj: teama.

Îmi amintesc mitul lui Barbă Albastră: povestea unui bărbat, un prinț arătos, care ține o ușă încuiată în frumosul lui castel. Îi spune proaspetei lui mirese că poate intra în orice încăpere, în afară de aceea. Dar într-o zi curiozitatea o copleșește și descoperă o încăpere cu femei moarte, spânzurate de călcâie. Când află că i-a nesocotit porunca, o adaugă și pe ea acelei oribile și sângeroase colecții.

Povestea m-a îngrozit când eram copil, mai ales imaginea acelor femei laolaltă, cu brațele albe și cu ochii lipsiți de viață.

Împăturesc cu grijă scrisoarea și o pun la loc în buzunar. Sunt proastă. Cassie era defectă, așa cum am presupus, iar Fred avea toate motivele să divorțeze de ea. Doar pentru că nu mai apare în sistem nu înseamnă că i s-a întâmplat ceva oribil. Poate că e doar o eroare administrativă.

Dar tot drumul spre casă nu mă pot abține să-mi amintesc zâmbetul ciudat al lui Fred și felul în care a zis: Cassie punea prea multe întrebări. Și nu pot alunga ideea care se ivește, nedorită: Dar dacă Cassie avea motive să se teamă?

LENA

În prima jumătate de zi nu vedem nici urmă de trupe și mă gândesc că poate Lu a mințit. Simt o urmă de speranță: poate că, la urma urmei, tabăra nu va fi atacată, iar Pippa va scăpa. Desigur, rămâne problema râului îndiguit, dar ea va găsi o soluție. Ea e ca Raven: o supraviețuitoare.

Dar după-amiază auzim din depărtare strigăte. Tack ridică o mână și ne face semn să tăcem. Înghețăm cu toții, apoi, când Tack se mișcă, ne împrăștiem prin pădure. Julian s-a adaptat bine la Sălbăticie și la nevoia noastră de a ne camufla. Într-o clipă, e lângă mine; în următoarea, e ascuns după un mic pâlc de copaci. Ceilalți dispar la fel de repede. Eu mă ghemuiesc în spatele unui perete de beton, care pare să fi fost lăsat acolo la întâmplare, de sus. Mă întreb la ce fel de structură era folosit; și, brusc, îmi amintesc povestea pe care mi-a spus-o Julian când eram închiși împreună, povestea unei fete pe nume Dorothy, a cărei casă e luată pe sus de o tornadă și ajunge într-un ținut magic.

Pe măsură ce strigătele se aud mai tare și zăngănitul armelor și pașii grei devin un ritm sacadat, mă trezesc că îmi imaginez cum și noi vom fi luați pe sus – toți, toți Invalizii, oamenii izgoniți din societatea normală – vom dispărea în aer și ne vom trezi în cu totul altă parte.

Dar aceasta nu e o poveste. E aprilie în Sălbăticie și nămolul îmi intră în tenișii uzi; și nori de țânțari care dau târcoale; și respirații ținute și așteptare.

Trupele sunt la câteva sute de metri de noi, în jos, pe o pantă lină, dincolo de un pârâu. Din locul în care suntem, vedem bine șirul lung de soldați, un amestec de uniforme care apar și dispar printre copaci. Poteca în zigzag acoperită cu frunze se contopește perfect cu masa de bărbați și femei îmbrăcați în haine de camuflaj, cu mitraliere și gaze lacrimogene. Par că nu se mai termină.

În cele din urmă, șirul de soldați dispare și, printr-o înțelegere tacită, ne regrupăm și pornim din nou la drum. Tăcerea e electrică și neplăcută. Încerc să nu mă gândesc la cei din tabără,

prinși ca într-un bol, prizonieri. Îmi amintesc o veche zicală – de parcă ai împușca pești într-un butoi[1] – și simt o pornire nebună și nepotrivită de a râde. Asta sunt și ei, toți acei Invalizi: pești cu ochii mari, cu burțile albe, întoarse spre soare, ca morți.

Ajungem la casa conspirativă în ceva mai mult de douăsprezece ore. Soarele apune peste copaci și împrăștie dâre de galben și portocaliu. Îmi amintește de ouăle moi pe care mi le făcea mama când eram bolnavă, de felul în care gălbenușul se împrăștia pe farfurie, de un auriu aprins, și simt un acut dor de casă. Nici măcar nu sunt sigură dacă mi-e dor de mama sau doar de vechea rutină a existenței mele: o viață de școlăriță, cu joacă și reguli care mă țineau în siguranță; granițe și limitări; ora pentru baie și stingerea. O viață simplă.

Casa e marcată printr-o suprastructură mică din lemn, nu mai mare decât o latrină, cu o ușă improvizată. Toată chestia trebuie să fi fost construită din deșeuri, după bombardament. Când Tack deschide ușa, cu balamalele ei ruginite – și ele răsucite și îndoite –, reușim să facem doar câțiva pași în jos, într-un gol întunecat.

— Stați.

Raven îngenunchează și bâjbâie într-unul dintre pachetele pe care le-a luat de la Pippa, apoi scoate o lanternă.

— Merg eu prima.

Aerul miroase a mucegai și a altceva – un miros dulce-acru, pe care nu pot să îl identific. O urmăm pe Raven pe scările abrupte. Plimbă lumina prin încăperea care e surprinzător de mare și curată: rafturi, câteva mese șubrede, o sobă cu kerosen. Dincolo de ea e o altă deschizătură întunecată, care duce spre alte camere. Simt un val de căldură în piept. Îmi amintește de adăpostul din apropiere de Rochester.

— Trebuie să fie lanterne pe undeva.

Raven înaintează câțiva pași. Lumina se plimbă pe podeaua curată și văd o pereche de ochi mici care clipesc, o sclipire de blană gri. Șoareci. Raven găsește o grămadă de lanterne cu baterii într-un colț. E nevoie de trei lanterne să alunge toate umbrele din cameră. De obicei, Raven insistă să economisim bateriile, dar probabil că în seara asta simte că avem nevoie de cât mai multă lumină, altfel imaginile din tabără vor reveni, purtate de nevăzute degete mătăsoase: toți oamenii aceia prinși

[1] Zicală care înseamnă „ridicol de ușor” (n. tr.).

acolo, neajutorați. Trebuie să ne concentrăm pe această cameră mică, luminoasă, din subteran, pe colțurile ei luminate și pe rafturile din lemn.

— Simți mirosul? îl întreabă Tack pe Bram.

Ia una dintre lanterne și o duce în camera alăturată.

— Bingo!

Raven deja umblă prin pachet și scoate provizii. Coral a găsit un vas metalic mare plin cu apă, pe unul dintre rafturile de jos și s-a ghemuit, sorbind recunoscătoare. Dar noi îl urmăm pe Tack în camera alăturată. Hunter întreabă:

— Ce e? întreabă Hunter.

Tack e în picioare și ține lanterna în sus, lăsând să se vadă un perete acoperit cu o rețea de rafturi din lemn.

— O pivniță veche de vinuri. Mi s-a părut că simt miros de băutură.

Două sticle de vin și una de whisky. Tack o deschide imediat pe cea cu whisky și ia o înghițitură, înainte să i-o ofere lui Julian, care acceptă, după o fracțiune de secundă de ezitare. Vreau să protestez – sunt sigură că n-a mai băut vreodată, aș jura chiar – dar înainte să apuc să zic ceva a luat o gură zdravănă și, în mod miraculos, reușește să o înghită fără să se înece.

Tack ne arată unul dintre rarele lui zâmbete și îl bate pe Julian pe umăr.

— Bravo.

Julian se șterge la gură cu dosul palmei.

— N-a fost rău, zice și trage aer în piept, iar Tack și Hunter râd.

Alex ia sticla de la el fără o vorbă și bea. Toată extenuarea din ultimele zile mă izbește deodată. Dincolo de Tack, în cealaltă parte a camerei, sunt câteva paturi înguste și, practic, mă împleticesc până la cel mai apropiat de mine.

— Cred că... zic în timp ce mă întind și îmi strâng genunchii la piept.

Nu sunt pături, nici perne, dar tot mă simt de parcă m-aș scufunda în ceva divin: un nor, un fulg. Plutesc. Cred că o să dorm un pic, vreau să le spun, dar nu reușesc să rostesc cuvintele, deja dorm.

•

Mă trezesc gâfâind, în beznă. Pentru o clipă, mă panichez, crezând că sunt în celula subterană cu Julian. Mă ridic în fund,

cu inima galopând, și doar când o aud pe Coral murmurând pe patul de lângă al meu îmi amintesc unde sunt. În cameră miroase urât, iar lângă patul lui Coral e o găleată. Probabil că a vomitat. O dâră de lumină se vede prin deschizătura ușii și aud râsete înfundate de alături. Cineva a pus o pătură peste mine, în timp ce dormeam. O împing la picioare și mă ridic. Habar n-am cât e ceasul. Hunter și Bram stau împreună în cealaltă cameră, râzând. Au privirile ușor alunecoase și sticloase, de parcă ar fi băut. Sticla de whisky e între ei, aproape goală, plus o farfurie cu rămășițele a ceea ce trebuie să fi fost cina: fasole, orez, nuci.

Tac, imediat ce intru în cameră, și îmi dau seama că, indiferent de ce râdeau, era ceva intim.

— Cât e ceasul? întreb și mă îndrept spre vasele cu apă.

Mă ghemuiesc și ridic unul la gură, fără să mă sinchisesc să îmi torn într-un pahar. Mă dor genunchii, brațele și spatele, îmi simt corpul încă greoi, de extenuare.

— Probabil, miezul nopții, zice Hunter.

Deci, nu am dormit mai mult de câteva ore.

— Unde sunt ceilalți?

Hunter și Bram se uită scurt unul la altul. Bram încearcă să-și suprime un zâmbet.

— Raven și Tack s-au dus să pună capcanele de la miezul nopții, zice el ridicând o sprânceană.

E o glumă veche, un cod inventat de noi la vechiul adăpost. Raven și Tack au reușit să-și țină secretă relația romantică aproape un an. Dar odată, când Bram nu putea să doarmă, s-a hotărât să facă o plimbare și i-a prins furișându-se împreună. Când i-a întrebat, Tack a izbucnit:

— Punem capcane!

Deși era aproape două dimineața și toate capcanele fuseseră golite și puse mai devreme.

— Unde e Julian? Unde e Alex?

Urmează o altă pauză scurtă. Acum, Hunter se chinuie să nu râdă. Categoric, e beat, îmi dau seama după petele roșii de pe obrajii lui.

— Afară, zice Bram și nu se mai poate abține, pufnește în râs.

Imediat, Hunter începe și el să râdă.

— Afară? Împreună?

Mă ridic, confuză, iritată. Când văd că niciunul nu răspunde, insist.

— Ce fac?

Bram se chinuie să se controleze.

— Julian voia să învețe să se bată...

Hunter termină în locul lui.

— Alex s-a oferit să îl învețe.

Izbucnesc amândoi în râs. Simt cum mi se face cald, apoi frig.

— Ce naiba? izbucnesc și furia din vocea mea îi face să tacă, în sfârșit. De ce nu m-ai trezit?

Întrebarea mea e adresată mai ales lui Hunter. Nu mă aștept ca Bram să înțeleagă. Dar Hunter e prietenul meu și e prea sensibil să nu fi observat tensiunea dintre Alex și Julian. Pentru o clipă, Hunter are o mină vinovată.

— Haide, Lena. Nu e mare lucru...

Sunt prea furioasă ca să-i răspund. Iau o lanternă de pe rafturi și mă îndrept spre scări.

— Lena, nu fi supărată...

Celelalte cuvinte ale lui Hunter sunt acoperite de pașii mei foarte hotărâți. Prost, prost, prost. Afară, cerul e senin și acoperit de mici puncte ce sclipesc. Strâng lanterna într-o mână, încercând să-mi canalizez toată furia prin degete. Nu știu ce fel de joc face Alex, dar m-am săturat. Pădurea e tăcută, nici urmă de Tack și de Raven, nici urmă de nimeni. Stau în beznă și ascult și îmi dau seama că aerul e foarte cald; probabil că ne apropiem de aprilie deja. În curând, vara va fi aici. Pentru o clipă, un val de amintiri urcă la suprafață și umple aerul cu miros de caprifoi: eu și Hana când ne storceam suc de lămâie în păr, să îl deschidem la culoare, când furam suc din frigiderul din magazinul unchiului William și îl luam cu noi în Back Cove; scoici la cină, pe vechea verandă din lemn, când era prea cald înăuntru; când mergeam după Gracie, care era cu tricicleta pe stradă, clătinându-mă pe bicicletă, în timp ce încercam să nu o depășesc.

Ca de obicei, amintirile stârnesc în mine o durere profundă. Dar sunt obișnuită deja și aștept ca senzația să treacă. Și trece. Aprind lanterna și o trec peste arborii din jur. Pâlcul de copaci, de un galben pal, și tufișurile din jur par albite, suprarealiste. Sting lanterna. Dacă Julian și Alex au plecat undeva împreună, sunt slabe șanse să-i găsesc.

Când mă pregăteam să mă întorc înăuntru, aud un strigăt. Frica mă înfioară. Vocea lui Julian. Năvălesc spre tufișurile din

dreapta mea, după sunet, încercând să luminez cu lanterna prin amestecul de plante agățătoare și de crengi de pin. După un minut, ies într-un luminiș mare. O clipă, mă simt dezorientată, având impresia că am dat peste marginea unui mare lac argintiu. Apoi, văd că e o parcare. Un morman de moloz aflat într-un capăt al ei marchează ceea ce trebuie să fi fost cândva o clădire.

Alex și Julian sunt la câțiva metri de mine, gâfâie și se uită unul la altul. Julian își ține o mână la nas, iar sângele îi curge printre degete.

— Julian!

Țâșnesc spre el. Julian continuă să îl privească pe Alex.

— N-am nimic, Lena.

Vocea lui pare înfundată și ciudată. Când îmi pun mâna pe pieptul lui, mi-o dă la o parte, blând. Miroase slab a alcool. Mă întorc spre Alex.

— Ce dracu' ai făcut?

Ochii lui clipesc spre mine, doar pentru o clipă.

— A fost un accident, zice pe un ton neutru. Am dat prea sus.

— Rahat.

Mă întorc spre Julian.

— Haide, îi zic încet. Să mergem înăuntru. O să te ștergem.

Își ia mâna de la nas, apoi își ridică tricoul și șterge sângele rămas pe buză. Acum, tricoul îi e plin cu dâre întunecate, care par aproape negre.

— Nici vorbă, îmi zice, tot fără să mă privească. Abia am început. Nu-i așa, Alex?

— Julian…

Alex mă întrerupe.

— Lena are dreptate, zice pe un ton intenționat relaxat. E târziu. Abia vedem ceva aici. Putem continua mâine.

Vocea lui Julian e tot calmă, dar dincolo de acel calm simt furie, o gravitate pe care nu o recunosc.

— Nimic nu se compară cu prezentul.

Tăcerea se întinde între ei, electrică și periculoasă.

— Te rog, Julian.

Vreau să îl apuc de încheietură, dar se trage. Mă întorc din nou spre Alex, sperând să se uite la mine, să-și ia privirea de la Julian. Tensiunea dintre ei crește, se ascute, ceva negru și violent, care se ridică peste suprafața aerului.

— Alex.

În sfârșit, Alex se uită la mine și, pentru o clipă, văd o urmă de surpriză pe fața lui, de parcă nu și-ar fi dat seama că sunt aici sau de parcă abia atunci m-ar fi văzut. E urmată repede de o expresie de regret și, pur și simplu, tensiunea dispare și pot să respir.

— Nu în seara asta, zice el scurt.

Apoi, se întoarce și o ia înapoi, prin pădure. Într-o clipă, înainte să pot reacționa sau să pot striga, Julian sare și îl pune la pământ, pe la spate. Se rostogolesc pe ciment și, brusc, mormăie, se încalecă unul pe altul. Apoi, le strig numele și opriți-vă, și vă rog.

Julian e deasupra lui Alex. Ridică pumnul; aud bufnitura când îl izbește pe Alex în piept. Alex scuipă, ridică o mână la falca lui Julian și îi împinge capul. În depărtare, mi se pare că aud strigăte, dar nu mă pot concentra pe ele, nu pot decât să țip până când mă doare gâtul. Sunt și lumini, clipesc, le zăresc cu coada ochiului, de parcă eu aș fi cea lovită, de parcă vederea mea ar exploda și aș vedea steluțe colorate.

Alex reușește să câștige avantaj și îl pune pe Julian la pământ. Se leagănă o dată, de două ori, tare și aud un trosnet oribil. Sângele curge acum pe fața lui Julian.

— Alex, te rog!

Vreau să îl trag de pe Julian, dar teama mă îngheață, parcă aș fi prins rădăcini. Dar fie Alex nu mă aude, fie alege să mă ignore. Nu l-am văzut niciodată așa: fața îi e aprinsă de furie, transfigurată în lumina lunii, în ceva dur și terifiant. Nici măcar nu mai țip, nu pot decât să plâng convulsiv, simt cum greața îmi urcă în gât. Totul este suprarealist, se mișcă cu încetinitorul.

Apoi, Tack și Raven ies dintre copaci, într-o vâlvătaie de lumină – transpirați, gâfâind, cu lanterne –, iar Raven strigă și mă apucă de umeri, în timp ce Tack îl trage pe Alex de pe Julian – Ce dracu' faci? — și totul începe să se miște cu viteză normală. Julian tușește o dată și se întinde pe spate. Mă trag de lângă Raven și alerg spre el, cad în genunchi. Îmi dau seama imediat că are nasul spart. Fața îi e întunecată, de la sânge, iar ochii îi sunt două despicături. Se chinuie să se ridice.

— Hei.

Îi pun o mână pe piept și înghit spasmul pe care îl simt în gat.

— Hei, ușurel.

Julian se relaxează din nou. Îi simt inima galopând în palma mea.

— Ce s-a întâmplat? strigă Tack.

Alex stă în picioare la mică distanță de locul unde zace întins Julian. Toată furia lui a dispărut; pare șocat, mâinile îi atârnă pe lângă corp. Se uită la Julian nedumerit, de parcă n-ar avea habar cum a ajuns pe jos.

Mă ridic și merg spre el, simțind cum furia mi se târăște prin degete. Aș vrea să mi le strâng în jurul gâtului său, să îl sugrum.

— Ce dracu' se întâmplă cu tine?

Vocea abia mi se aude. Trebuie să forțez cuvintele să treacă de ghemul de furie din gâtul meu.

— Îmi… îmi pare rău, șoptește Alex.

Scutură din cap.

— Nu am vrut… Nu știu ce s-a întâmplat. Îmi pare rău, Lena.

Dacă va continua să se uite așa la mine – implorând, rugându-mă să înțeleg – știu că îl voi ierta.

— Lena.

Face un pas spre mine, iar eu fac un pas înapoi. Pentru o clipă, rămânem pe loc; simt presiunea privirii lui și a sentimentului său de vină. Dar nu o să-l privesc. Nu pot.

— Îmi pare rău, repetă el, prea încet pentru ca Raven și Tack să îl audă. Îmi pare rău pentru tot.

Apoi, se întoarce și dispare printre copaci.

HANA

Din lichidul mișcător al somnului meu, visul prinde formă: chipul Lenei.

Chipul Lenei ieșind dintre umbre. Nu. Nu umbre. Iese din cenușă, dintr-un morman de cenușă și cărbuni. Gura ei e deschisă. Ochii îi sunt închiși. Strigă. Hana. Mă strigă. Cenușa alunecă, precum nisipul, în gura ei deschisă și știu că în curând va fi din nou îngropată, redusă la tăcere, aruncată din nou în beznă. Mai știu și că nu am cum să ajung la ea, nu am nicio șansă să o pot salva.

Hana, strigă, iar eu stau nemișcată.

Iartă-mă, îi zic.

Hana, ajutor.

Iartă-mă, Lena.

— Hana!

Mama stă în ușă. Mă ridic confuză și speriată. Vocea Lenei răsună în mintea mea. Am visat. Eu n-ar trebui să visez.

— Ce e?

Silueta i se conturează în ușă; în spatele ei, abia dacă zăresc lumina slabă a lămpii de noapte.

— Ți-e rău?

— Nu.

Îmi trec o mână peste frunte. Sunt udă. Transpir.

— Ești sigură?

Parcă ar vrea să intre în cameră, dar în ultima clipă se răzgândește și rămâne în prag.

— Ai strigat.

— Sunt sigură. Apoi, pentru că pare să aștepte mai mult: Emoțiile, presupun, din cauza nunții.

— Nu ai de ce să fii neliniștită, zice ea și pare iritată. Totul e sub control. Totul va ieși minunat.

Știu că nu se referă doar la ceremonie. Se referă la căsătorie, în general. Totul a fost organizat și pregătit – pregătit să iasă frumos, conceput să fie eficient și perfect. Oftează.

— Încearcă să dormi. Mergem la o biserică și la laboratoare, cu familia Hargrove, la nouă și jumătate. Ultima probă pentru

rochie este la unsprezece. Și mai e interviul pentru House and Home.

— Noapte bună, mamă, îi zic, iar ea se retrage, fără să închidă ușa.

Intimitatea nu mai înseamnă pentru noi ce însemna cândva: un alt beneficiu sau efect secundar al operației. Mai puține secrete. Cel puțin în anumite cazuri.

Mă duc la baie și îmi dau cu apă pe față. Deși ventilatorul e pornit, încă simt că mi-e prea cald. Pentru o clipă, când mă uit în oglindă, aproape că văd fața Lenei privindu-mă din spatele ochilor mei – o amintire, o viziune a trecutului îngropat.

Clipesc.

A dispărut.

LENA

Când Raven, Tack, Julian și cu mine ajungem la casă, vedem că Alex nu s-a întors încă. Julian și-a revenit și a insistat că poate să meargă singur, dar Tack își ține în continuare un braț în jurul umerilor lui. Julian se clatină pe picioare și tot mai sângerează. Îndată ce ajungem la casă, Bram și Hunter bolborosesc entuziasmați despre ce s-a întâmplat, până când le arunc cea mai furioasă privire de care sunt în stare. Coral apare în ușă, clipind somnoroasă, cu un braț în jurul taliei.

Alex nu se întoarce nici până îl terminăm de spălat pe Julian – „Spart”, zice el cu voce răgușită și tresare când Raven își trece un deget peste puntea nasului său – și nici când, în sfârșit, suntem toți întinși în paturi, sub păturile subțiri și până și Julian reușește să adoarmă, respirând zgomotos pe gură.

Când ne trezim, Alex a venit și a și plecat. Lucrurile lui au dispărut, la fel și un vas cu apă și unul dintre cuțite. A lăsat doar un bilet, pe care îl găsesc împăturit cu grijă sub unul dintre tenișii mei.

Povestea lui Solomon este singura explicație pe o am.

Apoi, cu litere mai mici:

Iartă-mă.

HANA

Treisprezece zile până la nuntă. Cadourile au început deja să curgă: boluri de supă și tacâmuri pentru salată, vaze din cristal, munți de lenjerie albă, prosoape cu monogramă și lucruri de care habar n-aveam cum se numesc – vase de sufleu, cuțit de curățat coaja citricelor, mojar. Acesta este limbajul căsniciilor, al vieții de adult și îmi e complet străin.

Douăsprezece zile.

Scriu cartonașe cu mulțumiri în fața televizorului. Acum, tata lasă unul dintre televizoare pornit tot timpul. Mă întreb dacă este parțial din cauză că vrea să dovedească faptul că ne permitem să facem risipă de curent electric.

Cred că pentru a zecea oară azi, Fred apare pe ecran. Fața lui are o tentă portocalie, de la fondul de ten. Sonorul e oprit, dar știu ce spune. Emisiunile de știri au transmis și au retransmis anunțul despre Departamentul de Energie și planul lui Fred legat de Noaptea Neagră. În noaptea nunții noastre, o treime din familiile din Portland – toți cei suspectați a fi simpatizanți sau opozanți – vor fi lăsate în beznă.

Luminile strălucesc pentru cei care se supun; ceilalți vor trăi în beznă tot restul vieții (*Cartea tăcerii*, Psalmul 17). Fred folosise acest citat în discurs.

Mulțumesc pentru șervețelele de in cu dantelă. Sunt exact ce aș fi ales.

Mulțumesc pentru zaharnița din cristal. Va arăta perfect pe masa din sufragerie.

Se aude soneria. O aud pe mama cum se îndreaptă spre intrare și murmur de voci înfundate. O clipă mai târziu, intră în cameră roșie la față și agitată.

— Fred, zice, în timp ce el intră după ea.

— Mulțumesc, Evelyn, zice el cu voce tăioasă, iar ea o ia drept un apropo că trebuie să ne lase.

Închide ușa în urma ei.

— Bună.

Mă ridic în picioare și îmi doresc să fi purtat altceva decât un tricou vechi și pantaloni scurți jerpeliți. Fred e îmbrăcat cu blugi

închiși la culoare și o cămașă albă cu nasturi, cu mânecile ridicate. Îi simt privirea pe mine, îmi fixează părul răvășit, ruptura de la tivul pantalonilor și fața nemachiată.

— Nu te așteptam.

Nu zice nimic. În clipa asta, doi Fred se uită la mine, Fred-cel-de-pe-ecran și Fred-cel-real. Primul zâmbește, ușor aplecat în față, calm și relaxat. Celălalt stă rigid și mă privește atent.

— S-a… s-a întâmplat ceva? zic eu, după ce tăcerea se menține câteva secunde.

Traversez camera spre televizor și îl opresc, parțial ca să nu trebuiască să îl privesc pe Fred în timp ce Fred mă privește, parțial pentru că nu suport dubla lui imagine. Când mă întorc din nou, trag aer în piept. Fred a venit mai aproape, tăcut, iar acum e la cel mult cincisprezece centimetri de mine, alb la față și furios. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Ce…? încep să întreb, dar mă întrerupe.

— Ce naiba e asta?

Bagă mâna în geacă și scoate un plic împăturit, pe care îl aruncă pe masa de cafea. Mișcarea face ca din el să iasă niște poze, care se risipesc pe masă. În ele sunt eu imortalizată. Clic. Eu mergând, cu capul în jos, lângă o casă dărăpănată – casa familiei Tiddle, din Deering Highlands – cu rucsacul gol atârnat de umăr. Clic. Eu din spate: trecând prin niște tufe, cu o mână ridicată, să dau la o parte o creangă ce atârna. Clic. Mă întorc, surprinsă, scanez copacii din spatele meu, căutând sursa sunetului, foșnetul ușor, clicul.

— Poți să-mi explici ce făceai în Deering Highlands sâmbătă? mă întreabă Fred cu răceală.

Un val de furie trece prin mine, dar și unul de teamă. Știe.

— M-ai urmărit?

— Nu te flata, Hana, îmi zice pe același ton monoton. Hugo Bradley mi-e prieten. Lucrează pentru Daily. Era pe teren și te-a văzut în Highlands. Normal, l-ai făcut curios.

Ochii i s-au întunecat. Au culoarea asfaltului ud.

— Ce făceai?

— Nimic, zic repede. Exploram.

— Explorai.

Practic, scuipă cuvântul.

— Hana, înțelegi că Highlands e un cartier condamnat? Ai idee ce oameni locuiesc acolo? Criminali. Oameni infectați.

Simpatizanți și rebeli. Se cuibăresc în clădirile acelea precum gândacii.

— Nu făceam nimic, insist.

Aș vrea să nu stea atât de aproape. Brusc, devin paranoică și mă gândesc că e în stare să simtă frica, minciunile, la fel cum simt câinii.

— Ai fost acolo. Asta e suficient de rău.

Deși ne despart doar câțiva centimetri, vine și mai aproape. Fără să îmi dau seama, mă dau înapoi și lovesc consola televizorului din spatele meu.

— Tocmai am spus la televizor că nu vom mai tolera nesupuneri civile. Îți dai seama cât de rău aș arăta dacă s-ar afla că perechea mea se furișează în Deering Highlands?

Încă o dată, se apropie mai mult. Acum, nu mai am unde să mă retrag și mă forțez să rămân nemișcată. Își îngustează privirea.

— Dar poate că tocmai asta era intenția ta. Încerci să mă pui într-o situație jenantă. Să îmi dai peste cap planurile. Să mă faci să par un idiot.

Marginea consolei îmi intră în spatele coapselor.

— Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, Fred, dar nu tot ce fac are legătură cu tine. De fapt, cele mai multe mă privesc doar pe mine.

— Drăguț.

Pentru o clipă, rămânem pe loc, privindu-ne. Îmi vine în minte cel mai stupid gând: când eu și Fred am fost împerecheați, această duritate, această răceală era listată printre caracteristicile și calitățile lui?

Fred se trage înapoi câțiva centimetri, iar eu îmi permit să răsuflu.

— Nu o să-ți fie bine deloc dacă te mai duci acolo.

Mă forțez să îi întâlnesc privirea.

— E o avertizare sau o amenințare?

— O promisiune.

Gura i se strâmbă într-un mic zâmbet.

— Dacă nu ești cu mine, ești împotriva mea. Iar toleranța nu e una dintre calitățile mele. Cassie ți-ar putea spune asta, dar mă tem că nu prea poate vorbi.

Râde. Un râs ca un lătrat.

— Ce… ce vrei să spui?

Aș vrea să-mi pot controla tremurul vocii. Își îngustează din nou privirea. Îmi țin respirația. Pentru o clipă, am impresia că va recunoaște – ce i-a făcut, unde se află. Dar zice numai atât:

— Nu te voi lăsa să strici tot ce am obținut cu atâta efort. Mă vei asculta.

— Sunt perechea ta. Nu câinele tău.

Se întâmplă cu viteza fulgerului. Distanța dintre noi dispare, mâna lui e în jurul gâtului meu, iar respirația mea se oprește. Panica, apăsătoare și întunecată, mi se adună în piept. Nu pot să respir. Ochii lui Fred, nepăsători și impenetrabili, înoată în ai mei.

— Ai dreptate, îmi zice.

Acum, e foarte calm, în timp ce își strânge degetele în jurul gâtului meu. Vederea mea se îngustează, până ajunge un singur punct: ochii lui. Pentru o clipă, totul se întunecă – clipesc – apoi îl văd din nou, se uită la mine și vorbește cu vocea aceea cântată.

— Nu ești câinele meu, dar tot vei învăța să șezi când îți spun. Tot vei învăța să te supui.

— Hei? E cineva?

Vocea se aude din hol. Într-o clipă, Fred îmi dă drumul. Trag aer în piept și încep să tușesc. Ochii mă ustură. Plămânii mei vibrează, în căutare de aer.

— Bună ziua.

Ușa se deschide și intră Debbie Sayer, coafeza mamei.

— Oh! zice și se oprește.

Fața ei se înroșește când ne vede.

— Domnule primar Hargrove. Nu am vrut să întrerup…

— Nu ai întrerupt nimic. Eu tocmai plecam.

— Aveam programare, adaugă Debbie nesigură.

Se uită la mine. Îmi trec o mână peste ochi; palma mi se umezește.

— Urma să discutăm despre coafurile de nuntă… nu am încurcat ora, nu?

Nunta: acum, pare absurdă, o glumă proastă. Acesta este drumul ce mi se promite: cu acest monstru, care într-o clipă zâmbește, în alta mă strânge de gât. Simt cum lacrimile îmi umplu ochii și îmi apăs din nou palmele peste pleoape, să le alung.

— Nu.

Gâtul meu e uscat.

— Ați venit la timp.

— Vă simțiți bine?

— Hana suferă de alergii, răspunde Fred blând, înainte să apuc să zic ceva. I-am spus de o sută de ori să își ia o rețetă…

Se întinde și mă apucă de mână, mă strânge de degete, prea tare, dar nu suficient de tare pentru ca Debbie să observe.

— E foarte încăpățânată.

Își retrage mâna. Îmi duc la spate degetele, care mă dor, le îndoi, încă luptându-mă cu pornirea de a plânge.

— Ne vedem mâine, zice Fred și zâmbește spre mine. Nu ai uitat de cocktail, nu-i așa?

— Nu am uitat, îi zic, refuzând să-l privesc.

— Bun.

Traversează camera. În hol, îl aud cum începe să fluiere. Debbie se pune pe sporovăit, îndată ce Fred nu se mai aude.

— Ești atât de norocoasă. Henry – perechea mea – arată de parcă fața i-ar fi fost zdrobită cu o piatră.

Râde. Totuși, e o pereche bună. Suntem mari susținători ai soțului tău sau ai viitorului tău soț, mai bine zis. Mari susținători.

Pune peste grămada de carduri de mulțumire și de poze, pe care nu le-a observat, un uscător de păr, două perii și o pungă transparentă cu agrafe.

— Știi, Henry l-a cunoscut recent pe soțul tău, la o strângere de fonduri. Unde e fixativul meu?

Închid ochii. Poate că totul e un vis – Debbie, nunta, Fred. Poate că mă voi trezi și va fi vara trecută, sau acum două veri, sau acum cinci: înainte ca orice din povestea asta să fie real.

— Știu că va fi un primar bun. Nu ca Hargrove senior, care sunt sigură că a făcut tot ce a putut, dar, dacă vrei să știi părerea mea, cred că a fost un pic prea moale. De fapt, el a vrut să fie devastate Criptele…

Scutură din cap și continuă.

— Eu i-aș fi îngropat acolo și i-aș fi lăsat să putrezească.

Brusc, devin atentă.

— Cum?

Se apleacă asupra mea cu peria de păr în mână, aranjând și trăgând.

— Nu mă înțelege greșit, mi-a plăcut Hargrove senior. Dar cred că avea o idee greșită despre o anumită categorie de oameni.

— Nu, nu.

Înghit greu.

— Ce ai zis după asta?

Mă forțează să îmi ridic bărbia spre lumină și mă examinează cu atenție.

— Ei bine, cred că ar fi trebuit lăsați să putrezească în Cripte. Criminalii, vreau să zic, și cei bolnavi.

Începe să facă bucle, să vadă cum cad.

Proastă. Am fost atât de proastă.

— Și când te gândești cum a murit.

Tatăl lui Fred a murit pe 12 ianuarie, ziua Incidentelor, după ce a explodat bomba din Cripte. Întreaga fațadă de est a fost aruncată în aer; brusc, prizonierii s-au trezit în celule fără pereți, în curți fără garduri. A fost o revoltă masivă; tatăl lui Fred s-a dus acolo cu poliția și a murit încercând să restabilească ordinea. Gândurile mele năvălesc ca o zăpadă deasă, construind un zid alb, pe care nu pot să îl trec sau să îl ocolesc.

Barbă Albastră avea o cameră încuiată, un loc secret, unde își ținea nevestele... Uși încuiate, lacăte grele, femei putrezind în celule de piatră...

Posibil. E posibil. Se potrivește. Ar explica scrisoarea și faptul că nu o găsisem în sistem. Poate că a fost invalidată. Se întâmplă cu unii deținuți. Identitățile lor, trecuturile lor, întregile lor vieți sunt șterse. Puf. O singură apăsare pe tastatură, o ușă metalică trântită și parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Debbie continuă să sporovăiască.

— Călătorie sprâncenată, după mine, și ar trebui să fie recunoscători că nu îi împușcăm pe loc. Ai auzit ce s-a întâmplat în Waterbury?

Râde, un sunet prea tare pentru camera tăcută. În cap simt mici ace dureroase.

Sâmbătă dimineață, într-o singură oră, o tabără imensă cu opozanți, de la marginea Waterbury, a fost eradicată. Doar o mână de soldați au fost răniți.

Debbie redevine serioasă:

— Știi ceva? Cred că sus lumina e mai bună, în camera mamei tale. Nu crezi?

Mă trezesc că aprob și, înainte să îmi dau seama, mă pun în mișcare. Plutesc în sus pe scări, în fața ei. O conduc spre dormitorul mamei, de parcă aș înota, sau aș visa, sau aș fi moartă.

LENA

O stare de monotonie s-a lăsat peste noi, după plecarea lui Alex. Ne dădea bătaie de cap, dar era tot unul de-al nostru, unul din grup și cred că toată lumea – cu excepția lui Julian – îi simte lipsa. Mă mișc aproape confuză. În ciuda a tot, mă simțeam bine în prezența lui, la vederea lui, știind că era și el în siguranță. Acum, că a plecat de capul lui, cine știe ce i se va întâmpla? Nu mai e al meu, dar suferința e prezentă, o chinuitoare senzație de neîncredere.

Coral e palidă și tăcută și cu ochii mari. Nu plânge. Nici nu mănâncă prea mult. Tack și Hunter vor să se ducă după el, dar Raven îi convinge repede că e o idee proastă. Fără îndoială, are multe ore avans, iar o persoană singură, care se mișcă repede pe jos, e și mai greu de găsit decât un grup. N-ar face decât să piardă timp, resurse și energie.

— Nu putem face nimic, zice ea, evitând cu grijă să se uite la mine, doar să îl lăsăm în pace.

Asta facem.

Brusc, nu mai sunt suficiente lanterne să alunge umbrele care se lasă adesea între noi, umbrele altor oameni și ale altor vieți pierdute în Sălbăticie, în această luptă, în această lume împărțită în două. Nu mă pot abține să mă gândesc la tabără, la Pippa și la șirul de soldați pe care i-am văzut prin pădure.

Pippa ne spusese că putem aștepta contactele din partea Rezistenței în cel mult trei zile, dar a treia zi spre seară încă nu avem niciun semn de la nimeni. Cu fiecare zi simțim că o luăm razna câte un pic. Nu e neliniște. Avem mâncare destulă și, acum, după ce Tack și Hunter au găsit un râu în apropiere, avem și apă destulă. A venit și primăvara: animalele au ieșit și am început să punem capcanele. Dar suntem complet rupți de lume, nu știm ce s-a întâmplat în Waterbury și ce se întâmplă în restul țării. E mult prea ușor de imaginat, în momentul în care încă o dimineață trece blând peste stejarii bătrâni și înalți, că suntem singurii care am mai rămas în lume.

Nu mai suport să fiu în interior, în subteran. În fiecare zi, după ce încropim prânzul, aleg o direcție și încep să merg, încercând

să nu mă gândesc la Alex și la mesajul lui pentru mine și, de obicei, constat că nu pot să mă gândesc la altceva. Azi, o iau spre est. E unul dintre momentele mele preferate din zi: perioada aceea perfectă când lumina pare lichidă, ca un sirop ce se scurge lent. Totuși, nu reușesc să scap de nodul de nefericire din stomac. Nu reușesc să scap de gândul că restul vieții noastre va arăta așa: vom fugi, ne vom ascunde, vom pierde lucruri la care ținem, vom sta îngropați în subterane, vom scormoni după mâncare și apă. Nu se va schimba nimic. Niciodată nu ne vom întoarce în orașe, triumfători, strigându-ne victoria pe străzi. Ne vom câștiga greu traiul, până când nu vom mai avea niciun trai de câștigat.

Povestea lui Solomon. Ciudat că Alex a ales pilda asta, dintre toate cele din Cartea tăcerii, pentru că a fost cea care m-a afectat cel mai mult, după ce am aflat că el trăiește. Oare știa, cumva? Știa că m-am simțit exact ca acel copil sărac și tăiat în două din poveste? încerca să îmi spună că se simțea și el la fel? Nu. Mi-a spus că trecutul nostru împreună, tot ceea ce am împărțit, era mort.

Continui să înaintez prin pădure și abia dacă sunt atentă pe unde merg. Întrebările din mintea mea sunt ca o maree, mă împing înainte și înapoi, în aceleași locuri. Povestea lui Solomon. Judecata unui rege. Un copil despicat în două și o pată de sânge ce se întinde pe jos...

La un moment dat, îmi dau seama că habar n-am de cât timp merg sau cât de mult m-am îndepărtat de casă. Nu am fost atentă nici la ce e în jur – greșeala unui începător. Bunicul, unul dintre cei mai bătrâni Invalizi de la adăpostul din apropiere de Rochester, obișnuia să ne spună povești despre spiritele care ar fi locuit prin Sălbăticie și care modificau locul copacilor, al pietrelor și al râurilor, doar ca să-i zăpăcească pe oameni. Niciunul dintre noi nu credea poveștile lui, dar mesajul era cumva adevărat: Sălbăticia e haotică, un labirint în schimbare, care te face să te învârți în cerc.

Încep să mă întorc pe urmele mele, căutând locurile unde călcâiele mele au lăsat urme în noroi și unde am călcat frunziș. Alung din minte toate gândurile despre Alex. E foarte ușor să te rătăcești în Sălbăticie; dacă nu ești atent, te înghite pentru totdeauna. Văd o sclipire printre copaci: râul. Am luat apă din el chiar ieri și ar trebui să mă pot întoarce de acolo. Dar mai întâi o

baie rapidă. Deja transpir. Trec de ultimele tufișuri și ies pe un mal lat, cu iarbă arsă de soare și cu pietre netede.

Mă opresc.

Altcineva e deja aici: o femeie ghemuită, la treizeci de metri mai în jos de mine, pe malul celălalt, cu mâinile în apă. Are capul plecat și tot ce văd e o claie de păr cărunt, cu fire albe. Pentru o clipă, mă gândesc că ar putea fi agent, sau soldat, dar chiar și de la distanță îmi dau seama că hainele ei nu sunt o uniformă. Rucsacul de lângă ea e peticit și vechi; tricoul îi e pătat cu inele galbene, de transpirație. Un bărbat care nu se vede strigă ceva neinteligibil, iar ea răspunde, fără să ridice capul:

— Doar o clipă.

Trupul meu se încordează și înlemnește. Cunosc vocea.

Scoate o bucată de material din apă, o haină pe care o spală, apoi se ridică. Inima mea se oprește. Ține haina întinsă, cu ambele mâini, și o răsucește rapid, apoi o desface la fel de rapid și stropește cu apă peste mal. Brusc, am din nou cinci ani, sunt în spălătoria noastră din Portland, ascult gâlgâitul apei care se scurge încet din chiuvetă, privind-o cum face la fel cu bluzele noastre, cu lenjeria noastră; privind picăturile de apă de pe gresie; privind-o cum întinde hainele pe sârme, apoi cum se întoarce și îmi zâmbește, în timp ce fredonează doar pentru ea...

Săpun de lavandă. Înălbitor. Tricouri din care apa se scurge pe podea. Se întâmplă acum. Sunt acolo.

Ea e aici.

Mă vede și rămâne nemișcată. Pentru o clipă, nu zice nimic și apuc să observ cât de schimbată e, față de cum mi-o aminteam. E mult mai aspră, fața ei e foarte ascuțită. Dar sub ea văd o altă față, ca o imagine care se mișcă sub suprafața unei ape: gura ce râde, obrajii rotunzi și luminoși, ochii sclipind.

În cele din urmă, zice:

— Lena.

Trag aer în piept. Deschid gura.

— Mamă.

Pentru un minut interminabil, rămânem nemișcate, privindu-ne, în timp ce trecutul și prezentul continuă să se amestece și să se despartă: mama acum, mama atunci. Începe să spună

ceva. Exact în clipa aceea, doi bărbați dau buzna dintre copaci și o întrerup. Îndată ce mă zăresc, cei doi ridică armele.

— Stați, zice mama tăios și ridică o mână. E cu noi.

Nici nu respir. Expir când bărbații lasă în jos armele.

Mama continuă să se uite la mine, tăcută, uimită și încă într-un fel nedefinit. Teamă?

— Cine ești? întreabă unul dintre bărbați.

Are păr roșcat lucios, presărat cu fire albe. Arată ca o uriașă pisică portocalie.

— Cu cine ești aici?

— Numele meu e Lena.

În mod miraculos, vocea mea nu tremură. Mama tresare. Ea îmi zicea mereu Magdalena și nu suferea numele scurt. Mă întreb dacă încă o mai enervează după atâta timp.

— Am venit de la Waterbury cu alții.

Aștept ca mama să dea vreun semn că ne cunoaștem – că sunt fiica ei – dar nu o face. Schimbă o privire cu cei doi însoțitori ai ei.

— Ești cu Pippa? întreabă bărbatul roșcat.

Scutur din cap.

— Pippa a rămas. Ea ne-a îndrumat să venim aici, la casa conspirativă. Ne-a spus că va veni cineva din Rezistență.

Celălalt bărbat, care e șaten și bărbos, râde scurt și își pune arma pe umăr.

— Te uiți la ei, îmi zice. Eu sunt Cap. El e Max – arată cu degetul mare spre bărbatul-pisică-portocalie – iar ea e Bee.

Înclină capul spre mama. Bee. Numele mamei e Annabel. Numele acestei femei e Bee. Mama e mereu în schimbare. Mama avea mâini catifelate, care miroseau a săpun, și un zâmbet ca prima rază de soare ce atingea gazonul.

Femeia asta nu știu cine e.

— Te întorci la casa conspirativă? întreabă Cap.

— Da, reușesc să zic.

— Te vom urma, spune el cu o jumătate de plecăciune, care, date fiind împrejurările, pare mai mult decât ironică.

Simt cum mama mă privește din nou, dar îndată ce mă uit spre ea își îndreaptă ochii în altă parte. Mergem tăcuți spre casă, deși Max și Cap schimbă câteva cuvinte, mai mult codat, așa că nu înțeleg ce spun. Mama – Annabel, Bee – tace. În timp ce ne apropiem, mă trezesc că încetinesc, fără să vreau,

disperată să lungesc drumul, din dorința ca mama să zică ceva, să mă recunoască. Dar ajungem prea repede la construcția despicată și la scările ce duc în subteran. Rămân în urmă, lăsându-i pe Max și pe Cap să o ia în față pe scări. Sper ca mama să se prindă și să rămână în urmă o clipă, dar ea îl urmează pe Cap în subsol.

— Mulțumesc, zice ea încet, când trece pe lângă mine.

Mulțumesc.

Nici măcar nu pot fi furioasă. Sunt prea șocată, prea uimită de apariția ei bruscă: de această femeie-fată morgana, cu chipul mamei. Îmi simt trupul pustiit, mâinile și picioarele uriașe, umflate, de parcă ar fi fost ale altcuiva. Îmi privesc mâinile cum se sprijină de zid în timp ce cobor, îmi privesc picioarele cum tropăie pe scări.

Pentru o clipă, rămân nemișcată la baza scărilor, dezorientată. Cât am lipsit, s-au întors toți. Tack și Hunter vorbesc tare și pun o grămadă de întrebări; Raven se agită prin cameră, organizând oamenii. Iar în mijloc mama, care își dă jos rucsacul, ia un scaun, se mișcă grațios, fără să își dea seama. Toți ceilalți se agită, ca fluturii în jurul unui bec, un amestec neclar, în lumină. Chiar și camera arată altfel acum, că ea e aici.

Trebuie să fie un vis. Trebuie. Un vis cu mama care nu e chiar mama, ci altcineva.

— Bună, Lena.

Julian îmi ia bărbia în mâini și se apleacă să mă sărute. Ochii îi sunt încă umflați și vineți. Îl răspund la sărut în mod automat.

— Ești bine? se trage el de lângă mine, iar eu îi evit privirea.

— Sunt bine. Îți explic mai târziu.

Am o bulă de aer în piept, care mă împiedică să respir sau să vorbesc. El nu știe. Nimeni nu știe, cu excepția lui Raven și, poate, a lui Tack. Ei au mai lucrat cu Bee. Acum, mama nu se uită la mine deloc. Ia o cană de apă de la Raven și bea. Iar asta – acest gest mărunt – declanșează furia din mine.

— Am împușcat un cerb azi, zice Julian. Tack l-a zărit pe la jumătatea luminișului. Nu credeam că o să pot…

— Bravo, îl întrerup. Ai făcut-o.

Julian pare jignit. M-am purtat oribil cu el, de câteva zile. Asta e problema: ia vindecarea, ia principiile elementare, ia semnalele și rămâi fără reguli de urmat. Dragostea vine pe bucăți.

— E mâncare, Lena, zice el încet. Nu mi-ai spus tu mereu că nu e un joc? Îl iau în serios. Se oprește, apoi continuă. Vreau să rămân aici.

Subliniază ultima parte și știu că se gândește la Alex, iar apoi nu mă pot abține să mă gândesc și eu. Trebuie să continui să mă mișc, să-mi găsesc echilibrul, să scap din camera asta sufocantă.

— Lena.

Raven e lângă mine.

— Ajută-mă să aduc ceva de mâncare, vrei?

Asta e regula lui Raven: menține-te ocupat. Fă-te că lucrezi. Ridică-te.

Deschide o conservă.

Scoate apă.

Fă ceva.

O urmez automat spre chiuvetă.

— Vreo veste de la Waterbury? întreabă Tack.

Pentru o clipă, se lasă tăcere. Mama e cea care vorbește prima.

— S-au dus, zice ea simplu.

Fără să vrea, Raven bagă prea tare cuțitul într-o bucată de carne uscată, își trage degetul rapid și îl bagă în gură.

— Cum adică s-au dus?

Vocea lui Tack e tăioasă.

— Eliminați.

De data asta, Cap e cel care vorbește.

— Secerați.

— Oh, Doamne!

Hunter se lasă pe un scaun. Julian stă nemișcat, rigid, cu mâinile încleștate; fața lui Tack a împietrit. Mama – femeia care a fost mama – stă cu mâinile împreunate în poală, nemișcată, fără expresie. Doar Raven continuă să se miște, își înfășoară un prosop de bucătărie în jurul degetului la care s-a tăiat și continuă să taie prin carnea uscată, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

— Și acum? întreabă Julian cu voce încordată.

Mama ridică privirea. Ceva vechi și profund tresare în mine. Ochii ei sunt încă de un albastru viu, așa cum mi-i amintesc, încă neschimbați, ca un cer în care să te cufunzi. Ca ochii lui Julian.

— Trebuie să ne mișcăm, zice ea. Să oferim ajutor acolo unde se poate. Rezistența încă se dezvoltă, adună oameni…

— Dar Pippa? izbucnește Hunter. Pippa zicea să o așteptăm. Zicea…

— Hunter, zice Tack. Ai auzit ce a zis Cap. Coboară tonul. Eliminați.

Urmează un alt moment de tăcere grea. Văd un mușchi ce tresare pe bărbia mamei – un tic nou – dar se întoarce, astfel că văd numărul verde tatuat pe gâtul ei, acum estompat, chiar sub cicatricele urâte, rezultat al operațiilor ei nereușite. Îmi amintesc anii pe care i-a petrecut în celula mică, fără geamuri, din Cripte, scrijelind pereții cu pandantivul metalic pe care i l-a dat tata, scriind la nesfârșit cuvântul Dragoste în piatră. Și, cumva, acum, după mai puțin de un an de libertate, e în Rezistență. Mai mult. E în centrul ei.

Nu o cunosc deloc pe femeia asta; nu știu cum a devenit cine e, sau când a început bărbia ei să tresară, sau când i-a albit părul, sau când a început să-și tragă un văl peste ochi, să evite privirea fiicei sale.

— Deci, unde mergem? întreabă Raven.

Max și Cap schimbă o privire.

— Se pregătește ceva în nord, zice Max. În Portland.

— Portland? repet eu ca un papagal, fără să îmi dau seama.

Mama se uită spre mine și am impresia că e speriată.

Apoi, coboară privirea.

— De acolo ești tu, nu? mă întreabă Raven.

Mă reazem de chiuvetă, închid ochii pentru o clipă și o văd pe mama pe plajă, alergând în fața mea, râzând și aruncând în sus cu nisip, cu o rochie largă și lungă, ce îi foșnește peste glezne. Redeschid ochii repede și reușesc să aprob din cap.

— Nu pot să mă întorc acolo.

Cuvintele ies cu o hotărâre mai mare decât intenționam și toți se întorc spre mine.

— Dacă mergem undeva, mergem împreună, zice Raven.

— Există o mare mișcare subterană în Portland, zice Max. Rețeaua crește, încă de la Incidente. Acela a fost doar începutul. Ce urmează să se întâmple…

Scutură din cap, cu ochii sclipind.

— O să fie ceva mare.

— Nu pot, repet. Și nu vreau.

Amintirile năvălesc: Hana alergând lângă mine în Back Cove, cu tenișii plescăind prin noroi; focuri de artificii peste golf, de 4 iulie, trimițând tentacule de lumină deasupra apei; eu și Alex întinși, râzând, pe o pătură, pe Brooks 37; Grace tremurând lângă mine în dormitor, acasă la mătușa Carol, cu brațele ei subțiri în jurul taliei mele, mirosul ei de gumă cu struguri. Straturi și straturi de amintiri, o viață pe care am încercat să o îngrop și să o uit – un trecut care era mort, așa cum zicea Raven mereu – năvălește peste mine și amenință să mă tragă în jos. Iar cu amintirile vine și vina, un alt sentiment pe care m-am străduit din greu să îl îngrop. I-am părăsit: pe Hana și pe Grace, și pe Alex. I-am părăsit și am fugit, și nu m-am uitat înapoi.

— Nu tu decizi, zice Tack.

— Nu fi copil, Lena, intervine și Raven.

În mod normal, dau înapoi când Raven și Tack sar pe mine. Dar nu și azi. Împing vina sub un pumn greu de furie.

Toată lumea se uită la mine și simt cum privirea mamei mă arde, curiozitatea ei absentă, de parcă aș fi un specimen dintr-un muzeu, o unealtă veche și uitată, al cărei rol încearcă să-l descifreze.

— Nu o să merg.

Trântesc pe dulap deschizătorul de conserve, prea tare.

— Ce ai? zice Raven cu voce joasă.

Dar în cameră s-a făcut atât de liniște, că sunt sigură că au auzit toți. Gâtul mi-e atât de uscat, că abia pot să înghit. Brusc, îmi dau seama că sunt pe cale să plâng.

— Întreabă-o pe ea, reușesc să zic și arăt cu bărbia spre femeia care își spune Bee.

Un alt moment de tăcere. Acum, toate privirile se întorc spre mama. Cel puțin ea arată vinovată, știe că e o impostoare, femeia care vrea să conducă o revoluție în numele dragostei și nici măcar nu-și recunoaște fiica.

Exact atunci Bram năvălește în jos pe scări, fluierând. Are în mână un cuțit mare, plin de sânge – probabil că a tăiat cerbul. Tricoul îi e și el pătat cu sânge. Se oprește când ne vede că stăm tăcuți.

— Ce s-a întâmplat? Ce am pierdut?

Apoi, după ce îi vede pe mama, pe Cap și pe Max:

— Voi cine sunteți?

Vederea sângelui îmi întoarce stomacul pe dos. Suntem criminali, toți: ne omorâm viețile, fostele identități, lucrurile importante. Le îngropăm sub sloganuri și scuze. Înainte să încep să plâng, mă desprind de chiuvetă și trec valvârtej pe lângă Bram, iar el lasă să-i scape un scâncet surprins.

Urc scările și năvălesc afară, în aer liber și în căldura de după-amiază, și în sunetul foșnit al copacilor care se deschid în fața primăverii. Dar chiar și afară am o senzație de claustrofobie. Nu am unde să merg. Nu am unde să scap de sentimentul copleșitor de pierdere, de nesfârșita extenuare pricinuită de timpul care ba apropie, ba îndepărtează oamenii și lucrurile pe care le-am iubit.

Hana, Grace, Alex, mama, aerul sărat de mare al diminețilorbdin Portland și strigătul îndepărtat al pescărușilor care se roteau – distruși cu toții, făcuți țăndări, închiși undeva adânc, imposibil să-i eliberezi.

Poate, la urma urmei, aveau dreptate în legătură cu operația. Nu sunt mai fericită decât eram când credeam că dragostea e o boală. În multe feluri, sunt chiar nefericită. La doar câteva minute după ce mă îndepărtez de casă, încetez să mă lupt cu presiunea din spatele ochilor. Primele hohote sunt convulsive și mă fac să simt un gust de bilă. Mă eliberez complet. Mă las peste încrengătura de tufișuri mici și mușchi, îmi pun capul pe picioare și suspin până nu mai pot respira, până scuip pe frunzele de pe jos. Plâng pentru tot ce am abandonat și pentru că eu însumi am fost lăsată în urmă – de Alex, de mama, de timpul care ne-a despărțit lumile.

Aud pași în spatele meu și știu, fără să mă întorc, că e Raven.

— Pleacă, îi zic.

Vocea mea e răgușită. Îmi trec dosul palmelor peste obraji și peste nas. Dar cea care răspunde e mama.

— Ești furioasă pe mine.

Brusc, mă opresc din plâns. Întreg trupul mi se încordează. Se ghemuiește lângă mine și, cu toate că am grijă să nu ridic privirea, să nu mă uit deloc la ea, o simt, îi simt mirosul transpirației de pe piele și îi aud sunetul hâșâit al respirației.

— Ești furioasă pe mine, repetă, iar vocea ei se împotmolește un pic. Crezi că nu îmi pasă.

Vocea ei e aceeași. Mulți ani obișnuiam să îmi imaginez vocea aceea rostind cântat cuvintele interzise: Te iubesc. Nu uita. Ei

nu îți pot lua asta. Ultimele cuvinte pe care mi le spusese înainte să plece. Se trage mai aproape și se așază lângă mine. Ezită, apoi se întinde și își pune palma pe obrazul meu, îmi întoarce capul spre al ei, astfel că sunt obligată să o privesc. Îi simt bătăturile de pe degete. Mă văd reflectată în miniatură în ochii ei și mă întorc în timp la o perioadă dinainte de plecarea ei, înainte să cred că a dispărut pentru totdeauna, când ochii ei mă întâmpinau în fiecare zi și mă vegheau în somn în fiecare noapte.

— Te-ai făcut și mai frumoasă decât mi-am imaginat, șoptește.

Și ea plânge. Învelișul dur din interiorul meu cedează.

— De ce? e tot ce reușesc să zic.

Fără să intenționez asta sau măcar să mă gândesc la asta, îi dau voie să mă tragă la pieptul ei, o las să mă ia în brațe. Plâng pe umărul ei, inhalez mirosul încă familiar al pielii ei. Aș vrea să o întreb atât de multe: Ce s-a întâmplat cu tine în Cripte? Cum ai putut să îi lași să mi te ia? Unde ai plecat? Dar tot ce pot să spun este:

— De ce nu ai venit după mine? După toți anii aceia – după tot acel timp – de ce nu ai venit?

Apoi, nu mai pot să vorbesc deloc; suspinele mele se întețesc.

— Șșșșt.

Își pune buzele pe fruntea mea, îmi dă la o parte părul, așa cum făcea când eram copil. În brațele ei, sunt din nou copil – neajutorat și dornic de afecțiune. Mă mângâie pe spate în timp ce plâng. Încet, simt cum întunericul se scurge din mine, de parcă ea l-ar lua cu mâna. În sfârșit, pot să respir din nou. Ochii îmi ard, iar gâtul mă ustură. Mă trag de la pieptul ei, îmi șterg ochii cu palma, fără să îmi pese că îmi curge nasul. Brusc, mă simt extenuată, prea obosită să mă doară ceva, prea obosită să fiu furioasă. Vreau să dorm și să dorm.

— Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, îmi zice. M-am gândit la tine în fiecare zi, la tine și la Rachel.

— Rachel a fost vindecată.

Extenuarea e copleșitoare; te seacă de orice sentiment.

— A fost împerecheată și a plecat. Iar tu m-ai lăsat să cred că ai murit. Încă aș fi crezut că ești moartă, dacă…

Dacă nu ar fi fost Alex, mă gândesc, dar nu o spun. Bineînțeles că mama nu știe povestea cu Alex. Nu știe niciuna

dintre poveștile mele. Își mută privirea. Pentru o clipă, am impresia că va începe din nou să plângă. Dar nu o face.

— Când eram departe, gândul la voi – la cele două fete frumoase ale mele – a fost singurul care m-a făcut să nu renunț. A fost singurul lucru care m-a împiedicat să o iau razna.

Vocea ei se sparge, simt o urmă de furie și îmi amintesc când am vizitat Criptele cu Alex: întunericul sufocant și strigătele răsunătoare, inumane; mirosul din Pavilionul Șase, celulele ca niște cuști.

Insist, cu încăpățânare:

— Și pentru mine a fost greu. Nu am avut pe nimeni. Iar tu ai fi putut veni după mine după ce ai scăpat. Mi-ai fi putut spune…

Vocea mea se sparge și înghit greu.

— După ce m-ai găsit, la Salvare, ne-am atins, mi-ai fi putut arăta fața, ai fi putut spune ceva…

— Lena.

Se întinde, să îmi atingă din nou fața, dar de data asta vede că mă încordez și se oprește cu un oftat.

— Ai citit vreodată Cartea lamentațiilor? Ai citit despre Maria Magdalena și Iosif? Te-ai întrebat vreodată de ce te-am numit așa cum te-am numit?

— Am citit-o.

Am citit Cartea lamentațiilor de cel puțin o duzină de ori: este capitolul Cartea tăcerii, pe care îl știu cel mai bine. Am căutat indicii, semne secrete de la mama, șoapte ale morților. Cartea lamentațiilor e o poveste de dragoste. Mai mult decât atât: este o poveste despre sacrificiu.

— Am vrut doar să fii în siguranță. Înțelegi? În siguranță și fericită. Orice aș fi putut face… chiar dacă asta însemna să nu pot fi cu tine…

Vocea ei devine răgușită și trebuie să îmi iau privirea de la ea, să împiedic suferința să crească din nou în mine. Mama a îmbătrânit într-o încăpere mică, pătrată, cu doar un strop de speranță, cuvinte scrijelite pe ziduri zi de zi, ca să o țină în viață.

— Dacă nu aș fi crezut, dacă nu aș fi fost în stare să cred că… Au fost multe momente în care m-am gândit la…

Vocea ei se stinge. Nu e nevoie să termine fraza. Știu ce vrea să spună: au fost momente când și-a dorit să moară. Îmi amintesc cum obișnuiam să mi-o închipui pe marginea unei stânci, cu haina în vânt, în spatele ei. O vedeam. Pentru o clipă,

rămânea mereu suspendată în aer, plutind, ca imaginea unui înger. Dar întotdeauna, chiar și în mintea mea, stânca dispărea și o vedeam căzând. Mă întreb dacă, cumva, încerca să ajungă la mine, printre ecourile spațiului din acele nopți, să vadă dacă o simt.

Pentru o vreme, lăsăm tăcerea să se întindă între noi. Îmi șterg fața cu mâneca. Apoi, mă ridic. Se ridică și ea odată cu mine. Sunt uimită, la fel ca atunci când mi-am dat seama că ea a fost cea care m-a scăpat, la Salvare, că avem cam aceeași înălțime.

— Iar acum? O să pleci din nou?

— O să plec acolo unde Rezistența are nevoie de mine.

Îmi iau privirea de la ea.

— Deci chiar pleci, îi zic, simțind cum o greutate mi se așază în stomac.

Desigur. Asta fac oamenii într-o lume fără ordine, o lume a libertății de a alege: pleacă atunci când vor. Dispar, se întorc, pleacă din nou. Iar tu ești lăsat să aduni singur bucățile. O lume liberă e și o lume a rupturilor, exact cum ne avertizează Cartea tăcerii. În Zombieland e mai mult adevăr decât am vrut să cred. Vântul suflă părul mamei peste frunte. Și-l dă înapoi după ureche, un gest pe care mi-l amintesc.

— Trebuie să mă asigur că ce mi s-a întâmplat mie – la ce am fost obligată să renunț – nu se va mai întâmpla și altcuiva.

Îmi prinde privirea și mă obligă să mă uit la ea.

— Dar nu vreau să plec, adaugă încet. Vreau să te cunosc așa cum ești acum, Magdalena.

Îmi încrucișez brațele și ridic din umeri, încercând să găsesc un pic din duritatea pe care mi-am dezvoltat-o în timpul petrecut în Sălbăticie.

— Nici măcar nu știu de unde să încep, îi zic.

Își desface brațele, în semn de supunere.

— Nici eu. Dar cred că putem. Eu pot, dacă îmi dai voie.

Zâmbește timid.

— Și tu faci parte din Rezistență, să știi. Asta facem: luptăm pentru ceea ce e important pentru noi. Nu?

Îi întâlnesc privirea. Ochii ei sunt de culoarea cerului senin, care se întinde deasupra copacilor, un tavan colorat, îmi amintesc: plajele din Portland, zmeie în aer, salate de

macaroane, picnicuri de vară, mâinile mamei, o voce care îmi cânta ca să adorm.

— Așa e.

Ne întoarcem împreună spre casa conspirativă.

HANA

Criptele arată altfel decât mi-am imaginat. Am mai fost aici doar o dată, într-o excursie cu școala, în clasa a treia. Ciudat, nu-mi amintesc nimic din vizită, doar că Jen Finnegan a vomitat în autobuz după aceea, iar aerul mirosea a ton, chiar și după ce șoferul a deschis toate geamurile.

Criptele sunt amplasate spre granița de nord și dau spre Sălbăticie și spre râul Presumpscot. De aceea au reușit să evadeze atât de mulți prizonieri, la Incidente. Explozia a smuls bucăți uriașe din zidul de graniță; cei care au scăpat din celulele lor au fugit direct în Sălbăticie.

După Incidente, complexul a fost reconstruit și a fost adăugată o aripă nouă. Criptele au fost mereu hidoase, dar acum sunt mai rău ca oricând: pavilionul nou, din oțel și ciment, se întinde ciudat pe lângă vechea clădire, din piatră înnegrită, și are sute de ferestre mici cu zăbrele. E o zi însorită, iar deasupra acoperișului înalt cerul e de un albastru aprins. Întreaga scenă îmi dă o stare de rău: locul acesta n-ar fi trebuit să vadă niciodată lumina soarelui. Pentru o clipă, stau în fața porților și mă întreb dacă ar trebui să plec. Am venit cu autobuzul, care m-a adus din centru și s-a golit, pe măsură ce ne apropiam de capătul liniei. În cele din urmă, am rămas în el doar eu, șoferul și o femeie machiată strident, cu haine de asistentă medicală. În timp ce autobuzul se îndepărta, împroșcând cu noroi și lăsând în urmă gaze de eșapament, pentru un moment, m-am gândit să alerg după el.

Dar trebuie să aflu. Trebuie.

Așa că o urmez pe asistentă, în timp ce își târșește picioarele spre ghereta paznicului, aflată lângă porți, și îi arată cardul de identitate. Privirea lui fuge spre mine și îi întind fără o vorbă o bucată de hârtie. El scanează fotocopia.

— Eleanor?

Aprob. Nu am curaj să vorbesc. În fotocopie, e imposibil să recunoști prea multe trăsături sau să distingi culoarea spălăcită a părului. Dar dacă se uită mai atent, poate vedea detaliile care

nu se potrivesc: înălțimea, culoarea ochilor. Din fericire, nu o face.

— Ce s-a întâmplat cu originalul?

— A trecut prin uscător, răspund prompt. A trebuit să solicit o copie.

Se uită din nou la fotocopie. Sper că nu poate să îmi audă inima, care bate puternic. Să obțin duplicatul nu a fost greu. Un telefon scurt la doamna Hargrove, azi-dimineață, o invitație la un ceai, o pălăvrăgeală de douăzeci de minute, solicitarea de a folosi baia, apoi un ocol de două minute prin biroul lui Fred. Nu puteam risca să fiu recunoscută ca viitoarea lui soție. În cazul în care Cassie chiar este aici, e posibil ca unii dintre paznici să îl cunoască și pe Fred. Iar dacă el află că am trecut pe la Cripte…

Deja mi-a spus că nu trebuie să pun întrebări.

— Afaceri?

— Doar… o vizită.

Paznicul se încruntă. Îmi dă înapoi hârtia și îmi face semn să trec, în timp ce porțile încep să se deschidă.

— Treci pe la biroul vizitatorilor, mormăie el.

Asistenta îmi aruncă o privire curioasă, apoi o ia la fugă înaintea mea prin curte. Nu pot să-mi imaginez că sunt mulți vizitatori aici. Tocmai asta e ideea. Să-i închidă și să-i lase să putrezească.

Traversez curtea, trec printr-o ușă mare, metalică, și mă trezesc într-un hol claustrofobic, dominat de un detector de metale și de câțiva gardieni masivi. Până să intru, asistenta și-a pus deja geanta pe banda rulantă și stă cu picioarele și brațele desfăcute, în timp ce un paznic trece cu o baghetă peste corpul ei, să o verifice de arme. Ea pare nepăsătoare; e ocupată să pălăvrăgească cu femeia de la biroul din dreapta ei, aflat în spatele unui geam securizat.

— Ca de obicei, copilul m-a ținut trează toată noaptea. Îți spun, dacă 2426 îmi mai face probleme azi, îl bag la carceră.

— Amin, zice femeia din spatele biroului. Apoi, își întoarce privirea spre mine. Actele?

Repetăm procedura: strecor hârtia prin deschizătura geamului și explic cum am deteriorat originalul.

— Cu ce pot să vă ajut?

Mi-am construit povestea cu grijă în ultimele douăzeci și patru de ore, dar tot mă mai poticnesc.

— Eu… am venit să-mi vizitez mătușa.

— Știi în ce pavilion e?

Scutur din cap.

— Nu, eu… nici măcar n-am știut că e aici. Adică, abia am aflat. Credeam că e moartă.

Femeia nu reacționează în niciun fel.

— Numele?

— Cassandra. Cassandra O’Donnell.

Strâng pumnii și mă concentrez pe durerea ce îmi trece prin palme, în timp ce ea tastează numele la computer. Nu sunt sigură dacă vreau ca numele să apară sau nu. Femeia scutură din cap. Are ochi de un albastru spălăcit, care în lumina de aici par să fie de un gri monoton, precum cel al zidurilor.

— Nimic. Știi în ce lună a fost adusă?

Acum câți ani a dispărut Cassie? îmi amintesc că la numirea lui Fred am auzit fără să vreau că el a stat fără pereche vreo trei ani. Risc o presupunere.

— Ianuarie sau februarie. Cu trei ani în urmă.

Oftează și se ridică de pe scaun.

— Ne-am computerizat abia anul trecut.

Iese din raza mea vizuală, apoi se întoarce cu un registru mare, legat în piele, pe care îl pune lângă ea pe tejghea, cu un bufnet. Dă câteva pagini, după care deschide o fereastră și mi-l întinde.

— Ianuarie sau februarie. Totul e înregistrat după dată: dacă a trecut pe aici, trebuie să fie acolo.

Registrul e imens, paginile îi sunt mâzgălite cu însemnări, date de intrare, nume de prizonieri și numerele corespunzătoare. Perioada ianuarie-februarie se întinde pe câteva pagini și sunt conștientă că femeia mă privește nerăbdătoare, în timp ce îmi trec degetele încet peste coloanele cu nume.

Simt o strângere de stomac. Ea nu e aici. Desigur, e posibil să fi înțeles eu greșit perioada sau poate că mă înșel în totalitate. Poate că ea nici nu a ajuns în Cripte. Mi-l amintesc pe Fred râzând: Nu prea are cine să o asculte zilele astea.

— Ceva noroc? întreabă femeia, fără un interes real.

— Doar o clipă.

Transpirația mi se scurge pe spate. Trec la aprilie și îmi continui căutarea. Apoi, zăresc un nume care mă oprește: Melanea O.

Melanea. Era al doilea nume al Cassandrei; îmi amintesc că am auzit asta la învestirea lui Fred și am văzut numele pe scrisoarea pe care am furat-o din biroul lui.

— Aici.

E logic că Fred n-a adus-o sub numele ei real. La urma urmei, ideea era să o facă să dispară. Împing registrul înapoi prin geam. Ochii femeii se plimbă de la Melanea O. La numărul de înregistrare ce i-a fost dat: 2225. Tastează numărul și îl repetă în barbă.

— Aripa B. Cea nouă. Mai tastează ceva, iar o imprimantă din spatele ei prinde viață și scoate un ecuson mic, alb, pe care scrie VIZITATOR – ARIPA B.

Mi-l dă, împreună cu un alt registru mic, mai subțire, legat în piele.

— Completează numele și data în registrul vizitatorilor și marchează numele persoanei pe care o vizitezi. Pune-ți ecusonul în piept; trebuie să fie mereu vizibil. Și va trebui să aștepți un însoțitor. Treci pe la securitate și voi chema pe cineva să te ia.

Rostește toate acestea repede, pe un ton monoton. Iau un pix din geantă și scriu Eleanor Latterly, unde mi-a arătat, rugându-mă să nu-mi ceară actele de identitate. Registrul vizitatorilor e foarte subțire. Doar trei în ultima săptămână. Mâinile îmi tremură. Mă chinui să-mi dau jos jacheta, după ce gardienii de la securitate îmi spun că trebuie să o pun pe banda rulantă. Geanta mea și pantofii sunt puse și ele pe tavă, pentru verificare, și trebuie să stau cu brațele și picioarele depărtate, la fel ca asistenta, în timp ce unul dintre bărbați mă verifică temeinic, îmi vâră bagheta între picioare și mi-o trece peste sâni.

— Gata, zice și se dă la o parte, să mă lase să trec.

Imediat după zona de verificare e un mic spațiu de așteptare, cu câteva scaune și o masă din plastic, ieftine. Dincolo de ea văd mai multe holuri care se ramifică și indicatoare spre diverse aripi și zone ale complexului. Într-un colț, un televizor e pornit, fără sunet: o transmisiune politică. Întorc repede privirea, în caz că Fred ar apărea pe ecran.

O asistentă cu smocuri de păr negru și o față lucioasă vine spre mine lipăind pe hol, îmbrăcată cu uniformă albastră de spital și cu saboți cu floricele. Pe ecusonul ei scrie JAN.

— Tu ești pentru aripa B? șuieră spre mine când se apropie.

Aprob. Parfumul ei e de vanilie, grețos de dulce și prea puternic, dar tot nu acoperă complet celelalte mirosuri de aici: dezinfectant, miros de trupuri.

— Pe aici.

Trece în fața mea, spre niște uși duble grele, și se folosește de o coapsă, să le deschidă. Dincolo de ele, atmosfera se schimbă. Holul pe care intrăm e de un alb strălucitor. Asta trebuie să fie aripa nouă. Podelele, pereții și chiar tavanul sunt făcute din aceleași lambriuri imaculate. Până și mirosul e altfel – mai curat și mai proaspăt. E foarte liniște, dar pe măsură ce înaintăm aud voci înfundate, sunete ale echipamentelor, târșâitul papucilor unei alte asistente.

— Ai mai fost aici? gâfâie Jan.

Scutur din cap, iar ea îmi aruncă o privire piezișă.

— M-am gândit eu. Nu avem prea mulți vizitatori. Ce rost are, adică?

— Tocmai am aflat că mătușa mea…

Mă întrerupe.

— Va trebui să îți lași geanta afară.

Gâfâie.

— Până și o pilă de unghii te poate băga în belea. Și va trebui să îți dăm niște papuci. Nu poți intra cu șireturile alea. Anul trecut, unul dintre țipi s-a spânzurat de o țeavă, cât ai clipi, când a pus mâna pe niște șireturi. Mort de-a binelea, când l-am găsit. Pentru cine ai venit?

Spune toate acestea atât de repede, că abia reușesc să o urmăresc. O imagine clipește: cineva atârnat de tavan, cu șireturile legate de gât. În mintea mea, bărbatul se leagănă spre mine. Ciudat, văd fața lui Fred, uriașă, buhăită și roșie.

— Am venit să o văd pe Melanea.

Privesc fața asistentei și văd că numele nu îi spune nimic.

— Numărul 2225, adaug.

Aparent, oamenii sunt identificați doar după numere în Cripte, pentru că asistenta scoate un sunet de recunoaștere.

— Nu o să-ți facă probleme, zice pe un ton conspirativ, de parcă mi-ar împărtăși un mare secret. E tăcută ca un șoarece de

biserică. Mă rog, nu mereu. Îmi amintesc primele luni, când striga și striga. „Locul meu nu e aici! Nu sunt nebună!” Râde. Sigur, asta spun toți. Apoi, începi să-i asculți și îți fac capul calendar, vorbind despre omuleți verzi și păianjeni.

— E… e nebună, deci?

— Nu s-ar afla aici dacă nu ar fi, nu?

Evident, nu așteaptă un răspuns. Ajungem la alte uși duble, cu un indicator pe care scrie ARIPA B: PSIHOZĂ, NEVROZĂ, ISTERIE.

— Du-te și ia-ți o pereche de papuci, zice veselă și îmi arată de unde.

Dincolo de uși se află o bancă și un dulap mic din lemn, pe care sunt câteva perechi de papuci de spital, din plastic. Mobila e vădit veche și arată ciudat în mijlocul acelei străluciri albe.

— Lasă-ți geanta și pantofii aici. Nu-ți face griji; nu o să le ia nimeni. Criminalii sunt în aripile vechi.

Râde din nou. Mă așez pe bancă și îmi desfac șireturile, dorindu-mi să fi purtat cizme sau pantofi fără șireturi. Degetele mele sunt neîndemânatice.

— Și striga? o îndemn să vorbească. Când a venit, vreau să zic.

Asistenta își dă ochii peste cap.

— Credea că soțul ei încearcă să-i facă felul. Urla că e o conspirație oricui o asculta.

Întreg corpul meu se încordează. Înghit în sec.

— Să-i facă felul? Ce vrei să spui?

— Nu-ți face griji, dă ea din mână. S-a liniștit în scurt timp. Cei mai mulți se potolesc. Dacă își iau medicamentele regulat, nu mai fac probleme nimănui.

Mă bate pe umăr.

— Pregătită?

Reușesc doar să aprob din cap, deși nu mă simțeam deloc așa. Trupul meu avea tendința de a se întoarce și de a o lua la fugă. În loc de asta, mă ridic și o urmez pe Jan prin ușile duble, pe un alt hol, la fel de imaculat precum cel prin care tocmai am trecut, cu uși albe, fără geamuri, pe ambele părți. Fiecare pas pare mai greu decât cel dinainte. Simt răcoarea podelei prin papuci, subțiri ca un șervețel, și de fiecare dată când pun jos un călcâi simt un fior în spate.

Curând ajungem la o ușă pe care scrie 2225. Jan bate de două ori în ea, tare, dar nu pare să aștepte vreun răspuns. Își scoate cardul de acces de la gât, îl ține în dreptul scannerului din stânga ușii – „Toți avem sisteme noi, după Incidente; interesant, nu?” –, iar când încuietoarea se deschide cu un clic, împinge ferm ușa.

— Ai un vizitator, strigă vesel, în timp ce intră în cameră.

Acest ultim pas e cel mai greu. Pentru o clipă, am impresia că nu voi fi în stare să îl fac. Practic, trebuie să mă împing înainte, peste prag, în celulă. În timp ce o fac, aerul îmi iese din piept.

Ea stă în colț, pe un scaun din plastic, cu margini rotunjite, privind pe o fereastră mică, prevăzută cu zăbrele metalice groase. Nu se întoarce când intrăm, deși pot să îi văd profilul abia atins de lumina ce pătrunde în cameră de afară: nasul mic și cârn, gura mică și frumoasă, genele lungi, urechea roz ca+ o scoică și cicatricea de la operație, chiar sub ea. Părul îi e lung și blond, lăsat pe spate, aproape până la talie. Estimez că are vreo treizeci de ani.

E frumoasă.

Seamănă cu mine.

Stomacul mi se strânge.

— Bună dimineața, zice Jan tare, de parcă ea nu ne-ar auzi altfel, deși camera e mică.

E prea mică să stăm toate confortabil și, cu toate că spațiul nu e ocupat decât de un pat, un scaun și o toaletă, pare înghesuit.

— Am adus pe cineva să te vadă. O surpriză drăguță, nu?

Cassandra nu vorbește. Nici măcar nu ne recunoaște. Jan își dă ochii peste cap cu subînțeles și mimează spre mine un îmi pare rău. Zice tare:

— Haide. Nu fi nepoliticoasă. Întoarce-te și salută, ca o fată cuminte.

Atunci, Cassie se răsucește, deși ochii ei trec peste mine și se îndreaptă direct spre Jan.

— Pot să primesc o tavă, te rog? Am pierdut micul dejun azi-dimineață.

Jan își pune mâinile în șolduri și, pe un exagerat ton de reproș – de parcă s-ar adresa unui copil – zice:

— O prostie din partea ta, nu?

— Nu mi-era foame, zice Cassie, simplu.

Asistenta oftează.

— Ai noroc că sunt drăguță azi, zice ea și face cu ochiul. Ești în regulă dacă rămâi aici o clipă?

Întrebarea îmi era adresată mie.

— Eu...

— Nu-ți face griji. E inofensivă.

Ridică vocea și adoptă tonul forțat vesel.

— Mă întorc imediat. Fii fată cuminte. Nu-i face probleme musafirei tale.

Se întoarce din nou spre mine.

— Dacă e vreo problemă, apasă butonul de urgență de lângă ușă.

Înainte să pot răspunde, iese pe hol și închide ușa după ea. Aud încuietoarea. Frica trece, ascuțită și rece, prin efectele de amortizare ale operației. Pentru o clipă, e liniște, în timp ce încerc să-mi amintesc de ce am venit. Faptul că am găsit-o – femeia misterioasă – e copleșitor și, brusc, nu știu ce să o întreb. Privirea ei se îndreaptă spre mine. Are ochii de culoarea alunei, foarte limpezi. Inteligenți.

Nu de nebună.

— Cine ești?

Acum, că Jan a ieșit din încăpere, vocea ei are o notă acuzatoare.

— Ce cauți aici?

— Numele meu este Hana Tate, îi zic și trag aer în piept. Mă mărit cu Fred Hargrove sâmbătă.

Tăcerea se întinde între noi. Simt cum privirea ei mă scanează și mă forțează să rămân nemișcată.

— Gusturile lui nu s-au schimbat, zice pe un ton neutru.

Apoi, se întoarce din nou spre fereastră.

— Te rog.

Vocea mea e un pic răgușită. Aș vrea niște apă.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Mâinile ei sunt încă în poală. Probabil că și-a perfecționat în timp această abilitate: să stea nemișcată.

— Sunt nebună, zice pe un ton uniform. Nu ți-au spus?

— Nu cred, îi zic și e adevărat, chiar nu cred.

Acum, că vorbesc cu ea, știu sigur că e întreagă la minte.

— Vreau adevărul.

— De ce?

Se întoarce din nou spre mine.

— De ce îți pasă?

Să nu mi se întâmple și mie; să pot opri asta. Acesta e motivul sincer și egoist. Dar nu pot să recunosc asta. Nu are niciun motiv să mă ajute. Nu mai suntem făcuți să ne pese de alții. Înainte să mă gândesc la ce să-i spun, râde: un sunet sec, de parcă gâtul ei n-ar fi fost folosit mult timp.

— Vrei să știi ce am făcut, nu-i așa? Vrei să te asiguri că nu vei face aceeași greșeală.

— Nu, îi zic, deși are dreptate, desigur. Nu asta…

— Nu-ți face griji. Înțeleg.

Un zâmbet trece scurt peste fața ei. Privește în jos, la mâini.

— Am fost desemnată perechea lui Fred când aveam optsprezece ani. Nu m-am dus la facultate. El era mai mare. Avuseseră probleme în a-i găsi o pereche. Era pretențios, îi era permis să fie pretențios, pentru că tatăl lui era cine era. Toți spuneau că sunt norocoasă. Ridică din umeri. Am fost căsătoriți cinci ani.

Înseamnă că e mai tânără decât am crezut.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a săturat de mine.

Spune asta pe un ton ferm. Privirea ei fuge scurt spre mine.

— Și eram o obligație pentru el. Știam prea multe.

— Ce vrei să zici?

Vreau să mă așez pe pat; îmi simt capul ciudat de ușor, iar picioarele mi se par imposibil de departe. Dar mă tem să mă mișc. Mă tem până și să respir. În orice clipă, îmi poate cere să plec. Nu-mi datorează nimic.

Nu-mi răspunde direct.

— Știi ce îi plăcea să facă atunci când era copil? Obișnuia să momească pisicile vecinilor în curtea lui, să le dea lapte, pește, să le câștige încrederea. Apoi, le otrăvea. Îi plăcea să le privească murind.

Încăperea mi se pare și mai mică: sufocantă, fără aer.

Se uită din nou la mine. Calmul ei, privirea ei fixă mă descumpănesc. Mă forțez să nu îmi mut privirea.

— M-a otrăvit și pe mine. Am fost bolnavă luni în șir. În cele din urmă, mi-a spus. Ricină în cafea. Exact cât să mă țintuiască la pat, dependentă. Mi-a spus că în felul acesta o să știu de ce e în stare. Face o pauză. Și-a omorât tatăl, să știi.

Pentru prima dată, mă gândesc că poate, la urma urmei, e nebună. Poate că asistenta avea dreptate, poate că locul ei este aici. Ideea e salvatoare.

— Tatăl lui Fred a murit în timpul Incidentelor. A fost ucis de Invalizi.

Se uită la mine cu milă.

— Știu.

De parcă mi-ar citi gândurile, adaugă:

— Eu am ochi și urechi. Asistentele vorbesc. Și bineînțeles că am fost în aripa veche atunci când au explodat bombele, își privește mâinile. Trei sute de prizonieri au scăpat. O duzină au fost omorâți. Nu am fost suficient de norocoasă să mă număr printre ei.

— Dar ce legătură are asta cu Fred?

În vocea mea se simte un geamăt.

— Totul.

Tonul ei devine aspru.

— Fred a vrut ca Incidentele să aibă loc. A vrut ca bombele să explodeze. El lucra cu Invalizii. I-a ajutat să plănuiască totul.

Nu poate fi adevărat; nu pot să o cred. Nu cred.

— Nu are logică.

— Are o logică perfectă. Fred trebuie să fi plănuit asta de mulți ani. El lucra cu AFD; aveau aceeași idee. Fred voia să dovedească faptul că tatăl lui se înșela în privința Invalizilor și îl voia mort. În felul acesta, Fred arăta că are dreptate și devenea primar.

Simt un șoc pe șira spinării când pomenește de AFD. În martie, în timpul unei demonstrații de amploare a AFD în New York, Invalizii au atacat și au ucis treizeci de cetățeni și au rănit mult mai mulți. Toți au comparat cele întâmplate cu Incidentele și timp de mai multe săptămâni măsurile de securitate au fost întărite: acte de identitate scanate, mașini verificate, razii și patrule dublate pe străzi.

Dar au fost și alte zvonuri. Unii spuneau că Thomas Fineman, președintele AFD, știa dinainte ce se va întâmpla și a permis totul. Apoi, două săptămâni mai târziu, Thomas Fineman a fost asasinat.

Nu știu ce să cred. Simt în piept o senzație pe care nu îmi amintesc cum să o numesc.

— Îmi plăcea domnul Hargrove, zice Cassandra. Îi era milă de mine. Își cunoștea fiul. Obișnuia să mă viziteze din când în când, după ce Fred m-a închis aici. Fred i-a pus pe unii să depună mărturie că sunt nebună. Prieteni. Medici. M-au condamnat la o viață aici.

Face semn spre camera albă și mică, locul unde este îngropată.

— Dar domnul Hargrove știa că nu sunt nebună. Îmi spunea povești despre lumea de afară. Le-a găsit mamei și tatei un loc unde să stea, în Deering Highlands. Fred voia să îi facă și pe ei să tacă. Probabil, se gândise că le-am zis... credea că știau și ei ce știu eu. Scutură din cap. Dar nu le-am zis. Nu știau.

Așadar, părinții lui Cassie au fost alungați în Highlands, la fel ca familia Lenei.

— Îmi pare rău.

E singurul lucru care îmi vine în minte, deși știu cât de neconvingător sună. Cassie nu pare să mă audă.

— În ziua aceea, când au explodat bombele, domnul Hargrove venise în vizită. Mi-a adus ciocolată.

Se întoarce spre geam. Mă întreb la ce se gândește; stă din nou complet nemișcată, cu profilul conturat de lumina slabă a soarelui.

— Am auzit că a murit încercând să restabilească ordinea. Și mi-a părut rău pentru el. Ciudat, nu? Dar presupun că Fred ne-a prins pe amândoi, în final.

— Am venit! Mai bine mai târziu decât niciodată!

Vocea lui Jan mă face să tresar. Mă răsucesc; intră în cameră cu o tavă din plastic, pe care are un pahar din plastic cu apă și un bol mic din plastic, cu terci de ovăz plin de cocoloașe. Mă dau la o parte, iar ea pune tava pe pat. Observ că tacâmurile sunt tot din plastic. Normal, nu e nimic din metal. Nici cuțite nu sunt. Îmi amintesc de bărbatul spânzurat de șireturi, închid ochii și mă gândesc la golf. Imaginea lui dispare sub valuri. Deschid ochii.

— Ei, ce zici? întreabă Jan veselă. Acum vrei să înfuleci?

— De fapt, cred că o să mai aștept, zice Cassie încet.

Privirea ei e îndreptată spre geam.

— Nu mai îmi este foame.

Jan se uită la mine și își dă ochii peste cap, de parcă ar spune: Nebunii.

LENA

Acum, că s-a luat decizia, nu mai pierdem vremea: plecăm spre Portland împreună, să ne alăturăm celor din Rezistență și să îi ajutăm pe instigatori. Se pregătește ceva de amploare, dar Cap și Max refuză să scoată o vorbă despre asta, iar mama zice că ei oricum știu doar câteva detalii. Cum zidul dintre noi a căzut, nu mă mai opun întoarcerii în Portland. De fapt, o mică parte din mine chiar e nerăbdătoare să facă asta.

Eu și mama stăm de vorbă lângă foc, în timp ce mâncăm. Vorbim până târziu în noapte, când Julian scoate capul din cort, somnoros și confuz, și îmi spune că ar trebui să dorm puțin; sau când Raven strigă la noi să tăcem naibii.

Vorbim dimineață. Vorbim în timp ce mergem.

Vorbim despre viața mea în Sălbăticie, despre a ei. Îmi spune că era activă în Rezistență încă de când era în Cripte. Acolo, era o cârtiță, un opozant, un tip vindecat, care încă avea simpatie pentru cauză și lucra ca gardian la Pavilionul Șase, unde fusese închisă și ea. El a fost învinuit pentru evadarea mamei și a fost la rândul lui încarcerat.

Mi-l amintesc: îl văd ghemuit, în poziție fetală, în colțul unei celule mici din piatră. Dar nu îi spun asta mamei. Nu îi spun că eu și Alex am obținut permisiunea de a intra în Cripte, pentru că ar fi însemnat să vorbesc despre Alex. Și nu pot să vorbesc despre el, nici cu ea, nici cu altcineva.

— Bietul Thomas.

Mama scutură din cap.

— S-a luptat mult să obțină un post în Pavilionul Șase. El m-a căutat. Mă privește pieziș. O știa pe Rachel de mult timp. Cred că mereu i-a părut rău că a trebuit să renunțe la ea. A rămas furios, chiar și după operație.

Strâng din ochi, din cauza soarelui. Imagini de mult timp îngropate ies la suprafață: Rachel închisă în camera ei, refuzând să iasă și să mănânce; fața palidă și pistruiată a lui Thomas la fereastră, când îmi face semn să îl las să intre; ghemuit într-un colț, în ziua în care au târât-o pe Rachel la laboratoare, privind-o cum dă din picioare și țipă și își arată dinții, ca un animal. Cred

că aveam opt ani, la numai un an după moartea mamei mele sau după ce mi s-a spus că a murit.

— Thomas Dale, zic eu brusc.

Numele mi-a rămas în minte în toți acești ani. Mama își trece absentă mâna peste un câmp cu iarbă. În soare, vârsta ei și ridurile de pe față sunt evidente.

— Abia mi-l mai amintesc. Și, desigur, s-a schimbat mult până să îl revăd. Trecuseră trei, patru ani. Îmi aduc aminte că l-am văzut învârtindu-se pe lângă casă odată, când am venit mai devreme de la lucru. Era îngrozit. Credea că o să-l reclam. Râde. Asta a fost chiar înainte să fiu… luată.

— Și te-a ajutat.

Încerc să-mi amintesc clar fața lui, să aduc la suprafață detaliile, dar tot ce văd e silueta murdară ghemuită pe jos în celula infectă. Mama aprobă din cap.

— Nu a reușit să uite ce a pierdut. I-a rămas în minte. Li se întâmplă multora. Întotdeauna am crezut că la fel s-a întâmplat și cu tatăl tău.

— Tata a fost vindecat?

Nu știu de ce mă simt atât de dezamăgită. Nici măcar nu mi-l amintesc. A murit de cancer când aveam un an.

— Da.

Un mușchi tresare pe bărbia mamei.

— Erau momente în care simțeam… Erau momente în care părea că el încă poate să simtă, pentru o clipă. Poate că doar mi-am imaginat asta. Oricum, l-am iubit. A fost foarte bun cu mine.

Fără să își dea seama, își duce mâna la gât, de parcă voia să simtă lănțișorul pe care îl purtase, pandantivul militar de la bunicul, pe care i-l dăduse tata. Îl folosise să își sape drumul afară din Cripte.

— Lănțișorul tău. Tot nu te-ai obișnuit fără el.

Se întoarce spre mine și își mijește ochii. Reușește să zâmbească slab.

— Peste unele pierderi nu trecem niciodată.

Îi povestesc și eu despre viața mea, mai ales despre cele întâmplate după ce am trecut dincoace și despre cum m-am implicat cu Raven, Tack și cu Rezistența. Din când în când, ne amintim și întâmplări mai vechi, de pe vremea uitată dinainte de plecarea ei, dinainte ca sora mea să fie operată, dinainte ca

eu să fiu dusă la mătușa Carol. Dar nu prea multe. După cum spunea și mama, sunt unele pierderi peste care nu trecem niciodată. Anumite subiecte rămân de neatins. Nu mă întreabă ce m-a făcut să fug, iar eu nu vreau să-i spun. Țin biletul de la Alex într-un săculeț din piele prins în jurul gâtului – cadou de la mama, obținut de la un comerciant – dar e o amintire dintr-o viață trecută, la fel cum păstrezi poza cuiva mort.

Bineînțeles că mama știe că am descoperit dragostea. Ocazional, o văd că mă privește când sunt cu Julian. Expresia de pe fața ei – mândrie, furie, invidie și dragoste, toate laolaltă – îmi amintește că nu e doar mama mea, ci și o femeie care a luptat toată viața pentru ceva ce nu a avut cu adevărat. Tata era vindecat. Și nu poți iubi, nu complet, dacă nu ești iubit, la rândul tău. Mă doare pentru ea, un sentiment pe care îl urăsc și de care mi-e cumva rușine.

Eu și Julian ne-am regăsit ritmul. Parcă am fi sărit peste ultimele săptămâni și peste umbra lungă a lui Alex și am fi aterizat frumos dincolo de ele. Nu ne mai săturăm unul de altul. Eu sunt din nou uimită de fiecare bucată din el: mâinile lui, felul lui blând de a vorbi, râsetele lui diferite.

Noaptea, pe întuneric, ne căutăm unul pe altul. Ne pierdem în ritmul nopții, în strigătele și gemetele animalelor de afară. Și, în ciuda pericolelor din Sălbăticie și a amenințării constante a agenților și a scavengerilor, mă simt liberă pentru prima dată.

Într-o dimineață, ies din cort și văd că Raven nu s-a trezit, iar cei care fac focul sunt Julian și mama. Stau cu spatele la mine și râd de ceva. Rotocoale slabe de fum se răsucesc în aerul curat de primăvară. Pentru o clipă, rămân nemișcată, îngrozită, de parcă ar urma să se întâmple ceva, dacă mă mișc cât de puțin, dacă fac un pas înainte sau înapoi, imaginea va dispărea în vânt, iar ei se vor risipi.

Apoi, Julian se întoarce și mă vede.

— Bună dimineața, frumoaso.

Fața lui are încă vânătăi și umflături, dar ochii lui au exact culoarea cerului de dimineață. Când zâmbește, am impresia că e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Mama ia o găleată și se ridică.

— Mă duceam să mă spăl, îmi zice ea.

— Și eu.

În timp ce mă cufund în apa încă rece, vântul îmi înfioară pielea. Un stol de rândunele zboară pe deasupra noastră; apa are un gust slab de pietriș; mama fredonează în aval. Nu e genul de fericire pe care mi-am imaginat-o. Nu asta am ales.

Dar e suficient. E mai mult decât suficient.

•

La granița cu Rhode Island, întâlnim un alt grup cam de două duzini de coloniști, care se îndreaptă tot spre Portland. În afară de doi dintre ei, toți sunt de partea Rezistenței, iar cei doi care nu vor să lupte nu sunt lăsați singuri. Ne apropiem de coastă, iar rămășițele vechii vieți sunt peste tot. Dăm peste o structură masivă din ciment, în formă de labirint, pe care Tack o recunoaște ca fiind o fostă parcare.

Ceva la ea îmi dă o stare de neliniște. E ca o insectă mare din piatră, cu o sută de ochi. Întregul grup tace când trecem pe sub umbrele ei. Mi se ridică părul pe ceafă și, cu toate că e o prostie, nu pot să scap de senzația că suntem priviți.

Tack, care conduce grupul, ridică mâna. Ne oprim toți deodată. Înalță capul și ascultă atent. Îmi țin respirația. E liniște, cu excepția foșnetelor obișnuite ale animalelor din pădure și a susurului blând al vântului. Apoi, o ploaie de pietriș cade peste noi de deasupra, de parcă cineva ar fi dat cu piciorul în el, de la unul dintre etajele parcării. Îndată, totul devine neclar și se mișcă.

— Jos, jos! strigă Max, în timp ce toți ne căutăm armele și ne lăsăm în tufișuri.

— Eeee-oooo!

Vocea, strigătul ne fac să înghețăm pe loc. Îmi înalț capul și îmi pun mâna streașină la ochi, pentru că nu văd din pricina soarelui. Pentru o clipă, sunt sigură că visez. Pippa apare dintr-o deschizătură întunecată a labirintului și stă pe marginea scăldată în lumină, apoi flutură spre noi o batistă roșie, zâmbind.

— Pippa! strigă Raven cu voce strangulată.

Abia acum cred.

— Salutare și vouă! strigă Pippa.

Și, încet, din spatele ei ies tot mai mulți: o mulțime de oameni slabi, jerpeliți, care apar de la diferite etaje ale parcării. Când, în sfârșit, Pippa ajunge jos, e înconjurată imediat de Tack, de Raven și de Max. Beast e și el în viață; iese în soare chiar din

spatele Pippei și pare aproape imposibil de crezut. Timp de cincisprezece minute, nu facem decât să strigăm și să râdem, să vorbim unii cu alții, deși nimeni nu înțelege o vorbă.

În cele din urmă, Max se face auzit peste haosul de voci și de râsete.

— Ce s-a întâmplat?

Râde și el, cu sufletul la gură.

— Am auzit că nu a scăpat nimeni. Am auzit că a fost un masacru.

Într-o clipă, Pippa devine serioasă.

— A fost un masacru. Am pierdut sute de oameni. Tancurile au înconjurat tabăra. Au folosit gaze lacrimogene, mitraliere, proiectile. A fost o baie de sânge. Țipetele...

Vocea ei se stinge.

— A fost oribil.

— Cum ați scăpat? întreabă Raven.

Se face liniște. Acum, pare îngrozitor că doar cu o clipă în urmă râdeam și ne bucuram să Pippa e în siguranță.

— Abia am apucat. Am încercat să-i prevenim pe toți. Dar știți cum e: haos. Nimeni nu asculta.

În spatele ei, Invalizii ies precauți în lumină, cu ochii mari, tăcuți, iritați, la fel ca unii care au făcut față unui uragan și sunt uimiți să vadă că lumea încă mai există. Pot doar să-mi imaginez ce au văzut în Waterbury.

— Cum ați ocolit tancurile? întreabă Bee.

Încă mi-e greu să mă gândesc la ea ca la mama mea, când se poartă așa, ca un membru călit al Rezistenței. Deocamdată, îi accept această dublă existență: uneori, e mama mea, alteori, e lider și luptător.

— Nu am fugit, zice Pippa. Nu aveam nicio șansă. Toată zona era plină de trupe. Ne-am ascuns.

Un spasm de durere îi trece peste față. Deschide gura, de parcă ar vrea să spună mai multe, dar o închide.

— Unde v-ați ascuns? insistă Max.

Pippa și Beast schimbă o privire indescifrabilă. Pentru o clipă, am impresia că Pippa va refuza să răspundă. Ceva s-a întâmplat în tabără, ceva ce nu vrea să spună. Apoi, tușește și se uită la Max.

— În matcă, la început, înainte să pornească împușcăturile. Nu a durat mult până să înceapă să cadă trupurile. După aceea, sub ele am fost protejați.

— Dumnezeule!

Hunter strânge pumnii și îi duce la ochiul drept. Parcă i se face rău. Julian se întoarce cu spatele spre Pippa.

— Nu am avut de ales, zice ea tăios. În plus, erau deja morți. Cel puțin trupurile lor nu au căzut degeaba.

— Ne bucurăm că ați scăpat, Pippa, zice Raven blând și îi pune o mână pe umăr.

Pippa se întoarce spre ea recunoscătoare, cu fața brusc înflăcărată, luminoasă, ca a unui cățeluș.

— Voiam să vă trimit vorbă, la casa conspirativă, dar m-am gândit că deja ați plecat. Nu am vrut să risc, cât timp erau trupele în zonă. Era prea evident. Așa că am luat-o spre nord. Am dat peste stup din întâmplare.

Face semn cu bărbia spre parcare. Într-adevăr, arată ca un stup uriaș, acum, că prin el se văd siluete pe jumătate umbrite, care privesc în jos spre noi, de la diverse etaje, se mișcă repede prin peticele de lumină, apoi dispar din nou în beznă.

— M-am gândit că e o ascunzătoare bună pentru o vreme, să așteptăm ca lucrurile să se liniștească.

— Câți sunteți? întreabă Tack.

Duzini de oameni au coborât și stau adunați, un pic în spatele Pippei, ca un grup de câini bătuți și înfometați. Tăcerea lor e derutantă.

— Peste trei sute, zice Pippa. Aproape patru.

Un număr uriaș: totuși, doar o fracțiune din toți cei care erau în tabăra de lângă Waterbury. Pentru o clipă, mă cuprinde o furie oarbă, turbată. Noi am vrut libertatea de a iubi, dar am fost transformați în luptători, în sălbatici. Julian vine lângă mine, își pune brațul peste umărul meu și mă lasă să mă sprijin de el, de parcă și-ar da seama la ce mă gândesc.

— Nu am văzut urme de trupe, zice Raven. Cred că au venit dinspre New York. Dacă aveau tancuri, probabil că au folosit unul dintre drumurile secundare ce merg de-a lungul fluviului Hudson. Să sperăm că au luat-o din nou spre sud.

— Misiune îndeplinită, zice Pippa cu amărăciune.

— Nu au îndeplinit nimic.

Mama e cea care vorbește, dar acum vocea ei e mai blândă.

— Lupta nu s-a terminat, abia începe.

— Ne îndreptăm spre Portland, zice Max. Avem prieteni acolo. Mulți. O să ne răzbunăm, adaugă el cu o înverșunare bruscă. Ochi pentru ochi.

— Și toată lumea orbește, zice Coral încet.

Toți se întorc spre ea. De când a plecat Alex, abia dacă a vorbit, iar eu am avut grijă să o evit. Îi simt durerea ca pe o prezență fizică, o energie întunecată, care o consumă și o înconjoară și care mă face atât să-mi fie milă de ea, cât și să îi port pică. Îmi amintește că el nu mai e al meu.

— Ce ai zis? întreabă Max cu o agresivitate abia reținută.

Coral se uită în altă direcție.

— Nimic. Doar o vorbă pe care am auzit-o odată.

— Nu avem de ales, insistă mama. Dacă nu luptăm, vom fi distruși. Nu e vorba de răzbunare.

Se uită la Max, iar el se încruntă și își încrucișează brațele.

— E vorba de supraviețuire.

Pippa își trece o mână peste cap.

— Oamenii mei sunt slăbiți, zice, într-un final. Am trăit cu resturi – șobolani, mai mult, și ce am reușit să găsim în pădure.

— O să avem mâncare în nord, zice Max. Provizii. Cum am spus, Rezistența are prieteni în Portland.

— Nu sunt sigură că vor reuși să ajungă acolo, zice Pippa, coborând vocea.

— Ei bine, nu puteți nici să stați aici, zice Tack.

Pippa își mușcă buza și schimbă o privire cu Beast. El aprobă din cap.

— Are dreptate, Pip, zice el.

În spatele Pippei, o femeie vorbește brusc. E atât de slabă, că arată de parcă ar fi sculptată din lemn uscat.

— O să mergem.

Vocea ei e surprinzător de groasă și de hotărâtă. Pe fața suptă, distrusă, ochii îi lucesc ca doi tăciuni ce ard mocnit.

— O să luptăm.

Pippa expiră încet. Apoi, aprobă.

— În regulă. Portland să fie.

•

În timp ce ne apropiem de Portland, iar lumina și zona devin tot mai familiare – vegetație bogată și mirosuri pe care le știu

din copilărie, din cele mai vechi amintiri ale mele – încep să-mi fac planuri.

La nouă zile după ce am părăsit casa conspirativă, acum, în număr mult mai mare, zărim unul dintre gardurile de graniță ale Portlandului. Doar că acum nu mai e gard. E un zid uriaș din ciment, o lespede din piatră, de un roz fantomatic, în lumina zorilor. Sunt atât de uimită, că mă opresc brusc.

— Ce naiba?

Max vine în spatele meu și aproape că dă peste mine.

— O construcție nouă, zice. Control de graniță înăsprit. Control înăsprit peste tot. Portlandul dă exemplu.

Dă din cap și mormăie ceva. Imaginea aceasta – zidul nou-înălțat – face să îmi bată inima cu putere. Am plecat din Portland cu mai puțin de un an în urmă, dar deja s-a schimbat. Mă tem că totul va fi altfel și în interiorul zidurilor. Poate că nu voi recunoaște nicio stradă. Poate că nu voi reuși să găsesc drumul spre casa mătușii Carol.

Poate că nu voi reuși să o găsesc pe Grace.

Nu pot să nu mă gândesc cu îngrijorare și la Hana. Mă întreb unde va fi, odată ce vom începe să pătrundem în Portland: copiii alungați, fiii risipitori, la fel ca îngerii descriși în Cartea tăcerii, alungați din rai, pentru că au fost purtători ai bolii, alungați de un zeu furios.

Dar îmi amintesc că Hana a mea – Hana cea pe care o cunoșteam și o iubeam – nu mai este.

— Nu îmi place.

Max se răsucește și se uită la mine, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Nu-ți face griji. Nu va fi acolo pentru mult timp.

Îmi face cu ochiul.

Așadar. Multe explozii. Pare logic; cumva, trebuie să băgăm în Portland o grămadă de oameni. Un fluierat ascuțit întrerupe liniștea dimineții. Beast. El și Pippa o luaseră în fața grupului, să verifice periferia orașului, în căutarea altor Invalizi, a unor semne de tabără sau de adăpost. Ne întoarcem spre locul de unde vine sunetul. Am mers de la miezul nopții, dar acum avem o nouă energie și ne mișcăm mai repede decât toată noaptea.

Copacii ne duc la marginea unui luminiș mare. Vegetația a fost atent tăiată și o alee lungă, bine îngrijită, se întinde pe patru sute de metri, în depărtare. Pe ea sunt case-rulotă

sprijinite pe bolțari și pe bucăți de ciment, dar și platforme de camion ruginite, corturi și pături atârnate de crengi, acoperișuri improvizate. Oamenii deja umblă prin tabără, iar aerul miroase a lemn afumat.

Beast și Pippa stau un pic într-o parte și vorbesc cu un tip înalt, cu păr șaten, în fața unei rulote. Raven și mama încep să-i conducă pe ceilalți spre luminiș. Eu rămân pe loc, neclintită. Când își dă seama că eu nu sunt cu grupul, Julian se întoarce după mine.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui sunt roșii. A făcut mai multe decât aproape oricine – verificări, a căutat mâncare, a stat de veghe în timp ce noi am dormit.

— Eu… știu unde suntem. Am mai fost aici.

Nu spun cu Alex. Nu e nevoie. Julian clipește.

— Haide.

Vocea lui e încordată, dar mă ia de mână. Palmele lui sunt bătătorite, dar atingerea îi e tot blândă. Scanez instinctiv zona rulotelor, încercând să o găsesc pe cea aleasă de Alex. Dar asta era vara trecută, noaptea, iar eu eram îngrozită. Nu-mi amintesc nimic despre ea, doar acoperișul cu prelată, care nu s-ar vedea de unde stau acum. Simt o urmă de speranță. Poate că Alex e aici. Poate că s-a întors în locuri cunoscute.

Bărbatul cu păr șaten îi spune Pippei:

— Ați ajuns aici la timp.

E mult mai în vârstă decât părea de la distanță – cel puțin patruzeci și ceva – deși gâtul lui e imaculat. Evident, n-a petrecut mult timp în Zombieland.

— Începem mâine la prânz.

— Mâine? repetă Pippa.

Ea și Tack schimbă o privire. Julian mă strânge de mână. Simt un fior de neliniște.

— De ce atât de curând? Dacă am avea mai mult timp să ne pregătim…

— Și mai mult timp să mâncăm, intervine Raven. Jumătate dintre oameni sunt, practic, înfometați. Nu vor putea lupta prea mult.

Bărbatul desface brațele.

— Nu a fost decizia mea. Ne sincronizăm cu prietenii noștri de pe partea cealaltă. E cea mai bună ocazie să pătrundem. O

mare parte a celor din securitate vor fi ocupați mâine, este un eveniment public la laboratoare. Vor fi retrași din zonă și trimiși acolo.

Pippa se freacă la ochi și oftează.

— Cine intră mai întâi? intervine mama.

— Încă lucrăm la detalii. Nu știm dacă Rezistența a aflat. Nu știm dacă să ne așteptăm sau nu la ajutor.

Când i se adresează mamei, întreaga atitudine i se schimbă – devine mai formal și mai respectuos. Văd că privirea lui fuge la tatuajul de pe gâtul ei, cel care arată că a fost încarcerată în Cripte. Evident, el știe ce înseamnă, chiar dacă nu a stat în Portland.

— Acum aveți ajutor, zice mama.

Bărbatul cu păr ca nisipul se uită peste grupul nostru. Din pădure ies tot mai mulți oameni care se adună în luminiș, în lumina slabă a dimineții. Tresare ușor, de parcă abia acum ar deveni conștient de numărul nostru.

— Câți sunteți?

Raven zâmbește și își arată toți dinții.

— Suficienți.

HANA

Casa familiei Hargrove strălucește de lumini. În timp ce mașina noastră intră pe alee, am impresia că e un imens vapor alb care merge pe uscat. La fiecare geam e câte o lampă; copacii din curte au luminițe albe, iar acoperișul e și el încoronat cu ele. Desigur, luminile nu sunt pentru sărbătoare. Ele reprezintă o declarație de putere. Noi vom avea, vom controla, vom deține, chiar vom face risipă, iar ceilalți vor orbecăi, vor transpira vara, vor îngheța, imediat ce vremea se va schimba.

— Nu e drăguț, Hana? zice mama, în timp ce angajații în costume negre se materializează din întuneric și deschid ușa mașinii.

Se dau înapoi și ne așteaptă, cu mâinile împreunate, respectuoși, cuviincioși, tăcuți. Opera lui Fred, probabil. Îmi amintesc degetele lui strânse în jurul gâtului meu. Totuși, vei învăța să stai, când o să-ți spun…

Și tonul plat al Cassandrei, resemnarea din ochii ei. Otrăvea pisici când era mic. Îi plăcea să le privească murind.

— Drăguț, repet eu.

Se întoarce spre mine, când scoate picioarele din mașină, și se încruntă ușor.

— Ai fost foarte tăcută în seara asta.

— Obosită.

Ultima săptămână și jumătate a trecut atât de repede, că nu îmi amintesc fiecare zi în parte. Totul se contopește, devine de un gri noroios, precum cel al viselor neclare.

Mâine mă mărit cu Fred Hargrove.

Toată ziua m-am simțit ca o somnambulă, parcă îmi vedeam trupul cum umblă, zâmbește și vorbește, se îmbracă, se dă cu cremă și se parfumează, coboară scările la mașina care aștepta, iar acum plutește pe aleea cu dale de la intrarea casei lui Fred.

O văd pe Hana mergând. O văd pe Hana cum intră în hol, clipind de la atâta strălucire: un candelabru ce trimite raze de lumină în culorile curcubeului peste toți pereții; lămpile adunate pe masa din hol și pe rafturi; lumânări aprinse în sfeșnice din

argint. O văd pe Hana cum intră în sufragerie, cum o sută de fețe strălucitoare și umflate se întorc spre ea.

— Uite-o!

— Vine mireasa…

— Și doamna Tate.

O văd pe Hana cum salută, face cu mâna, strânge mâini și zâmbește.

— Hana! Sincronizare perfectă. Tocmai te lăudam.

Fred traversează încăperea spre mine, zâmbind, în timp ce pantofii lui se cufundă neauziți în covorul gros.

O văd pe Hana cum îi întinde un braț celui care îi e aproape soț. Fred se apleacă și șoptește.

— Arăți foarte bine. Sper că ai băgat la cap discuția noastră.

În timp ce o spune, mă ciupește tare de braț, de partea cărnoasă, chiar deasupra cotului. Îi oferă mamei celălalt braț și intrăm în cameră, iar mulțimea se dă la o parte și ne face loc, un foșnet de mătăsuri și in. Fred mă conduce prin încăpere, oprindu-se să schimbe câte o vorbă cu cei mai importanți membri ai consiliului orașului și cu cei mai puternici susținători financiari ai lui. Eu ascult și râd la momentele potrivite, dar am în continuare impresia că visez.

— Genială idee, domnule primar Hargrove. Tocmai îi spuneam lui Ginny…

— Și de ce ar avea lumină? De ce să le dăm orice, de fapt?

— … în curând, o să soluționăm problema.

Tata e deja aici; văd că vorbește cu Patrick Riley, cel care a preluat conducerea AFD, după ce Thomas Fineman a fost asasinat, luna trecută. Riley trebuie să fi venit de la New York, unde se află conducerea centrală. Îmi amintesc ce mi-a spus Cassandra, că AFD lucra cu Invalizii, la fel și Fred, și că ambele atacuri au fost plănuite și simt că o iau razna. Nu mai știu ce să cred. Poate că mă vor închide în Cripte lângă Cassandra și îmi vor lua șireturile. Trebuie să îmi rețin pornirea bruscă de a râde.

— Scuză-mă, zic, îndată ce strânsoarea lui Fred de pe cotul meu slăbește și găsesc ocazia de a scăpa. Mă duc să iau ceva de băut.

Fred îmi zâmbește, deși privirea lui e întunecată. Avertizarea e clară: Ai grijă.

— Desigur, zice blând.

În timp ce traversez sufrageria, mulțimea se adună în jurul lui și dispare din raza mea vizuală. O masă acoperită cu o față de masă de in a fost pusă în fața unei ferestre mari, care dă spre gazonul bine îngrijit și spre straturile cu flori impecabile, unde plantele au fost puse după înălțime, gen și culoare. Cer apă și încerc să trec cât mai neobservată, în speranța că voi evita conversațiile, măcar pentru câteva minute.

— Uite-o! Hana! Mă mai ții minte?

Din cealaltă parte a camerei, Celia Briggs – care e lângă Steven Hilt, îmbrăcată cu o rochie care o face să arate de parcă ar fi nimerit din întâmplare peste o grămadă imensă de șifon albastru – încearcă disperată să-mi atragă atenția. Mă uit în altă parte și mă prefac că n-o observ. Când năvălește spre mine, trăgându-l pe Steven de mânecă, ies pe hol și mă grăbesc spre partea din spate a casei.

Mă întreb dacă Celia știe ce s-a întâmplat vara trecută: cum eu și Steven am respirat unul în gura celuilalt și am permis senzațiilor să treacă prin limbile noastre. Poate că Steven i-a spus. Poate că râd de asta, acum, că toți suntem în siguranță, de cealaltă parte a acelor nopți tulburi, înspăimântătoare. Mă îndrept spre terasa acoperită, din spatele casei, dar și aici e plin de oameni. Când să trec în bucătărie, aud vocea doamnei Hargrove:

— Ia găleata aia cu gheață, da? Barmanul aproape că a terminat-o.

Sperând să o evit, intru în biroul lui Fred și închid repede ușa după mine. Doamna Hargrove n-ar face decât să mă conducă înapoi la petrecere, înapoi la Celia Briggs și la încăperea aceea plină de zâmbete. Mă reazem de ușă, expirând încet. Ochii îmi cad pe singurul tablou din cameră: bărbatul, vânătorul și animalele măcelărite. Doar că, de data aceasta, nu-mi feresc privirea. E ceva în neregulă cu vânătorul, e îmbrăcat prea bine, cu un costum demodat și cizme lăcuite. Inconștient, mă apropii, îngrozită și incapabilă să îmi iau privirea de la el. Animalele atârnate de cârlige nu sunt animale.

Sunt femei.

Cadavre, cadavre omenești atârnate de tavan și adunate grămadă pe podeaua de marmură. Lângă semnătura pictorului este o însemnare mică: Mitul lui Barbă Albastră sau Pericolul nesupunerii.

Simt o pornire pe care nu o pot defini – de a vorbi, de a striga sau de a fugi. În schimb, mă așez pe scaunul din piele cu spătar tare, aflat în spatele biroului, îmi pun capul pe brațe și încerc să-mi amintesc cum să plâng. Dar nu iese nimic, doar o usturime ușoară în gât și o durere de cap.

Nu știu cât timp am stat așa, când devin conștientă de un sunet de sirene care se apropie. Apoi, încăperea e scăldată, brusc, în culoare: sclipiri de roșu și alb trec prin geamuri. Sirenele încă se aud și îmi dau seama că sunt peste tot, aproape și tare, unele țiuind strident pe stradă, altele mai slab, doar ca un ecou.

Ceva nu e în regulă.

Ies pe hol, exact când se trântesc câteva uși, deodată. Murmurul discuțiilor și muzica s-au oprit. În schimb, aud oameni strigând unii la alții. Fred năvălește pe hol și vine repede spre mine, chiar după ce am închis ușa biroului. Se oprește când mă vede.

— Unde ai fost?

— Pe terasă, zic repede.

Inima mea bate puternic.

— Aveam nevoie de aer.

Deschide gura; tocmai atunci vine mama, albă la față.

— Hana, aici erai.

— Ce s-a întâmplat?

Tot mai mulți oameni ies din sufragerie: agenți în uniforme, gărzile lui Fred, doi ofițeri de poliție cu fețe solemne și Patrick Riley, care își îmbracă haina. Telefoanele mobile sună, iar bâzâitul stațiilor radio umple holul.

— O alarmă la zidul de graniță, zice mama, iar privirea ei fuge neliniștită spre Fred.

— Cei din Rezistență.

După privirea mamei, îmi dau seama că am presupus corect.

— Au fost omorâți, desigur, zice Fred tare, să audă toată lumea.

— Câți au fost?

Fred se întoarce spre mine și își bagă mâinile în sacoul costumului, pe care un agent cu față gri tocmai i-l dăduse.

— Contează? Am rezolvat problema.

Mama îmi aruncă o privire și scutură din cap. În spatele lui Fred, un polițist murmură în stație:

— Zece-patru, zece-patru, venim.

— Ești gata? îl întreabă Patrick Riley pe Fred.

El aprobă. Într-o clipă, telefonul lui mobil începe să sune. Îl scoate din buzunar și îl oprește repede.

— Rahat. Ar fi bine să ne grăbim. Probabil că telefoanele de la birou sună în draci.

Mama își pune un braț în jurul umerilor mei. Tresar. Se întâmplă foarte rar să ne atingem astfel. Probabil că e mai îngrijorată decât pare.

— Haide, îmi zice. Tatăl tău ne așteaptă.

— Unde mergem?

Deja mă conduce spre partea din față a casei.

— Acasă.

Afară, musafirii se adună deja. Ne alăturăm celor aliniați să își aștepte mașinile. Vedem câte șapte, opt oameni îngrămădiți în câte o limuzină, femei cu rochii lungi înghesuite una peste alta, pe locurile din spate. Evident, nimeni nu vrea să meargă pe jos, să umble pe străzile pe care se aud din depărtare sunetele sirenelor. Tata merge în față, cu Tony. Eu și mama ne înghesuim în spate, cu domnul și doamna Brande, care lucrează la Departamentul de Informații Secrete. În mod normal, doamna Brande vorbește întruna – mama mereu zice că operația a lăsat-o fără autocontrol în privința asta – dar în seara asta mergem în tăcere.

Începe să plouă. Felinarele de pe stradă aruncă lumini și umbre pe geamuri. Acum, agitată din cauza fricii și a neliniștii, nu-mi vine să cred cât de proastă am fost. Iau o decizie rapidă: s-a terminat cu plimbările în Deering Highlands. E prea periculos. Familia Lenei nu e problema mea. Am făcut tot ce am putut. Vina e încă prezentă, îmi apasă gâtul, dar încerc să o alung.

Trecem pe sub un alt felinar, iar ploaia de pe geamuri arată ca niște degete lungi; apoi, din nou, mașina e înghițită de întuneric. Îmi imaginez că văd diverse siluete cum se mișcă prin beznă, pe lângă mașină, cu fețele ivindu-se și dispărând în umbră. Pentru o clipă, în timp ce trecem pe lângă un alt felinar, văd o siluetă cu glugă ieșind dintre copacii de pe marginea drumului. Privirile noastre se întâlnesc și las să-mi scape un mic țipăt.

Alex. E Alex.

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama încordată.
— Nimic, eu…
Până să mă întorc, silueta a dispărut, apoi sunt sigură că doar mi l-am imaginat. În mod sigur mi l-am imaginat. Alex e mort; a fost doborât la graniță și nu a reușit să ajungă în Sălbăticie. Înghit greu.
— Mi s-a părut că văd ceva.
— Nu-ți face griji, Hana, zice mama. Suntem în perfectă siguranță în mașină.
Dar se apleacă și îi spune tăios lui Tony:
— Poți să mergi mai repede?
Mă gândesc la noul zid, luminat puternic și pătat cu sânge.
Dacă sunt mai mulți? Dacă vin după noi?
Am o viziune cu Lena umblând pe acolo, furișându-se printre copaci, ascunsă printre umbre, cu un cuțit în mână. Pentru o clipă, plămânii mei nu mai respiră.
Dar nu. Ea nu știe că eu i-am trădat pe ea și pe Alex. Nimeni nu știe.
În plus, probabil că e moartă.
Și chiar dacă nu e moartă – chiar dacă prin vreun miracol a supraviețuit și a rămas în Sălbăticie –, ea nu s-ar alătura niciodată Rezistenței. Ea nu ar fi niciodată violentă sau răzbunătoare. Nu Lena, care, practic, leșina când se înțepa la un deget și care nu putea nici să mintă un profesor când întârzia. Nu ar avea stomac pentru așa ceva.
Nu?

LENA

Planificarea se prelungește până târziu în noapte. Bărbatul cu păr ca nisipul, pe care îl cheamă Colin, se închide într-o rulotă cu Beast, Pippa, Raven, Tack, Max, Cap, mama și alți câțiva pe care i-a ales din grupul său. Pune un paznic la ușă; întâlnirea e doar pentru cei desemnați. Știu că se pregătește ceva important, la fel de mare, dacă nu mai mare decât Incidentele care au aruncat în aer o parte din zidurile Criptelor și o secție de poliție. Din indiciile pe care le-a lăsat Max să-i scape, înțeleg că această nouă revoltă nu e legată doar de Portland. La fel ca în cazul Incidentelor, în orașele din toată țara, simpatizanții și Invalizii se adună și își canalizează furia și energia în demonstrațiile Rezistenței.

La un moment dat, Max și Raven ies din rulotă, să urineze în pădure – au fețe trase și grave –, iar când o rog pe Raven să mă lase și pe mine cu ei la discuții, mi-o taie repede.

— Du-te la culcare, Lena. Totul e sub control.

Trebuie să fie aproape miezul nopții: Julian doarme de câteva ore. Nu pot să mă culc acum. Parcă sângele meu e plin cu mii de furnici – brațele și picioarele mă mănâncă, vor să se miște, să facă ceva. Mă plimb în cercuri, încercând să scap de senzație și spumegând, supărată pe Julian, furioasă pe Raven, închipuindu-mi tot felul de lucruri pe care i le-aș spune. Eu am fost cea care l-a scos pe Julian din subteran. Eu am fost cea care și-a sacrificat viața și s-a furișat în New York și l-a salvat. Eu am fost cea care a intrat în Waterbury; eu am fost cea care a aflat că Lu ne-a trădat. Iar acum Raven îmi spune să mă duc la culcare, de parcă aș fi un copil neastâmpărat, de cinci ani.

Țintesc o cană mică ce zace pe jos, pe jumătate îngropată în cenușă, la marginea unui foc stins, și privesc cum țâșnește în sus și se lovește de o laterală a rulotei. Un bărbat strigă „Ușor!”. Dar nu-mi pasă că l-am trezit. Nu-mi pasă dacă trezesc toată afurisita de tabără.

— Nu poți să dormi?

Mă întorc, surprinsă. Coral e undeva în spatele meu, cu genunchii strânși la piept, lângă un alt foc, care e pe cale să se stingă. Din când în când, îl ațâță fără inimă, cu un băț.

— Hei, zic prudentă.

De la plecarea lui Alex, aproape că nu a mai vorbit.

— Nu te-am văzut.

Privirea ei se îndreaptă spre mine. Zâmbește slab.

— Nici eu nu pot să dorm.

Chiar dacă sunt încă nervoasă, mi se pare ciudat să mă învârt în picioare pe deasupra ei, așa că mă las în jos, pe unul dintre trunchiurile înnegrite de fum care înconjoară locul de foc.

— Îți faci griji pentru mâine?

— Nu chiar.

Mai ațâță o dată focul și privește cum se aprinde, pentru moment.

— Pentru mine nu contează, nu?

— Ce vrei să spui?

O privesc cu atenție, pentru prima dată în ultima săptămână; am tot evitat-o, fără să îmi dau seama. Acum, are ceva tragic și pustiu: pielea ei palidă pare cojită, uscată. Ridică din umeri, privind tăciunii.

— Adică, nu mai am nimic de pierdut.

Înghit. Am vrut să vorbesc cu ea despre Alex, să îmi cer scuze cumva, dar niciodată nu mi-am găsit cuvintele. Chiar și acum, mi se blochează în gât.

— Uite ce e, Coral, zic și trag aer în piept.

Spune-o. Doar spune-o.

— Îmi pare foarte rău că Alex a plecat. Știu… știu că trebuie să îți fie greu.

Gata: am recunoscut că e al ei, e pierderea ei. Îndată ce cuvintele îmi ies din gură, mă simt ciudat de ușoară, de parcă ele ar fi fost umflate în pieptul meu în tot acest timp. Pentru prima dată de când m-am așezat, mă privește. Nu pot descifra expresia de pe fața ei.

— E în regulă, zice într-un final și își întoarce privirea spre foc. Oricum, încă era îndrăgostit de tine.

Parcă m-ar fi lovit în stomac. Deodată, nu mai pot să respir.

— Ce… ce tot spui?

Gura ei schițează un zâmbet.

— Era. Și era evident. E în regulă. Mă plăcea și îl plăceam.

Scutură din cap.

— Nu mă refeream la Alex, oricum, când am spus că nu mai am nimic de pierdut. Mă refeream la Nan și la restul grupului. Oamenii mei.

Aruncă bățul și își strânge genunchii la piept.

— Ciudat că mă lovește acum, nu?

Deși încă sunt uimită de ceea ce tocmai mi-a spus, reușesc să mă controlez. Mă întind și o ating pe cot.

— Hei. Ne ai pe noi. Acum, noi suntem oamenii tăi.

— Mulțumesc.

Privirea ei fuge din nou spre a mea. Se forțează să zâmbească. Își înclină capul și mă privește critic o clipă.

— Înțeleg de ce te iubește.

— Coral, te înșeli…

Dar tocmai atunci se aud pași în spatele nostru, iar mama zice:

— Credeam că te-ai culcat acum câteva ore.

Coral se ridică și își scutură praful de pe blugi, un gest nervos, din moment ce oricum suntem murdari, plini de jeg, de la gene până la unghii.

— Eu tocmai plecam. Noapte bună, Lena. Și… mulțumesc.

Înainte să îi pot răspunde, se întoarce și se îndreaptă spre capătul sudic al luminișului, unde sunt adunați cei mai mulți din grupul nostru.

— Pare o fată drăguță, zice mama și se lasă pe butucul lăsat gol de Coral. Două frumoase în Sălbăticie.

— Ea a trăit aici aproape toată viața.

Nu pot să alung emoția din vocea mea.

— Și e o luptătoare bună.

Mama se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat că nu-mi place să fiu ținută în beznă. Vreau să știu care sunt planurile pentru mâine.

Inima mea o ia la goană. Știu că nu sunt dreaptă cu mama – nu e vina ei că nu mi s-a permis să particip la discuții – dar îmi vine să urlu. Vorbele lui Coral au stârnit în mine sentimente ascunse și simt cum mi se zbat în piept și mă înțeapă în plămâni. Încă era îndrăgostit de tine.

Nu. E imposibil; a înțeles ea greșit. Niciodată nu m-a iubit. Mi-a spus-o.

Fața mamei devine serioasă.

— Lena, trebuie să îmi promiți că vei rămâne aici, în tabără, mâine. Trebuie să îmi promiți că nu vei lupta.

Acum, e rândul meu să mă holbez la ea.

— Ce?

Își trece o mână prin păr și îl ciufulește, de parcă ar fi trecut curent electric prin el.

— Nimeni nu știe exact la ce să ne așteptăm dincolo de zidul acela. Avem doar o estimare a forțelor de securitate și nu suntem siguri cât ajutor ne pot oferi prietenii noștri din Portland. Am cerut o amânare, dar nu au fost de acord.

Scutură din cap.

— E periculos, Lena. Nu vreau să participi.

Zăngănitul din pieptul meu – furia și tristețea pentru pierderea lui Alex și chiar mai mult, pentru această viață pe care ne-am croit-o din resturi și zdrențe, din vorbe pe jumătate spuse și din promisiuni neîndeplinite – explodează brusc.

— Tot nu înțelegi, nu?

Practic, tremur.

— Nu mai sunt un copil. Am crescut. Am crescut fără tine. Și nu poți să-mi spui ce să fac.

Mă aștept să-mi răspundă, dar ea doar oftează și se uită la strălucirea fumurie a cenușii, ca un apus îngropat. Apoi, zice brusc:

— Îți amintești povestea lui Solomon?

Cuvintele ei sunt atât de neașteptate, încât, pentru o clipă, nu pot zice nimic. Doar aprob din cap.

— Spune-mi-o. Spune-mi ce îți amintești.

Biletul lui Alex, încă împăturit în punguța de la gâtul meu, pare să mocnească și el și să îmi ardă pieptul.

— Două mame se ceartă pentru un copil, zic precaut. Decid să taie copilul în două. Regele decretează asta.

Mama scutură din cap.

— Nu. Asta e versiunea modificată; asta e povestea din Cartea tăcerii. În povestea reală, mamele nu taie copilul în două.

Mă încordez și rămân nemișcată, aproape că mă tem să respir. Parcă aș fi pe marginea unei prăpăstii, pe cale să înțeleg, dar nu sunt sigură că vreau. Mama continuă.

— În povestea reală, regele Solomon decide că bebelușul trebuie tăiat în două. Dar e numai un test. Una dintre mame e

de acord; cealaltă spune că va renunța să mai pretindă copilul. Nu vrea ca el să sufere.

Mama își întoarce ochii spre mine. Chiar și în beznă le văd sclipirea, limpezimea aceea pe care nu și-au pierdut-o niciodată.

— În felul acesta, regele o identifică pe mama adevărată. E dispusă să renunțe la pretențiile asupra copilului, să-și sacrifice fericirea, pentru a-l salva.

Închid ochii și văd tăciuni arzând în spatele pleoapelor: zori sângerii, fum și foc, Alex dincolo de cenușă. Brusc, îmi dau seama. Înțeleg sensul biletului său.

— Nu încerc să te controlez, Lena, zice mama cu voce joasă. Vreau doar să fii în siguranță. Asta am vrut eu întotdeauna.

Deschid ochii. Amintirea lui Alex stând în spatele gardului, în timp ce un roi negru îl înconjoară, se estompează.

— E prea târziu.

Vocea mea sună gol, de parcă nu ar fi a mea.

— Am văzut lucruri... am pierdut lucruri pe care nu le poți înțelege.

E tot ce pot să-i spun despre Alex. Din fericire, nu insistă. Doar aprobă din cap.

— Sunt obosită.

Mă ridic în picioare. Și trupul mi se pare necunoscut, de parcă aș fi o păpușă care a început să se destrame pe la cusături. Alex s-a sacrificat o dată, pentru ca eu să pot trăi și să fiu fericită. Acum, a făcut-o din nou. Am fost atât de proastă. Iar el a plecat. Nu am cum să dau de el și să-i spun că știu, că înțeleg. Nu am cum să-i spun că încă îl iubesc.

— Mă duc să dorm, îi zic mamei, evitându-i privirea.

— Cred că e o idee bună.

Deja mă îndepărtez de ea, când mă strigă. Mă întorc. Focul s-a stins de tot, iar fața ei e înghițită de întuneric.

— Mergem spre zid în zori.

HANA

Nu pot să dorm.

Mâine, nu voi mai fi eu însumi. Voi păși pe covorul alb, voi sta sub acoperișul alb și voi rosti jurăminte de loialitate. Apoi, peste mine vor cădea petale albe împrăștiate de preoți, de invitați, de părinții mei.

Voi renaște: nouă, curată, fără trăsături specifice, ca o lume după o vijelie.

Stau trează toată noaptea și mă uit cum zorii se ivesc încet la orizont și dau lumii o aură albă.

LENA

Sunt în mulțime, privind cum doi copii se ceartă pentru un bebeluș. Trag de el puternic într-o parte și în alta, iar micuțul e vânăt și știu că o să-l omoare. Încerc să-mi fac drum prin mulțime, dar în jurul meu se adună tot mai mulți oameni, îmi blochează calea și mă împiedică să mă mișc. Apoi, exact cum mă temeam, copilul cade: se lovește de asfalt și se sparge în mii de bucăți, ca o păpușă din porțelan.

După care, toată lumea dispare. Sunt singură pe un drum, iar în fața mea o fată cu păr lung și încâlcit e aplecată peste copilul făcut bucăți, pe care le adună cu minuțiozitate, fredonând încet. Ziua e senină și complet nemișcată. Fiecare pas al meu răsună ca o împușcătură, dar ea nu-și mută privirea, până nu ajung chiar în fața ei.

Apoi ridică ochii și e Grace.

— Vezi? îmi zice și îmi întinde păpușa. Am reparat-o.

Și văd că fața păpușii e fața mea și are pe ea mii de fisuri și crăpături mici. Grace leagănă păpușa în brațe.

— Trezește-te, trezește-te, murmură ea. Trezește-te!

Deschid ochii: mama stă aplecată deasupra mea. Mă ridic, cu corpul înțepenit, îmi mișc degetele de la mâini și de la picioare, să îmi revin. Aerul e cețos, iar cerul abia începe să se lumineze. Pământul e acoperit de chiciură, care a pătruns prin pătura mea în timp ce dormeam, iar vântul e tăios. Tabăra e agitată: în jurul meu, oamenii umblă de colo-colo, sau stau pe loc, sau se mișcă ca niște umbre prin lumina slabă. Focurile prind viață, iar din când în când aud câte un crâmpei de conversație, câte un ordin strigat. Mama întinde o mână și mă ajută să mă ridic. Incredibil, pare odihnită și energică. Îmi scutur picioarele.

— Cafeaua o să-ți pună sângele în mișcare.

Nu mă surprinde faptul că Raven, Tack, Pippa și Beast sunt deja treji. Stau împreună cu Colin și cu alții în apropiere de un foc mai mare, iar respirațiile lor scot aburi, în timp ce vorbesc încet. Văd o oală cu cafea pe un foc: amară și plină de boabe, dar fierbinte. Încep să mă simt mai bine și mai trează, după ce iau câteva guri. Dar nu pot să mănânc nimic.

Raven ridică din sprâncene când mă vede. Mama îi face un semn, a resemnare, iar Raven se întoarce spre Colin.

— În regulă, zice el. Cum am vorbit azi-noapte, ne îndreptăm spre oraș în trei grupuri. Primul intră într-o oră, face verificările și ia contact cu prietenii noștri. Echipa principală nu se urnește până la explozia de la ora douăsprezece. Al treilea grup va pleca imediat după aceea și se va îndrepta direct spre țintă...

— Hei.

Julian apare în spatele meu. Ochii lui sunt încă umflați, iar părul îi e încâlcit.

— Ți-am simțit lipsa azi-noapte.

Noaptea trecută, nu am putut să mă întind lângă el. Am găsit o pătură liberă și mi-am făcut patul în aer liber, lângă alte o sută de femei. Mult timp, m-am uitat la stele și mi-am amintit de prima dată când am venit în Sălbăticie cu Alex, cum m-a condus în una dintre rulote și cum a desfăcut foaia de cort ce ne-a servit drept acoperiș, astfel încât să putem vedea cerul.

Atât de multe lucruri nespuse între noi; astea sunt pericolul și frumusețea vieții fără vindecare. Mereu există neprevăzut și încurcături, iar drumul nu e niciodată neted.

— Nu am reușit să dorm, îi zic. Nu am vrut să te trezesc.

Julian se încruntă. Nu pot să îl privesc în ochi. În ultima săptămână, am acceptat faptul că niciodată nu o să-l iubesc pe Julian la fel de mult ca pe Alex. Dar acum ideea e copleșitoare, ca un zid între noi. Niciodată nu îl voi iubi pe Julian așa cum îl iubesc pe Alex.

— Ce e cu tine?

Julian mă privește cu prudență.

— Nimic, îi zic și repet: Nimic.

— Am făcut ceva... începe să spună, când Raven se întoarce spre el și îl privește.

— Hei, Bijuterie, se răstește ea, cu apelativul pe care îl folosește pentru Julian când e iritată, nu e ora de bârfe, da? Termină sau întinde-o.

Julian nu mai zice nimic. Îmi întorc privirea spre Colin, iar Julian nu încearcă să mă atingă sau să se apropie. Cerul e acum străbătut de raze portocalii și roșii, asemenea tentaculelor unei uriașe meduze ce plutește într-un ocean alb ca laptele. Ceața se ridică; pământul începe să se trezească la viață. Și Portlandul se va trezi.

Colin ne spune care e planul.

HANA

În ultima mea dimineață ca Hana Tate, îmi beau cafeaua pe veranda din față, singură. Plănuisem o ultimă plimbare cu bicicleta, dar acum nu mai pot spera la asta, nu după cele întâmplate aseară. Străzile vor fi pline de polițiști și de agenți. Va trebui să îmi arăt actele și să răspund la întrebări la care nu pot să răspund.

În loc de asta, stau pe leagănul de pe verandă și găsesc consolare în scârțâitul lui ritmic. Aerul e neclintit, rece, gri și cu miros de sare. Îmi dau seama că va fi o zi perfectă, senină și luminoasă. Din când în când, câte un pescăruș țipă ascuțit. În rest, e liniște. Nu se mai aud alarme, sirene, nici urmă de agitația de aseară. Dar în centru va fi altfel. Vor fi baricade și puncte de verificare, forțe de securitate suplimentate, la noul zid. Brusc, îmi amintesc ce mi-a spus odată Fred despre zid – că va fi ca o palmă a lui Dumnezeu, care ne va ține pentru totdeauna în siguranță, feriți de bolnavi, de pătați, de necredincioși și de nedemni.

Dar poate că nu avem cum să fim vreodată cu adevărat în siguranță.

Mă întreb dacă vor fi noi raiduri în Highlands, dacă familiile de acolo vor fi din nou mutate, dar alung repede îngrijorarea. Familia Lenei nu e problema mea. Acum înțeleg asta. Ar fi trebuit să înțeleg de la început. Ce se întâmplă cu ei – dacă mor de foame sau îngheață – nu e treaba mea.

Cu toții suntem pedepsiți pentru viețile pe care le alegem, într-un fel sau altul. Eu o să-mi plătesc penitența – față de Lena, pentru că am dezamăgit-o; față de familia ei, pentru că am ajutat-o pe ea să fugă – în fiecare zi a vieții mele.

Închid ochii și îmi imaginez vechiul port: străzile zgrunțuroase, calele vapoarelor, soarele căzând în apă și valurile lovindu-se de chei.

La revedere, la revedere, la revedere.

Schițez mental drumul de la Eastern Prom până în vârful Munjoy Hill; văd întregul Portland risipit dedesubt, lucind în lumină.

— Hana?

Deschid ochii. Mama a ieșit pe verandă. Își strânge până sus la bărbie cămașa de noapte subțire și își mijește ochii. Pielea ei, fără machiaj, pare aproape gri.

— Cred că ar trebui să mergi să faci duș, îmi zice.

Mă ridic și o urmez în casă.

LENA

Ne-am apropiat de zid. Cred că suntem vreo patru sute, masați printre copaci. Noaptea trecută, un mic grup operativ a trecut dincolo, să facă ultimele pregătiri pentru marea pătrundere de azi. Iar mai devreme, un alt grup mic – oamenii lui Colin, aleși de el – a sărit peste gardul din partea de vest a Portlandului, din apropiere de Cripte, unde noul zid nu a fost ridicat încă, iar măsurile de securitate au fost compromise de prietenii, de aliații noștri din interior.

Dar asta a fost cu ore în urmă, iar acum nu putem face decât să așteptăm semnalul. Grupul principal va penetra zidul dintr-odată. Majoritatea forțelor de securitate din Portland vor fi ocupate la laboratoare; am înțeles că este un eveniment important acolo azi. Așa că va fi un număr redus de polițiști care să ni se opună, deși Colin e îngrijorat de faptul că breșa de noaptea trecută nu s-a făcut atât de în liniște cum fusese plănuit. E posibil ca de partea cealaltă a zidului să fie mai mulți agenți și mai multe arme decât am anticipat noi.

O să vedem.

Din locul în care stau ghemuită în tufișuri, o văd din când în când pe Pippa, la vreo cincizeci de metri, când se mișcă în spatele ienupărului după care s-a ascuns. Mă întreb dacă e agitată. Pippa are unul dintre cele mai importante roluri. Ea se va ocupa de una dintre bombe. Grupul principal – haosul de la zid – trebuie mai mult să aibă grijă ca bombardierele, patru în total, să treacă neobservate în Portland. Scopul final al Pippei este strada Essex nr. 88, o adresă ce nu îmi pare cunoscută, probabil vreo clădire guvernamentală, la fel ca și restul țintelor.

Soarele se înalță pe cer. Zece dimineața. Apoi, zece și jumătate. Amiază.

În orice clipă, de acum.

Așteptăm.

HANA

— A venit mașina.

Mama pune o mână pe umărul meu.

— Ești gata să pleci?

Nu am încredere în mine să vorbesc, doar aprob din cap. Fata din oglindă – bucle blonde adunate la spate, gene date cu rimei, ten perfect, buze creionate – aprobă și ea.

— Sunt foarte mândră de tine, zice mama cu subînțeles.

Oameni intră și ies din cameră – fotografi, machieuri și Debbie, coafeza – și îmi închipui că e stânjenită. Niciodată în viața ei mama nu a recunoscut că ar fi mândră de mine.

— Poftim.

Mă ajută să intru într-o robă moale din bumbac, astfel că rochia mea – lungă, cu trenă, prinsă la umăr cu o agrafă din aur în formă de vultur, pasărea cu care Fred este comparat cel mai des – va rămâne imaculată, în timpul drumului scurt spre laboratoare.

Jurnaliștii s-au adunat în fața porților, iar când ies pe verandă sunt uimită de strălucirea camerelor care se întorc spre mine, de clicurile rapide ale declanșatoarelor. Soarele plutește pe cerul fără nori, ca un singur ochi alb. Trebuie să fie chiar înainte de amiază. Mă bucur când reușim să ajungem la mașină. Interiorul e întunecos și rece și știu că nimeni nu poate să mă vadă în spatele geamurilor fumurii.

— Nu-mi vine să cred.

Mama se joacă cu brățările ei. E mai entuziasmată decât am văzut-o vreodată.

— Credeam că ziua asta nu o să mai vină. O prostie, nu?

— Prostie, repet.

În timp ce ieșim din sector, văd că efectivele poliției au fost dublate. Jumătate din străzile care duc în centru au fost blocate și sunt patrulate de agenți, de poliție și chiar de niște bărbați care poartă insignele argintii ale gărzii militare. Până să văd acoperișurile albe înclinate ale complexului de laboratoare – unde eu și Fred vom fi căsătoriți, în una dintre cele mai mari săli de conferințe, suficient de mare să adăpostească o mie de

martori –, mulțimea de gură-cască de pe străzi sunt atât de mulți, încât Tony abia poate strecura mașina printre oameni.

Parcă întregul Portland ar fi venit să mă vadă cum mă mărit. Oamenii se întind și bat în capota mașinii, pentru noroc. Mâinile se lovesc de acoperiș sau de geamuri și mă fac să tresar. Iar poliția merge printre ei, îi dă la o parte, încercând să facă loc pentru mașină, strigând:

— Lăsați-i să treacă, lăsați-i să treacă.

Baricade ale poliției au fost ridicate în fața porților laboratoarelor. Câțiva agenți le dau la o parte, să putem pătrunde în mica parcare pavată din fața intrării în clădire. Recunosc mașina familiei lui Fred. El trebuie să fie deja aici. Mi se strânge stomacul, într-un fel ciudat. Nu am mai fost la laboratoare de când am fost operată, de când am intrat o fată tristă, învinsă, dominată de vină, de suferință și de tristețe și am ieșit complet schimbată, mai pură și mai puțin confuză. Aceea a fost ziua în care m-au despărțit de Lena, de Steve Hilt și de toate acele nopți istovitoare, întunecate, când nu eram sigură de nimic. Iar acela a fost doar începutul vindecării. Aceasta – desemnarea unei perechi, nunta, Fred – este încheierea.

În urma noastră, porțile sunt din nou încuiate, iar baricadele puse la loc. Totuși, în timp ce cobor din mașină, simt cum mulțimea se adună tot mai aproape, nerăbdătoare să intre, să privească, să mă vadă cum îmi angajez viața și viitorul pe calea care a fost aleasă pentru mine. Dar ceremonia nu va începe decât peste cincisprezece minute, iar porțile vor rămâne închise până atunci.

În spatele ușilor rotative din sticlă, îl văd pe Fred care mă așteaptă, fără să zâmbească, cu brațele încrucișate. Fața lui e distorsionată de strălucire și de sticlă. De la distanță, parcă pielea lui e plină de găuri.

— E timpul, zice mama.

— Știu, îi răspund și trec în fața ei, să intru în clădire.

LENA

E timpul. În depărtare, împușcăturile se aud simultan – cel puțin o duzină – și, pur și simplu, ne mișcăm deodată, ca unul singur. Ieșim dintre copaci, suntem sute, tropăind prin noroi și mizerie, iar ritmul picioarelor noastre e ca o singură bătaie de inimă amplificată. Două scări din frânghie apar pe o parte a zidului, apoi încă două și încă trei. Deocamdată, totul e în regulă. Primul grup ajunge la o scară, sar toți spre ea și urcă.

În depărtare, se aude un marș nupțial.

HANA

Afară, gărzile – aproape două duzini, înșirate în uniforme impecabile – salută cu armele, semnalând că ceremonia poate să înceapă. Ferestrele mari ale sălii de conferință sunt deschise, iar prin ele se aude orchestra care începe să cânte marșul nupțial. Cei mai mulți dintre spectatori nu au reușit să se înghesuie înăuntru și au rămas afară, de unde ascultă și se chinuie să vadă prin geamuri. Preotul are microfon, astfel că vocea lui va fi amplificată și vor auzi toți cei din mulțime, vor ajunge la ei cuvintele lui de desăvârșire și de onoare, de îndatorire și siguranță.

În mijlocul încăperii a fost ridicată o platformă, chiar în fața podiumului, unde preotul va oficia ceremonia. Doi observatori, amândoi îmbrăcați simbolic, în halate de laborator, mă ajută să urc pe ea. Când Fred îmi ia mâinile în ale lui și le pune pe Cartea tăcerii, un mic oftat traversează încăperea, o răsuflare ușurată.

Pentru asta suntem făcuți: promisiuni, angajamente și jurăminte de supunere.

LENA

Sunt pe la jumătatea scării când începe să sune alarma. O clipă mai târziu, se aude o altă rafală de împușcături. Nu e nimic coordonat: explodează într-un ritm rapid, asurzitor de aproape, iar aerul devine brusc o simfonie de strigăte și țipete. O femeie cățărată pe zid cade de pe el rostogolindu-se pe pământ cu o bufnitură, iar sângele țâșnește din pieptul ei.

Doar vreo zece la sută din noi au reușit să treacă de zid. Deodată, aerul se umple de fum de la împușcături. Oamenii țipă – haide, stai, pornește, rămâi pe loc sau trag! Pentru o clipă, înlemnesc pe scară, atârnată; mâinile îmi alunecă puțin și abia reușesc să mă îndrept înainte să cad. Nu îmi amintesc cum să mă mișc. În capătul de sus al scării, un agent taie frânghia cu un cuțit.

— Haide, Lena, haide!

Julian e sub mine, pe scară. Se întinde și mă împinge, să îmi revin. Încep să urc din nou, ignorând durerea usturătoare din palme. Era mai bine să ne batem cu agenții la sol, unde aveam o șansă, orice e mai bine decât să atârni aici, expus, ca un pește în undiță. Scara se clatină. Agentul încă se chinuie energic să taie. E tânăr – îmi pare cumva cunoscut – iar transpirația îi acoperă părul blond de pe frunte. Beast tocmai a reușit să ajungă sus pe zid. Se aud un trosnet și un țipăt slab când dă cu cotul în nasul agentului.

Restul se întâmplă repede: Beast prinde în pumn cuțitul omului și îl împinge; agentul se clatină în față, cu ochii închiși, iar Beast îl împinge brusc peste zid, de parcă ar fi un sac cu gunoi. Și el se lovește de pământ când cade: abia atunci îl recunosc, e un tip de la Joffrey’s Academy, cu care a vorbit Hana odată pe plajă. E de vârsta mea, am fost evaluați în aceeași zi. Nu am timp să mă gândesc la asta acum.

Mai trag tare în sus de două ori și ajung pe zid. Mă las pe burtă și mă lipesc de piatră, încercând să mă fac cât mai mică. Interiorul zidului e traversat de schelele rămase de la construcție. Doar câteva porțiuni ale pasarelei din piatră sunt terminate, cele pe care merg patrulele. Sunt trupuri atârnate

peste tot, oameni care se bat înlănțuiți, luptându-se să câștige un avantaj.

În dreapta mea, Pippa se cațără pe scară încruntată. Tack a sărit ghemuit pe schelărie; el o acoperă, mișcând o armă de la stânga la dreapta, țintind gărzile care ne urmăresc de jos. Raven vine în spatele Pippei, cu plăselele unui cuțit între dinți și o armă la șold. Fața ei e încordată și concentrată.

Totul se întâmplă în secvențe, în rafale.

Gărzi care ies din barăci și din clădiri alergând spre zid.

Sirene care urlă: echipaje de poliție. Se grăbesc să răspundă alarmelor.

Iar dincolo de toate acestea, o strângere de stomac – întinderea de acoperișuri și de drumuri; asfaltul gri-sumbru; Back Cove licărind în fața mea; parcuri în depărtare; sclipirea golfului, dincolo de îndepărtata pată albă, care este complexul de laboratoare: Portland. Acasă.

Pentru o clipă, mă tem că o să leșin. Sunt prea mulți oameni – trupuri ce dau năvală și stau atârnate, fețe schimonosite și grotești – și prea mult zgomot. Gâtul mă ustură din pricina fumului. O parte din schele au luat foc. Și tot nu au trecut mai mult de un sfert dintre ai noștri peste zid. Nu o văd pe mama; nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Apoi, Julian mă ajunge, își pune un braț în jurul taliei și mă forțează să mă las în genunchi.

— Jos! Jos! strigă el și ne trântim la pământ, în timp ce o serie de gloanțe se înfig în zidul din spatele nostru și ne stropesc cu un praf fin și cu bucăți de piatră.

Schelele gem și se clatină sub noi. Gărzile s-au adunat jos și încearcă să le răstoarne. Julian strigă ceva. Cuvintele lui se pierd, dar știu că îmi spune că nu trebuie să rămânem pe loc, trebuie să ajungem jos. Lângă mine, Tack se întinde să o ajute pe Pippa să urce pe zid. Ea se mișcă stângaci, trasă în jos de rucsacul pe care îl cară. Pentru o clipă, îmi închipui că bomba va exploda chiar aici, chiar acum – sângele și flăcările, mirosul dulceag de fum și bucățile de piatră care ar ricoșa – dar apoi Pippa ajunge în siguranță pe zid și se ridică în picioare. Exact atunci, un gardian de jos își îndreaptă arma spre ea și țintește. Vreau să strig, să o avertizez, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

— Jos, Pippa!

Raven se aruncă pe zid și o doboară pe Pippa tocmai când gardianul apasă pe trăgaci.

Poc. Cel mai mic sunet. Sunetul unei petarde de jucărie.

Raven tresare și înțepenește. Pentru un moment, cred că e doar surprinsă: gura i se rotunjește, ochii i se deschid larg. Apoi, începe să se clatine spre spate și știu că e moartă. Cade, cade, cade...

— Nu!

Tack se aruncă înainte și o prinde de bluză înainte ca ea să se prăbușească peste zid. O trage în jos, la el în poală. Oamenii se agită în jurul lui ca șobolanii, dar el stă pe loc, cu fața ei în mâini. Îi șterge fruntea și îi dă părul la o parte de pe față. Ea se uită la el fără să-l vadă, cu gura deschisă și umedă, cu ochii măriți, cu părul negru înfășurat pe lângă coapsa lui. Buzele lui se mișcă, vorbește cu ea. În mine se aude un țipăt tăcut și puternic, ca o gaură neagră ce își croiește drum spre profunzimi. Nu pot să mă mișc, nu pot decât să privesc spre ea. Raven nu poate să moară așa, nu aici, nu în felul acesta, nu într-o clipă, nu fără luptă.

Tu ești! Jocul de-a v-ați ascunselea îmi vine în minte în clipa aceea, felul în care ne urmăream unul pe altul în parc. Pac. Tu ești!

E doar un joc de copii. Dar îl jucăm cu jucării metalice lucioase și zgomotoase. Suntem două tabere, la fel ca atunci când eram mici.

Pac. O durere puternică trece prin mine, peste mine. Instinctiv, duc mâna la față și caut o rană; degetele îmi ating urechea și dau de sânge. Probabil că un glonț tocmai m-a atins. Șocul, mai mult decât durerea, mă trezește și îmi pune corpul în mișcare. Nu au fost suficiente arme pentru noi toți, dar am un cuțit vechi și bont, dar tot e mai bun decât nimic. Îl scot din săculețul din piele de la coapsă. Julian coboară pe schele, legănându-se pe barele metalice ca o maimuță. Un gardian încearcă să îl apuce de picioare, dar el se răsucește și îl lovește puternic în față. Bărbatul se clatină spre spate, îi dă drumul, iar Julian sare pe pământ, în amestecul de trupuri: Invalizi și polițiști, tabăra noastră și tabăra lor, contopiți cu toții într-un singur animal enorm, sângeros, care se chircește.

Mă duc repede spre marginea pasarelei și sar. Cele câteva clipe cât sunt în aer – transformată în țintă – sunt cele mai

îngrozitoare. Sunt complet expusă, vulnerabilă. Două secunde, trei secunde, care mi se par o eternitate.

Ating pământul, cât pe ce să cad pe un agent, pe care îl dobor odată cu mine, când glezna mea se răsucește și mă rostogolesc pe pietriș. Suntem înlănțuiți, luptându-ne pentru supremație. Încearcă să îndrepte arma spre mine, dar îl prind de încheietură și i-o răsucesc la spate. El țipă și scapă pistolul. Cineva o lovește cu piciorul, iar arma îmi alunecă dintre degete, dispare în haosul prăfuit.

Apoi, o zăresc la mai puțin de treizeci de centimetri distanță. Agentul o vede în același timp și ne întindem după ea deodată. El e mai mare decât mine, dar și mai lent. O apuc, îmi pun degetele în jurul trăgaciului, cu o secundă înaintea lui, iar pumnul lui dă doar de pământ. Geme furios și se aruncă spre mine. Ridic arma, îl lovesc într-o parte a capului și aud un trosnet, când pistolul îl nimerește în tâmplă. Bărbatul se înmoaie, iar eu sar în picioare înainte să cadă peste mine.

În gură simt gust de metal și praf, iar capul începe să-mi vâjâie. Nu îl văd pe Julian. Nu îi văd pe mama, pe Colin sau pe Hunter.

Apoi, o explozie de mortar, de piatră și de praf. Suflul aproape că mă doboară. La început, mă gândesc că trebuie să se fi declanșat accidental una dintre bombe și mă uit în jur după Pippa, încercând să-mi limpezesc mintea de zgomote, de praful înțepător și înecăcios, tocmai când o văd cum se strecoară printre două barăci ale gărzilor, îndreptându-se spre centru. În spatele meu, una dintre schele începe să scârțâie și să se prăbușească. Țipetele se întețesc. Mâini mă împing din spate, în timp ce toată lumea se îmbulzește, încercând să se ferească. Încet, încet, scârțâind, se clatină, apoi accelerează și se prăbușește, se face bucăți și îi prinde sub ea pe cei ghinioniști.

Acum, zidul are o deschizătură mare la bază; îmi dau seama că trebuie să fie opera unei bombe improvizate, o explozie pusă la cale de Rezistență. Bomba Pippei ar fi rupt zidul în două. Dar e suficient; aceia dintre noi care au rămas în viață se revarsă prin deschizătură, un val de oameni care au fost alungați sau forțați să plece, expropriați și bolnavi, năvălesc acum în Portland. Gărzile, o linie zimțată de uniforme albastru cu alb, sunt înghițite de maree, împinse și obligate să fugă.

L-am pierdut pe Julian. Nu am cum să încerc să dau de el acum; pot doar să mă rog să fie bine și să scape nevătămat din această nebunie. Nu știu nici ce s-a întâmplat cu Tack. O parte din mine speră că s-a retras peste zid cu tot cu Raven, iar pentru o clipă îmi imaginez că odată ce o va duce înapoi în Sălbăticie, ea se va trezi. Va deschide ochii și va vedea că lumea a fost reconstruită așa cum și-a dorit. Sau poate că nu se va trezi. Poate că e deja într-un alt pelerinaj și o caută din nou pe Blue.

Îmi croiesc drum spre locul pe unde am văzut-o dispărând pe Pippa și mă chinui să respir aerul plin de fum. Una dintre gheretele gardienilor arde. Îmi amintesc de vechea plăcuță de înmatriculare pe care am găsit-o, pe jumătate îngropată în noroi, în timpul plecării noastre din Portland, iarna trecută.

Trăiește liber sau mori.

Dau peste un trup. Mi se ridică stomacul în gât și, pentru o fracțiune de secundă, sunt copleșită de întunericul încolăcit în stomacul meu, ca părul lui Raven pe piciorul lui Tack – of, Doamne! —, dar înghit greu, trag aer în piept și merg mai departe, continui să împing și să mă lupt. Noi ne-am dorit libertatea de a iubi. Ne-am dorit libertatea de a alege. Acum, trebuie să luptăm pentru ele.

În sfârșit, răzbat. Mă ghemuiesc și trec pe lângă gheretele gardienilor, apoi o iau la fugă pe aleea cu pietriș care le desparte și mă îndrept spre pâlcul de copaci care înconjoară Back Cove. Glezna mă doare de fiecare dată când îmi las greutatea pe ea, dar nu mă opresc. Îmi trec repede mâneca peste ureche și îmi dau seama că sângerarea aproape s-a oprit.

Probabil că Rezistența are o misiune în Portland, dar eu am o misiune doar a mea.

HANA

Alarma se oprește chiar înainte ca preotul să ne declare soț și soție. Pentru o clipă, totul e tăcut și cum trebuie. Muzica s-a estompat, mulțimea s-a liniștit, vocea prelatului răsună în încăpere și peste public. În liniștea lăsată, aud fiecare declanșator al aparatelor foto: deschis, închis, deschis, închis, ca niște plămâni metalici.

În clipa următoare, totul e mișcare și sunet, haos, sirene. Și, într-o clipă, știu că au venit Invalizii. Au venit după noi.

Din toate părțile sunt apucată de mâini.

— Haide, haide, haide.

Gărzile mă ghidează spre ieșire. Cineva calcă pe trena rochiei mele și aud o ruptură. Mă usturǎ ochii; mă înec de la mirosul prea puternic de aftershave, prea multe trupuri îngrămădite care se împing.

— Haide, grăbește-te! Grăbește-te!

Stațiile bâzâie. Voci grăbite strigă într-un limbaj codat, pe care nu îl înțeleg. Încerc să mă întorc, să mă uit după mama și aproape că sunt luată pe sus de presiunea gărzilor, care mă fac să mă grăbesc. Îl zăresc pe Fred înconjurat de echipa lui de securitate. E palid la față, strigă în telefonul mobil. Îmi doresc să se uite la mine: în clipa asta, uit de Cassie, uit de tot. Am nevoie să îmi spună că suntem în regulă; am nevoie să îmi spună ce se întâmplă.

Dar nici măcar nu privește spre mine.

Afară, strălucirea dispare. Închid ochii strâns. Jurnaliștii se împing spre ușă și blochează drumul către mașină. Pentru o clipă, obiectivele lor lungi par niște arme îndreptate direct spre mine. O să ne omoare pe toți.

Gărzile se luptă să-mi facă loc, împingând valul de oameni. În cele din urmă, ajungem la mașină. Încă o dată, mă uit la Fred. Ochii noștri se întâlnesc scurt peste mulțime. El se îndreaptă spre o mașină a poliției.

— Du-o la mine acasă, îi strigă lui Tony, apoi se întoarce și urcă pe bancheta din spate a mașinii poliției.

Tony pune o mână pe capul meu și mă îndreaptă brutal spre locurile din spate. Doi dintre gardienii lui Fred urcă lângă mine cu armele în mâini. Aș vrea să le spun să lase jos armele, dar creierul meu nu pare să funcționeze. Nu-mi amintesc numele lor.

Tony bagă mașina în viteză, dar pâlcurile de oameni din parcare înseamnă că suntem prinși aici. Șoferul se lasă pe claxon. Îmi acopăr urechile și îmi amintesc să respir; suntem în siguranță, suntem în automobil, o să fie în regulă. Poliția se va ocupa de tot.

În sfârșit, începem să înaintăm încet, prin mulțimea care se dă la o parte. Ne trebuie aproape douăzeci de minute să ieșim de pe aleea lungă ce duce spre laboratoare. Virăm la dreapta, pe Commercial Street, care e și mai plină cu pietoni, apoi o luăm pe o străduță îngustă, cu sens unic. În mașină, nimeni nu vorbește, toți privesc la amestecul de oameni de pe străzi alergând, panicați, dezorientați. Deși văd oameni cu gurile deschise, strigând, doar sunetul sirenelor pătrunde prin geamurile groase. Ciudat, asta e mai înspăimântător decât orice, toți acești oameni fără voce, urlând neauziți.

Gonim pe o stradă atât de îngustă, încât sunt sigură că vom rămâne blocați între zidurile de pe marginile ei. Apoi, întoarcem pe o altă stradă cu un singur sens, aproape pustie. Trecem în goană pe lângă indicatoarele de oprire și facem la stânga, pe o altă alee. În cele din urmă, înaintăm cu adevărat.

Mă gândesc să încerc să dau de mama pe mobil, dar când formez numărul, sistemul îmi tot dă eroare. Probabil că a căzut. Brusc, mă simt foarte mică. Sistemul înseamnă securitate; este totul. În Portland, cineva te urmărește mereu. Dar acum se pare că acesta a fost oprit.

— Pornește radioul, îi spun lui Tony.

Se conformează. Serviciul Național de Știri se aude. Vocea prezentatorului e liniștitoare, aproape lentă – anunță lucruri îngrozitoare pe un ton calm.

...o breșă în zid... oamenii sunt îndemnați să nu intre în panică... până când poliția va reinstaura ordinea... închideți ușile și geamurile, rămâneți înăuntru... agenții și toți oficialii guvernamentali lucrează împreună...

Vocea prezentatorului se oprește brusc. Pentru o clipă, se aud doar bâzâieli. Tony umblă la radio, dar nu mai poate să prindă

postul. Apoi, deodată, o voce necunoscută se aude prea tare și imperioasă.

Ne recuperăm orașul. Ne recuperăm drepturile și libertatea. Alăturați-vă nouă. Dărâmați zidurile. Dărâmați…

Tony oprește radioul. Tăcerea din mașină e apăsătoare, asurzitoare. Îmi amintesc dimineața primelor atacuri teroriste, când la ora zece, într-o zi de marți liniștită, obișnuită, în Portland, s-au produs simultan trei explozii. Atunci eram în mașină, îmi amintesc; când eu și mama am auzit anunțul la radio, la început, nu am crezut. Nu am crezut, până când am văzut oamenii alergând pe lângă noi, palizi, iar cenușa a început să cadă ca zăpada.

Cassandra zicea că Fred a permis ca acele atacuri să se producă, pentru a dovedi că Invalizii există, pentru a arăta că erau monstruoși. Dar acum monștrii sunt aici, în interiorul zidurilor, pe străzile noastre. Nu pot să cred că el a lăsat să se întâmple asta. Trebuie să cred că el va rezolva problema, chiar dacă asta înseamnă să-i omoare pe toți.

În sfârșit, am scăpat de haos și de mulțime. Acum, suntem aproape de Cumberland, unde stătea Lena, în zona rezidențială distrusă discret. În depărtare, sirena de ceață din vechiul turn de veghe de pe Munjoy Hill începe să sune, trimițând sunete triste peste alarme. Aș vrea să mergem acasă, nu la Fred. Vreau să mă ghemuiesc în patul meu și să dorm; vreau să mă trezesc și să aflu că ziua de azi a fost doar un coșmar care a răzbătut prin fisuri, de dincolo de operație.

Dar casa mea nu îmi mai aparține. Chiar dacă preotul nu a terminat ceremonia, oficial, sunt căsătorită cu Fred Hargrove. Nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Stânga, pe Sherman; apoi, dreapta pe o altă alee, care ne va duce pe Park. Chiar când ajungem la capătul aleii, cineva țâșnește în fața mașinii, o nălucă gri. Tony strigă și calcă frânele, dar e prea târziu. Apuc să văd hainele zdrențuite, părul lung și încâlcit – o Invalidă – înainte ca impactul să o doboare. Se rostogolește pe capotă – se oprește o clipă în ștergătoarele de parbriz – apoi dispare din nou din raza mea vizuală. Furia crește în mine, brusc și alarmant, și învinge frica. Mă las în față, strigând.

— E de-a lor! E de-a lor! Nu o lăsa să scape!

Tony și ceilalți gardieni nu se lasă rugați a doua oară. Într-o clipă, țâșnesc pe stradă, cu armele scoase, lăsând ușile mașinii deschise. Mâinile îmi tremură. Strâng pumnii și mă las pe spate, inspir adânc și încerc să mă calmez. Cu ușile deschise, aud mai clar alarmele și strigătele îndepărtate, precum mugetul oceanului.

Acesta este Portlandul, Portlandul meu. În clipa asta, nimic nu mai contează – nici minciunile sau greșelile, nici promisiunile pe care nu am reușit să le ținem. Acesta e orașul meu, iar orașul meu e atacat. Furia crește.

Tony o ridică pe fată în picioare. Ea se zbate, deși e singură și fără putere. Părul îi atârnă pe față și dă din picioare ca un animal.

Poate că pe asta am s-o omor chiar eu.

LENA

Până am ajuns pe Forest Avenue, zgomotul luptelor s-a estompat, înghițit de sunetele ascuțite ale alarmelor. Din când în când, văd câte o mână de după o draperie, câte o privire furișă, care dispare apoi repede. Toți stau închiși și încuiați. Merg cu capul în jos și mă mișc cât de repede pot, în ciuda durerii de la gleznă, atentă la urme de polițiști și la patrule. Fără îndoială, voi fi recunoscută ca fiind o invalidă: sunt murdară, cu haine vechi, mânjite cu noroi și au sânge închegat pe ureche. Uimitor, nu e nimeni pe străzi. Probabil că forțele de securitate au fost direcționate în altă parte. La urma urmei, aceasta este cea mai săracă zonă din oraș; fără îndoială, se consideră că cei de aici nu au nevoie de protecție.

O cale și un drum pentru toți… iar pentru unii, o cale direct în pământ.

Reușesc să ajung în Cumberland fără probleme. Îndată ce pășesc pe fosta mea stradă, pentru un moment, simt că sunt prinsă într-o clipă din trecut. Parcă acum o veșnicie mergeam pe aici, în drum spre casă, când veneam de la școală, și obișnuiam să mă opresc după jogging, punând un picior pe banca din stația de autobuz; îi priveam pe Jenny și pe ceilalți copii jucându-se și deschideam pentru ei hidranții de incendiu, vara, când era prea cald.

A fost acum o veșnicie. Acum, sunt o altă Lena.

Și strada arată altfel – mai lăsată, de parcă o gaură neagră invizibilă ar atrage-o în ea încet. Chiar înainte să ajung în fața porții de la numărul 237 știu că locuința e pustie. Această certitudine atârnă ca o greutate între plămânii mei. Dar continui să stau prostește pe mijlocul trotuarului, holbându-mă la clădirea acum abandonată – căminul meu, vechea mea casă, micul dormitor de la etaj, mirosurile de săpun, și de lenjerie, și de roșii coapte –, tencuiala scorojită și treptele putrede ale verandei, geamurile acoperite cu scânduri, X-ul roșu de pe ușă, cu vopsea acum decolorată, care marca faptul că era o casă condamnată.

Mă simt de parcă aș fi fost lovită în stomac. Mătușa Carol a fost mereu foarte mândră de această casă. Nu lăsa niciun an să treacă fără să zugrăvească, să curețe jgheaburile, să frece veranda.

Apoi, suferința e înlocuită de panică. Unde s-au dus?

Ce s-a întâmplat cu Grace?

În depărtare, sirena de ceață urlă și parcă ar fi un cântec funebru. Tresar și îmi amintesc deodată unde mă aflu: într-un oraș străin, ostil. Nu mai e căminul meu; nu sunt bine-venită aici. Sirena urlă a doua și a treia oară. Semnalul înseamnă că toate cele trei bombe au fost armate cu succes; asta ne oferă o oră până când vor exploda și se va dezlănțui iadul. Asta îmi oferă mie doar o oră să o găsesc și habar n-am de unde să încep.

O fereastră se trântește în spatele meu. Mă întorc la timp să văd o față albită de lună și îngrijorată – seamănă cu doamna Hendrickson – care apoi dispare. Un lucru e evident: trebuie să plec. Îmi las capul în jos și continui să înaintez repede, apoi cotesc, îndată ce văd o alee îngustă între clădiri. Merg orbește acum și sper ca picioarele să mă poarte în direcția bună. Grace, Grace, Grace. Mă rog să mă audă cumva.

Orbește, traversez Mellen, spre o altă alee, o gură neagră deschisă, un loc cu străduțe întunecate, unde să mă ascund. Grace, unde ești? În minte, strig, strig atât de tare, că nu mai aud nimic altceva, nici măcar mașina care se apropie.

Apoi, din senin, e aici: motorul huruind, geamul ce reflectă lumina în ochii mei și mă orbește, scârțâitul roților, când șoferul încearcă să oprească. După aceea, durerea și o senzație de rostogolire, am impresia că o să mor; văd cerul cum se rotește deasupra mea, văd fața lui Alex, zâmbind – apoi, simt duritatea asfaltului sub mine. Rămân fără aer și cad pe spate, cu plămânii chinuindu-se să respire.

Pentru o clipă confuză, privind cerul de deasupra mea, întins între acoperișurile clădirilor, uit unde sunt. Parcă plutesc pe suprafața unei ape albastre. Tot ce știu e că nu sunt moartă. Corpul încă îmi aparține: îmi contractez mâinile și îmi întind picioarele, doar să mă asigur de asta. În mod miraculos, am reușit să evit o lovitură la cap.

Uși se deschid. Voci strigă. Îmi amintesc că trebuie să plec, trebuie să mă ridic în picioare. Grace. Dar înainte să pot face

orice, niște mâini mă apucă de brațe și mă ridică în picioare. Îmi amintesc totul, pe secvențe. Costume negre. Arme. Fețe rele.

Foarte rău.

Instinctele revin și încep să mă zbat. Mușc mâna gardianului care mă ține, dar nu îmi dă drumul, iar un altul vine și mă plesnește peste față. Lovitura ustură și mă face să văd stele verzi. Scuip spre el, fără să mă uit. Un alt gardian – sunt trei – îmi pune arma la cap. Ochii lui sunt negri și reci ca piatra, plini nu de ură – cei vindecați nu urăsc, dar nici nu le pasă – ci de dezgust, de parcă aș fi vreo specie de insectă scârboasă, și știu că o să mor.

Îmi pare rău, Alex. Și Julian. Îmi pare rău.

Îmi pare rău, Grace.

Închid ochii.

— Stai!

Deschid ochii. O fată coboară de pe bancheta din spate.

E îmbrăcată în rochie albă de mireasă, din muselină. Părul ei e prins într-un coc elaborat, iar cicatricea operației a fost accentuată prin machiaj, astfel că arată ca o mică stea colorată. E frumoasă; arată ca picturile cu îngeri, pe care le vedeam în biserică.

Apoi, ochii ei se opresc pe mine, iar stomacul mi se strânge. Pământul se cască sub mine. Abia mă mai pot ține pe picioare.

— Lena, zice calm.

E mai mult o constatare decât un salut. Nu reușesc să vorbesc. Nu pot să-i spun numele, deși în mintea mea îl strig, răsună.

Hana.

•

— Unde mergem?

Hana se întoarce spre mine. Acestea sunt primele cuvinte pe care reușesc să i le adresez. Pentru o clipă, manifestă surpriză și încă ceva. Plăcere? E greu de spus. Expresiile ei sunt diferite și nu mai pot să-i citesc fața.

— Acasă la mine, îmi zice, după o scurtă pauză.

Îmi vine să râd. E ridicol de calmă; parcă mi-ar cere să caut muzică pe LAMM sau să mă ghemuiesc pe canapeaua ei, să văd un film.

— Nu o să mă predai?

Vocea mea e sarcastică. Știu că mă va preda; am știut din clipa în care am văzut cicatricea, am văzut monotonia din spatele ochilor ei, ca o piscină care nu mai e adâncă. Fie nu sesizează provocarea, fie alege să o ignore.

— Ba da, zice simplu. Dar nu încă.

O expresie îi trece rapid peste față – o nesiguranță de moment – și pare gata să spună altceva. În loc de asta, se întoarce din nou la geam și își mușcă buza de jos. Asta mă derutează, mușcatul buzei. E o crăpătură în suprafața ei calmă, o fisură la care nu mă așteptam. E vechea Hana, care iese de sub această nouă versiune lucioasă și face ca stomacul să mi se strângă din nou. Sunt copleșită de nevoia de moment de a-mi arunca brațele în jurul ei, de a-i inhala mirosul – doi stropi de vanilie la coate și iasomie pe gât – să îi spun cât de dor mi-a fost de ea.

Exact atunci mă vede că o privesc și strânge din buze. Și îmi amintesc că vechea Hana nu mai e. Probabil că nici nu mai miroase la fel. Nu mi-a pus nici măcar o întrebare despre ce s-a întâmplat cu mine, unde am fost, cum de am ajuns în Portland, plină de sânge și cu haine jegoase. Abia dacă s-a uitat la mine, iar când o face, are o curiozitate vagă, detașată, de parcă aș fi o specie ciudată de la zoo.

Mă aștept să o luăm spre West End, dar ne îndreptăm spre peninsulă. Probabil că s-a mutat. Casele de aici sunt și mai mari și mai impunătoare decât în fostul ei cartier. Nu știu de ce sunt surprinsă. Un lucru l-am învățat în perioada petrecută în Rezistență. Vindecarea înseamnă control. Înseamnă structură. Iar cei bogați devin tot mai bogați, în timp ce săracii sunt înghesuiți pe alei înguste și apartamente mici și li se spune că sunt protejați, li se promite că vor fi răsplătiți în Ceruri pentru supunere. Servilismul e numit siguranță.

Intrăm pe o stradă mărginită de arțari bătrâni, ale căror coroane se unesc deasupra și formează un acoperiș. Un indicator spune că e strada Essex. Stomacul meu se strânge din nou puternic. Pe strada Essex nr. 88 a pus Pippa bomba. Cât a trecut de când a pornit sirena? Zece minute? Cincisprezece?

Transpirația îmi curge pe sub brațe. Mă uit la căsuțele poștale, din mers. Una dintre aceste case, una dintre aceste impunătoare case albe, cu ornamente metalice, cupole, verande albe mari și gazon îngrijit va exploda în mai puțin de o oră.

Mașina încetinește în fața unei porți metalice. Șoferul lasă geamul în jos și tastează un cod, iar porțile se deschid încet. Îmi amintește de vechea casă a lui Julian, din New York, dar tot mă uimește: toată această putere, toată energia pusă la dispoziția câtorva oameni.

Hana continuă să privească pe geam impasibilă și simt o pornire abia stăpânită de a mă întinde și de a-mi trece pumnul prin imaginea ei reflectată în geam. Habar n-are cum e restul lumii. N-a cunoscut niciodată sărăcia, nu a rămas fără mâncare, fără căldură și confort. Sunt uimită că mi-a fost cea mai bună prietenă. Întotdeauna am trăit în două lumi diferite; doar că eu am fost suficient de fraieră să cred că nu contează.

Un gard viu înalt înconjoară mașina pe ambele părți și flanchează o alee scurtă ce duce spre o altă casă imensă. E mai mare decât toate cele pe care le-am văzut până acum. Un număr metalic e prins deasupra ușii.

88.

Pentru o clipă, privirea mi se întunecă. Clipesc. Dar numărul e tot acolo.

Strada Essex, nr. 88. Bomba e aici. Transpirația mi se scurge pe spate. Nu are nicio logică; celelalte bombe sunt în centru, în clădiri municipale, la fel ca anul trecut.

— Aici locuiești?

Ea coboară din mașină, cu același calm enervant, de parcă am fi într-o vizită de curtoazie. Încă o dată, ezită.

— E casa lui Fred. Presupun că acum o împărțim.

Când vede că mă holbez la ea, adaugă:

— Fred Hargrove. El e primarul.

Am uitat de tot că Hana a fost împerecheată cu Fred Hargrove. Am auzit zvonuri că Hargrove senior ar fi fost omorât în timpul Incidentelor. Fred trebuie să fi luat locul tatălui său. Acum, începe să aibă logică faptul că una dintre bombe a fost pusă în această casă; nimic nu e mai simbolic decât să lovești direct în lider. Dar am calculat greșit, nu Fred va fi acasă. Hana este.

Gura îmi e uscată și mă ustură. Unul dintre bătăușii ei încearcă să mă prindă și să mă dea jos din mașină, dar mă trag într-o parte.

— Nu o să fug, scuip practic și cobor singură din mașină.

Știu că nu aș ajunge mai departe de un metru până să deschidă focul. Va trebui să fiu atentă, să mă gândesc și să găsesc un moment potrivit pentru a scăpa. Va trebui să fiu la distanță mai mare de trei străzi de locul acesta când bomba va exploda.

Hana ne-a luat-o înainte, în sus, pe scările verandei. Așteaptă, cu spatele la mine, până când unul dintre gardieni trece în față și deschide ușa. Simt un val de ură pentru această fată fragilă, răzgâiată, cu lenjeria ei albă imaculată și cu camerele ei vaste.

Înăuntru, e surprinzător de întuneric, plin de mobile lăcuite, din stejar și piele. Mare parte din ferestre sunt pe jumătate acoperite cu draperii mari și perdele din catifea. Hana dă să mă conducă spre sufragerie, apoi se răzgândește. Continuă să meargă pe hol, fără să se sinchisească să aprindă vreo lumină. Se întoarce o singură dată, să mă privească cu o expresie pe care nu o pot descifra și, în sfârșit, intrăm prin două uși batante în bucătărie. Această încăpere, în contrast cu restul casei, e foarte luminoasă. Ferestre mari dau spre o curte imensă. Mobila de aici e din pin sau frasin, fină și aproape albă, iar hiaturile sunt din marmură albă imaculată.

Gărzile ne urmează aici. Hana se întoarce spre ei.

— Lăsați-ne! le zice.

Luminată de razele soarelui, care cad pieziș, parcă ar străluci ușor și arată din nou ca un înger. Sunt izbită de calmul ei și de liniștea din casă, de curățenia și frumusețea din ea. Iar undeva în adâncurile ei, bine ascunsă, crește o tumoră, care ticăie, până când, în cele din urmă, va exploda.

Gardianul care a condus – cel care m-a prins mai devreme – protestează, dar Hana îl face repede să tacă.

— Am zis să ne lăsați.

Pentru o clipă, vechea Hana reînvie; văd sfidarea din ochii ei, bărbia înclinată imperial.

— Și închide ușa după tine.

Gardienii ies fără tragere de inimă. Simt greutatea privirilor lor și știu că, dacă nu ar fi Hana aici, aș fi fost moartă deja. Dar refuz să îi fiu recunoscătoare. Nu vreau să fiu. După ce ei pleacă, Hana mă privește un minut în tăcere. Expresia ei este indescifrabilă. În cele din urmă, zice:

— Ești prea slabă.

Aș putea să râd.

— Mda, mă rog. Cele mai multe restaurante din Sălbăticie sunt închise. De fapt, cele mai multe au fost bombardate.

Nu mă deranjez să îmi ascund sarcasmul. Nu reacționează. Doar continuă să mă privească. Mai trece un moment de tăcere. Apoi, face semn spre masă.

— Stai jos.

— Prefer să rămân în picioare, mulțumesc.

Se încruntă.

— Poți să iei asta drept un ordin.

Nu prea cred că o să cheme înapoi gardienii dacă refuz, dar nu are rost să risc. Mă las pe un scaun, tot cu ochii pe ea. Dar nu mă simt confortabil. Au trecut cel puțin douăzeci de minute de când a pornit alarma. Asta înseamnă că mai am mai puțin de patruzeci să scap de aici.

Îndată ce mă așez, Hana se răsucește și dispare în spatele bucătăriei, unde o deschizătură întunecoasă, dincolo de frigider, indică prezența unei debarale. Înainte să apuc să mă gândesc la evadare, reapare de acolo, cu o bucată de pâine înfășurată într-un prosop de bucătărie. Se oprește lângă blat și o taie în felii groase, pe care le unge cu unt și le pune pe o farfurie. Apoi, se duce la chiuvetă și udă prosopul. Privind-o cum pornește robinetul, iar apa începe să curgă imediat, mă cuprinde invidia. A trecut o veșnicie de când am făcut un duș adevărat sau de când m-am spălat bine.

— Poftim.

Îmi întinde prosopul.

— Ești murdară.

— Nu am avut timp să mă machiez, îi zic sarcastic.

Dar iau prosopul și îl duc cu grijă la ureche. Măcar nu mai sângerez, deși pe prosop rămâne sânge uscat. Continui să o privesc în timp ce îmi șterg fața și mâinile. Mă întreb ce crede.

Îmi pune înainte farfuria cu pâine, când termin cu prosopul, și umple un pahar cu apă, în care pune cuburi de gheață adevărate, cinci, care zornăie vesel.

— Mănâncă. Bea.

— Nu mi-e foame, mint eu.

Își dă ochii peste cap și o văd încă o dată pe vechea Hana ieșind deasupra acestei noi impostoare.

— Nu fi proastă. Bineînțeles că ți-e foame. Ești lihnită. Probabil că mori și de sete.

— De ce faci asta?

Hana deschide gura și o închide la loc.

— Am fost prietene.

— Am fost, zic eu ferm. Acum, suntem dușmani.

— Suntem?

Pare surprinsă, de parcă asta nici nu i-ar fi trecut prin cap. Încă o dată, simt o senzație de disconfort, un sentiment de vină. Ceva nu e în regulă. Alung sentimentul.

— Desigur că suntem.

Hana mă mai privește o clipă. Apoi, brusc, se ridică de la masă și se apropie de ferestre. Odată ce se întoarce cu spatele la mine, iau repede o felie de pâine și mi-o îndes în gură, o mănânc cât de repede pot, fără să mă înec. O fac să alunece, cu o gură mare de apă, care e atât de rece, că mă face să simt o durere intensă în cap.

Un moment lung, Hana nu zice nimic. Mai mănânc o felie. Fără îndoială, mă aude mestecând, dar nu zice nimic și nu se întoarce. Îmi dă voie să mă prefac în continuare că nu mănânc și simt o mică izbucnire de recunoștință.

— Îmi pare rău pentru Alex, zice în cele din urmă, tot fără să se întoarcă.

Stomacul mi se strânge dureros. Prea mult; prea repede.

— Nu a murit.

Vocea mea sună prea tare. Nu știu de ce simt nevoia să îi spun. Dar trebuie să știe că tabăra ei, oamenii ei nu au câștigat, cel puțin nu în acest caz. Deși, în anumite sensuri, au făcut-o. Se întoarce.

— Cum?

— Nu a murit. A fost aruncat în Cripte.

Hana tresare, de parcă aș fi plesnit-o. Își suge din nou buza de jos și începe să o muște.

— Eu…

Se oprește și se încruntă.

— Ce e?

Cunosc fața asta; o recunosc. Știe ceva.

— Ce e?

— Nimic, eu…

Scutură din cap, de parcă ar vrea să alunge de acolo ideea.

— Mi s-a părut că îl văd.

Stomacul îmi urcă în gât.

— Unde?
— Aici.
Mă privește cu încă una dintre expresiile ei de nepătruns. Noua Hana e mai greu de citit decât cea veche.
— Seara trecută. Dar dacă e în Cripte…
— Nu e. A evadat.
Hana, lumina, bucătăria – chiar și bomba ce ticăie tăcut sub noi, îndreptându-ne încet spre uitare – par, deodată, departe. Îndată ce Hana o spune, îmi dau seama că e logic. Alex e singur. Probabil că s-a întors spre zone cunoscute.
Alex poate fi aici, undeva în Portland. Aproape. În fond, poate că mai există speranță.
Dacă aș putea scăpa de aici.
— Deci?
Mă ridic de pe scaun.
— O să chemi agenții sau ce o să faci?
Chiar în timp ce vorbesc, fac planul. Probabil că aș putea să o dobor, dacă ar fi nevoie, dar ideea de a o ataca nu-mi place. Și, fără îndoială, s-ar lupta. Până să reușesc să fac ceva, gărzile ar fi pe noi. Dar dacă aș putea să o scot din bucătărie chiar și numai pentru câteva scunde, aș pune scaunul la geam, aș sări în grădină și aș încerca să fug printre copaci. Cred că grădina dă într-o altă stradă; dacă nu, aș înconjura Essex. E cu bătaie lungă, dar e o șansă.
Hana mă privește neclintită. Ceasul de deasupra plitei pare să gonească și îmi imaginez cum ticăitul bombei e la fel de rapid.
— Vreau să îmi cer iertare, zice ea calm.
— Oh, da? Pentru ce?
Nu am timp pentru asta. Nu avem timp pentru asta. Alung gândul la ce se va întâmpla cu Hana, chiar dacă eu voi reuși să scap. Ea va fi aici, în casă… Stomacul meu se dilată și se contractă. Mă tem că pâinea o să-mi vină înapoi pe gât. Trebuie să mă concentrez. Nu e treaba mea ce se întâmplă cu Hana și nici nu e vina mea.
— Pentru că le-am spus agenților despre Brooks, nr. 37. Pentru că le-am spus despre tine și despre Alex.
Pur și simplu, creierul meu se blochează.
— Ce?
— Eu le-am spus.
Răsuflă ușor, de parcă rostirea cuvintelor ar fi fost o eliberare.

— Îmi pare rău. Am fost geloasă.

Nu pot să vorbesc. Parcă aș pluti în ceață.

— Geloasă? reușesc să scuip.

— Eu… voiam și eu ce aveai tu cu Alex. Eram confuză. Nu înțelegeam ce fac.

Scutură din nou din cap. Am o senzație de amețeală, de rău de mare. Nu are nicio logică. Hana – fata de aur, cea mai bună prietenă a mea, Hana cea neînfricată și nechibzuită. Am avut încredere în ea. Am iubit-o.

— Erai cea mai bună prietenă a mea.

— Știu.

Din nou pare tulburată, de parcă ar încerca să-și amintească sensul cuvintelor.

— Aveai tot.

Nu mă pot abține să ridic vocea. Furia mea vibrează, trece prin mine ca un curent electric.

— Viața perfectă. Note perfecte. Tot.

Gesticulez spre bucătăria imaculată, spre soarele care bate pe blatul din marmură.

— Eu nu aveam nimic. El era tot ce aveam. Singura mea… Greața urcă prin mine și fac un pas în față, cu pumnii strânși, oarbă de furie.

— De ce nu ai putut să mă lași să mă bucur de el? De ce a trebuit să mi-l iei? De ce mereu iei tot?

— Ți-am spus că îmi pare rău, zice din nou, mecanic.

Îmi vine să râd isteric. Îmi vine să plâng sau să-i scot ochii. În loc de asta, mă întind și o plesnesc. Furia îmi trece prin mână, prin braț, încă înainte să-mi dau seama ce fac. Sunetul e neașteptat de puternic și, pentru o clipă, sunt sigură că gardienii vor năvăli pe ușă. Dar nu vine nimeni. Într-o clipă, fața i se înroșește. Dar nu strigă. Nu scoate un sunet. În tăcerea lăsată, îmi aud respirația istovită și disperată. Simt că sunt gata să plâng. Mi-e rușine și sunt furioasă și mi-e rău, toate deodată. Hana se întoarce încet spre mine. Aproape că pare tristă.

— Am meritat-o.

Brusc, sunt copleșită de extenuare. Sunt obosită să lupt, să lovesc și să fiu lovită. E o lume ciudată, în care oamenii care vor doar să iubească sunt obligați să devină războinici. E latura sucită a vieții. E tot ce pot să fac, să nu mă prăbușesc din nou pe scaun.

— M-am simțit îngrozitor după aceea, zice Hana cu o voce abia auzită. Ar trebui să știi asta. De asta te-am ajutat să scapi. Am simțit – caută cuvântul potrivit – remușcare.

— Și acum?

Ridică un umăr.

— Acum sunt vindecată. E altfel.

— Altfel cum?

Pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc – mai mult decât orice, mai mult decât să respir – să fi rămas aici cu ea, să fi lăsat din mână cuțitul.

— Mă simt mai liberă, zice.

Nu mă așteptam să zică asta. Probabil că și-a dat seama că m-a surprins, deoarece continuă.

— Totul e cumva... înăbușit. Ca atunci când auzi sunete sub apă. Nu trebuie să mai simt prea multe pentru alții.

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Poate, cum ai zis tu, nu am simțit niciodată.

Începe să mă doară capul. Gata. S-a terminat tot. Vreau doar să mă ghemuiesc și să dorm.

— Nu asta am vrut să spun. Tu ai vrut. Să simți ceva pentru alții. Asta îți doreai.

Nu sunt sigură că mă aude. Zice, aproape ca o completare:

— Nu trebuie să mai ascult pe nimeni.

Ceva din tonul ei e aproape triumfător. Când mă uit la ea, zâmbește. Mă întreb dacă se gândește la cineva anume.

Se aud o ușă ce se deschide și se închide și vocea unui bărbat. Fața Hanei se schimbă. Redevine serioasă într-o clipă.

— Fred.

Se îndreaptă repede spre ușile batante din spatele meu și bagă precaut capul pe hol. Apoi, se răsucește spre mine, brusc, cu sufletul la gură.

— Vino. Repede, cât e în birou.

— Unde?

Pentru o clipă, pare iritată.

— Ușa din spate dă pe verandă. De acolo, poți să ieși prin grădină, pe Dennett. Iar de acolo, poți să ajungi înapoi în Brighton. Repede. Dacă te vede, te omoară.

Sunt atât de șocată că, pentru o clipă, rămân pe loc, cu gura căscată.

— De ce? De ce mă ajuți?

Zâmbește din nou, dar privirea ei rămâne întunecată și indescifrabilă.

— Ai spus chiar tu, am fost cea mai bună prietenă a ta.

Deodată, energia mea revine. Mă lasă să plec. Înainte să se poată răzgândi, mă duc spre ea. Se lipește cu spatele de una dintre uși, să mi-o țină deschisă, și scoate capul pe hol, la fiecare câteva secunde, să se asigure că nu e nimeni. Chiar când sunt pe cale să trec pe lângă ea, mă opresc. Iasomie și vanilie. Deci, tot mai miroase la fel.

— Hana.

Sunt atât de aproape de ea, că văd firișoarele aurii prin albastrul ochilor ei. Îmi ling buzele.

— Există o bombă.

Tresare și se dă înapoi un centimetru.

— Cum?

Nu am timp să regret ce am spus.

— Aici. Undeva în casă. Pleacă de aici, da? Fugi.

Îl va lua și pe Fred, iar explozia va fi un eșec, dar nu-mi pasă. Am iubit-o odată, iar ea mă ajută acum. Îi datorez asta. Încă o dată, expresia ei este indescifrabilă.

— Cât timp? întreabă brusc.

Scutur din cap.

— Zece, cincisprezece minute, cel mult.

Dă din cap, în semn că a înțeles. Trec pe lângă ea, în bezna de pe hol. Rămâne pe loc, lipită de ușile batante, rigidă ca o statuie. Ridică bărbia spre ușa din spate. Chiar când pun mâna pe clanță, mă strigă șoptit.

— Era să uit.

Vine spre mine, cu rochia foșnind, și pentru o clipă mă izbește impresia că e o stafie.

— Grace e în Highlands. Wynnewood Road 31. Ei locuiesc acolo, acum.

Mă uit la ea. Undeva, adânc, în această străină, e îngropată cea mai bună prietenă a mea.

— Hana…

Mă întrerupe.

— Nu-mi mulțumi. Doar pleacă.

Impulsiv, fără să mă gândesc la ce fac, mă întind și îi strâng mâna. Două strângeri lungi, două scurte. Vechiul nostru semnal.

Hana pare uimită; apoi, încet, fața ei se destinde. Pentru o clipă, strălucește, de parcă ar fi luminată de o torță interioară.

— Îmi amintesc, șoptește.

Undeva, o ușă se trântește. Hana se trage, brusc, speriată. Mă răsucește și mă împinge spre ușă.

— Du-te.

Și plec.

Nu privesc înapoi.

HANA

Am numărat treizeci și trei de secunde, pe ceas, până când Fred a năvălit în bucătărie, roșu la față.

— Unde e?

E ud de transpirație la subraț, iar părul – atât de atent pieptănat și dat cu gel, la ceremonie – îi e ciufulit. Sunt tentată să îl întreb la cine se referă, dar știu că doar o să-l înfurii.

— A fugit.

— Ce vrei să spui? Marcus a zis…

— M-a lovit.

Sper ca Lena să fi lăsat o urmă când m-a plesnit.

— Eu… m-am lovit cu capul de perete. A fugit.

— Rahat.

Își trece o mană prin păr, iese pe hol și strigă după gărzi. Apoi, se întoarce spre mine.

— De ce naiba nu l-ai lăsat pe Marcus să se ocupe de asta? De ce erai singură cu ea, în primul rând?

— Am vrut informații. M-am gândit că mi le va da mai ușor mie.

— Rahat, zice din nou.

Ciudat, cu cât se enervează el mai tare, cu atât mai calmă sunt eu.

— Ce se întâmplă, Fred?

Brusc, dă cu piciorul într-un scaun și îl face să patineze prin bucătărie.

— Un afurisit de haos, asta se întâmplă.

Nu se oprește; strânge pumnul și, pentru o clipă, am impresia că va veni spre mine, doar să aibă în ce să lovească.

— Trebuie să fie cam o mie de oameni care participă la rebeliune. Unii sunt Invalizi. Unii sunt doar copii. Stupid, stupid… Dacă ar ști…

Se oprește, când gărzile lui vin alergând pe hol.

— A lăsat-o pe fată să scape, zice Fred, fără să îi lase să întrebe ce s-a întâmplat.

Disprețul din vocea lui e evident.

— M-a lovit, repet eu.

Simt cum Marcus se uită la mine. Intenționat îi evit privirea. Nu are cum să știe că eu am lăsat-o pe Lena să plece. Nu am dat niciun semn că aș cunoaște-o; am avut grijă să nu mă uit la ea în mașină. Când ochii lui Marcus se întorc la Fred, îmi permit să răsuflu ușurată.

— Ce vrei să facem?

— Nu știu.

Fred își freacă fruntea.

— Trebuie să mă gândesc. La dracu'! Trebuie să gândesc.

— Fata se lăuda cu întăriri în Essex, zic eu. Spunea că e câte un Invalid postat la fiecare casă.

— Rahat.

Fred rămâne nemișcat o clipă, privind în curte. Apoi se întoarce.

— În regulă. O să sun la 111 pentru întăriri. Între timp, mergeți și începeți să periați străzile. Căutați orice mișcare. Să scormonim după cât de mulți rahaţi din ăștia mici. O să fiu chiar în spatele vostru.

— Am înțeles.

Marcus și Bill dispar pe hol. Fred ia telefonul. Pun o mână pe brațul lui. Se întoarce enervat spre mine și închide.

— Ce vrei?

— Nu te duce acolo, Fred. Te rog. Fata zicea... fata zicea că ceilalți sunt înarmați. Zicea că vor trage imediat ce scoți capul pe ușă...

— O să fiu în regulă.

Se îndepărtează de mine.

— Te rog.

Închid ochii și mă gândesc la o scurtă rugăciune. Îmi pare rău.

— Nu merită, Fred. Avem nevoie de tine. Rămâi aici. Lasă poliția să-și facă treaba. Promite-mi că nu vei ieși din casă.

Un mușchi îi tresare pe bărbie. Un moment lung de pauză. În fiecare secundă, mă aștept să aud explozia: o tornadă de așchii, un tunel înfiorător de flăcări. Mă întreb dacă o să doară.

Doamne, iartă-mă pentru că am păcătuit.

— În regulă, zice Fred, în cele din urmă. Promit.

Ridică din nou receptorul.

— Doar nu-mi sta în drum. Nu vreau să strici ceva.

— O să fiu sus.

Deja s-a întors cu spatele la mine. Ies pe hol și las ușile batante să se închidă în urma mea. Aud sunetul înfundat al vocii lui prin ele. În orice clipă, se va dezlănțui infernul.

Mă gândesc să mă duc sus, în ceea ce ar fi fost camera mea. Aș putea să mă întind și să închid ochii; sunt destul de obosită să adorm. În schimb, deschid ușa din spate, traversez veranda și cobor în grădină, cu grijă să nu fiu văzută pe geamul de la bucătărie. Aerul miroase a primăvară, a pământ umed și a iarbă proaspătă. Păsările cântă în copaci. Iarba udă mi se agață de glezne și îmi murdărește tivul rochiei.

Copacii mă cuprind și nu mai văd casa.

Nu voi sta să o văd arzând.

LENA

Highlands e în flăcări.

Simt mirosul de foc încă înainte să ajung acolo, iar când sunt la patru sute de metri distanță văd fum deasupra copacilor și flăcări pâlpâind din vechile acoperișuri. Pe Harmon Road zăresc un garaj deschis și o bicicletă ruginită prinsă pe un perete, ca trofeul unui vânător. Deși bicicleta e o rablă și angrenajul scârțâie ori de câte ori încerc să-l potrivesc, e mai bună decât nimic. De fapt, nu mă deranjează zgomotul pe care îl face, zăngănitul lanțului sau vâjâitul vântului în urechile mele. Mă împiedică să mă gândesc la Hana și la ce s-a întâmplat. Alungă din mintea mea vocea ei când îmi spune: Du-te. Dar nu alungă explozia sau sirenele care au pornit după aceea. Le aud chiar și atunci când sunt aproape în Highlands, ca pe niște țipete.

Sper că ea a plecat. Spun o rugăciune pentru asta, deși nu mai știu cui mă rog. Apoi, ajung în Highlands și nu mă gândesc decât la Grace. Primul lucru pe care îl văd e focul, care se întinde de la o casă la alta, de la copaci la acoperiș, apoi la zid. Oricine a pus focul a făcut-o intenționat, sistematic. Primul grup de Invalizi a trecut prin gard, nu departe de aici; asta trebuie să fie opera agenților.

Al doilea lucru pe care îl observ sunt oamenii: aleargă printre copaci, trupuri neclare, prin fum. Asta mă surprinde. Când stăteau în Portland, Deering Highlands era nelocuit, gol, după ce acuzațiile de boală l-au transformat într-o pustietate. Nu am avut timp să mă gândesc ce înseamnă că Grace și mătușa locuiesc acum aici sau că sunt și alții care s-au stabilit aici.

Încerc să disting figuri cunoscute în timp ce trec repede pe lângă mine, țâșnind printre copaci, strigând. Nu văd decât forme și culoare, oameni cu boccele cu lucrurile lor. Copiii plâng, iar inima mi se oprește: oricare dintre ei poate fi Grace. Micuța Grace, care abia scotea un sunet, poate că urlă pe undeva prin beznă.

O senzație electrică trece prin mine, ca și cum flăcările mi-ar fi pătruns în sânge. Încerc să-mi amintesc planul Highlands, dar mintea mea e plină de alte imagini: Brooks nr. 37, pătura din

grădină și copacii luminați de razele soarelui. Ajung pe Edgewood și știu că am mers prea departe. Mă întorc tușind și o iau înapoi. Case întregi sunt cuprinse de foc, ca niște stafii tremurânde în mijlocul flăcărilor albe, fără uși, piele topită. Te rog, te rog, te rog. Cuvintele îmi sfredelesc creierul. Te rog.

Apoi, zăresc semnul cu Wynnewood Road: o stradă scurtă, cu trei blocuri, din fericire. Aici, focul nu a ajuns încă și a rămas prins în acoperișul format de crengile copacilor, un acoperiș în creștere continuă, alb și portocaliu. Deja oamenii dintre copaci s-au rărit, dar mie tot mi se pare că aud copii țipând, ecouri fantomatice, tânguitoare.

Transpir, iar ochii mă ustură. Când abandonez bicicleta, mă chinui să îmi țin respirația. Îmi duc bluza la față și încerc să respir prin ea, în timp ce alerg pe stradă. Jumătate dintre case nu au numere vizibile. Știu că, după toate probabilitățile, Grace a fugit. Sper să fi fost unul dintre cei pe care i-am văzut printre copaci, dar nu pot scăpa de teama că ar putea fi prinsă undeva, că mătușa Carol, unchiul William și Jenny au lăsat-o în urmă. Mereu se ghemuia în colțuri și se ascundea în locuri ferite, pustii, încercând să se facă invizibilă.

Pe o cutie poștală abia se mai vede scris 31, o casă tristă, ponosită, cu fum ieșind pe ferestrele de sus, cu flăcări ce se întind peste acoperișul ponosit. Apoi, o văd sau cel puțin așa mi se pare. Doar pentru o clipă, jur că îi văd fața palidă ca o flacără la una dintre ferestre. Dar înainte să apuc să strig dispare.

Trag aer în piept și țâșnesc peste iarbă și pe treptele pe jumătate putrede. Recunosc mobila din fosta mea casă, canapeaua decolorată, covorul cu ciucuri pârliți și pata de pe vechea față de pernă, pe care Jenny a vărsat suc de struguri. Mă simt de parcă m-aș fi întors brusc în trecut, dar un trecut deformat: un trecut cu miros de fum și tapet ud, cu încăperi distorsionate.

Merg din cameră în cameră, strigând-o pe Grace, verific în spatele mobilelor și în dulapurile din câteva încăperi pustii. Casa aceasta este mult mai mare decât cea veche și e aproape nemobilată. Nu dau de ea. Poate că nici nu a fost aici, poate că doar mi-am imaginat chipul ei.

Scara e neagră de fum. Reușesc să ajung doar la jumătatea palierului, când sunt obligată să cobor, tușind și simțind că mă

înec. Acum, și camerele din față sunt în flăcări. Draperiile ieftine sunt trase. Iau foc și ele și simt un miros de plastic ars.

Mă întorc în bucătărie, cu senzația că un uriaș mi-a strâns în pumn pieptul și cu o nevoie acută de a ieși, de a respira, împing cu umărul în ușa din spate – umflată de căldură, rezistă – și, în sfârșit, mă împleticesc afară, în curte, tușind și lăcrimând. Nu mai gândesc; picioarele mă poartă automat departe de foc, spre aer curat, departe, când simt o durere puternică în picior și cad. Lovesc pământul și mă întorc să mă uit în spate, să văd de ce m-am împiedicat: un mâner de ușă, o pivniță pe jumătate ascunsă de iarba înaltă de pe ambele părți ale ei.

Nu știu ce mă face să mă întind și să deschid ușa. Instinctul, poate, sau superstiția. Niște trepte abrupte coboară într-un mic subsol abia săpat sub pământ. Micuța încăpere are niște rafturi pline cu conserve. Câteva sticle – suc, poate – sunt aliniate pe jos.

E atât de ghemuită într-un colț, că aproape nu o văd. Din fericire, înainte să închid ușa din nou, se mișcă și îi văd unul dintre tenișii, în lumina de un roșu-fumuriu care vine de deasupra. Tenișii sunt noi, dar recunosc șireturile mov, pe care le-a colorat chiar ea.

— Grace.

Vocea mea e răgușită. Mă las în jos, pe prima treaptă de sus. Pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina slabă, Grace prinde formă – e mai înaltă decât acum opt luni, mai slabă și mai murdară – ghemuită în colț, privindu-mă cu ochi mari, speriați.

— Grace, eu sunt.

Mă întind spre ea, dar nu se mișcă. Mai cobor o treaptă, ezitând să cobor de tot, și încerc să o prind. Întotdeauna a fost rapidă; mă tem că se va feri și va fugi. Inima îmi bubuie dureros în gât, iar în gură am gust de fum. În pivniță e un miros înțepător, pe care nu pot să îl identific. Mă concentrez pe Grace, să o conving să vină.

— Sunt eu, Grace, încerc din nou.

Pot doar să îmi închipui cum mă vede, cât de schimbată trebuie să par.

— Sunt Lena. Verișoara ta Lena.

Se încordează, de parcă aș fi șocat-o.

— Lena? șoptește cu voce uimită.

Dar tot nu se mișcă. Deasupra noastră se aude un zgomot asurzitor. O creangă de copac sau o bucată de acoperiș. Brusc, mă îngrozește ideea că vom fi îngropate aici dacă nu ne urnim acum. Casa se va prăbuși, vom fi prinse aici.

— Haide, Gracie, îi zic, folosind un vechi apelativ.

Ceafa îmi e transpirată.

— Trebuie să plecăm, da?

În sfârșit, se mișcă. Întinde un picior și aud zgomot de sticlă spartă. Mirosul se intensifică și îmi arde nările, apoi, brusc, îl identific.

Gazolină.

— Nu am vrut, zice Grace cu voce pițigăiată, panicată.

Se ghemuiește și văd o pată întunecată de lichid care se întinde pe podeaua murdară din jurul ei. Acum, groaza e imensă: mă apasă din toate părțile.

— Grace, haide, scumpo.

Încerc să-mi ascund panica din voce.

— Vino și ia-mă de mână.

— Nu am vrut!

Începe să plângă. Cobor repede cele câteva trepte și o prind, o ridic la nivelul taliei mele. E ciudată, prea mare să o car, dar surprinzător de ușoară. Își înfășoară picioarele în jurul mijlocului meu. Îi simt coastele și oasele ascuțite ale coapselor. Părul îi miroase a grăsime și a ulei și slab – foarte slab – a detergent de vase.

Sus pe scări și apoi în lumea cuprinsă de flăcări și foc, în aerul devenit apos, încins, de parcă lumea s-ar destrăma și ar deveni un miraj. Ar fi mai ușor să o pun pe Grace pe jos și să o las să alerge lângă mine, dar acum că am găsit-o, acum că e aici, atârnată de mine, cu inima bătându-i nebunește în același ritm cu a mea, nu vreau să-i dau drumul.

Slavă Domnului, bicicleta e unde am lăsat-o. Grace se urcă neîndemânatic pe șa, iar eu mă înghesui în spatele ei. O luăm în jos pe stradă, cu picioarele ca de piatră, până când ne poartă avântul; apoi pedalez cât de repede pot, departe de degetele de fum și flăcări, lăsând Highlans să ardă.

HANA

Pășesc fără să fiu atentă unde sunt sau unde merg. Un picior în fața celuilalt, pantofii mei albi ating ușor asfaltul. În depărtare, aud strigăte. Soarele strălucește și îl simt plăcut pe umeri. O adiere trece tăcută prin copaci, iar ei se aplecă și se leagănă, se apleacă și se leagănă, în timp ce eu trec pe lângă ei.

Ce se va întâmpla cu mine?

Nu știu. Poate că voi da peste cineva care mă recunoaște. Poate că voi fi dusă înapoi la părinții mei. Poate, dacă lumea nu se sfârșește, dacă Fred e acum mort, voi fi împerecheată cu altcineva.

Sau poate că voi continua să merg până când voi ajunge la capătul lumii.

Poate. Dar deocamdată e doar soarele alb, și cerul, și cârcei de fum gri, și voci care sună ca valurile oceanului în depărtare.

Sunetul pantofilor mei și copacii care par să dea din cap și să îmi spună: Ești bine. Totul va fi bine.

În fond, poate că au dreptate.

LENA

În timp ce ne apropiem de Back Cove, șuvoiul de oameni se îngroașă, devine un val clocotitor și abia reușesc să manevrez bicicleta printre ei. Aleargă, strigă, flutură ciocane, cuțite și bucăți de țevi, îndreptându-se spre o destinație necunoscută și sunt surprinsă să văd că nu mai e vorba doar despre Invalizi: sunt și copii, unii de doisprezece, treisprezece ani, nevindecați și furioși. Văd chiar câțiva vindecați care privesc de la ferestre și fac cu mâinile, în semn de solidaritate.

Scap de mulțime și proptesc bicicleta pe un mal noroios al golfulețului, unde eu și Alex ne-am făcut declarații prima dată, acum o veșnicie, unde el și-a cedat fericirea pentru mine prima dată.

Iarba e înaltă între pietrele de pe vechiul drum, iar oamenii – răniți sau morți – zac pe jos, gemând sau privind în gol spre cerul fără nori. Văd câteva trupuri cu fața în jos în apele mici, șuvițe de roșu întinzându-se la suprafață.

Peste golf, la zid, mulțimea e încă densă, dar par să fie mai mult oamenii noștri. Agenții și poliția probabil că au fost alungați înspre Old Port. Acum, mii de revoltați merg în direcția aceea, cu vocile la unison, o singură notă furioasă.

Abandonez bicicleta la umbra unui ienupăr mare și, în sfârșit, o iau pe Grace de umeri, verific dacă e rănită, tăiată sau julită. Tremură, are ochii mari și se uită la mine de parcă ar crede că voi dispărea din nou, în orice clipă.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Unghiile îi sunt pline de mizerie și e slabă. Dar altfel pare în regulă. Mai mult decât în regulă, e frumoasă. Simt cum un suspin îmi urcă în gât, dar îl înghit. Nu suntem în siguranță, nu încă. Grace scutură din cap.

— Nu știu. A fost un foc și… m-am ascuns.

Deci au părăsit-o. Sau nu le-a păsat suficient să o caute când a dispărut. Simt un val de greață.

— Pari schimbată, zice ea încet.

— Tu ești mai înaltă.

Brusc, îmi vine să strig de bucurie. Aș putea țipa de fericire, în timp ce întreaga lume e în flăcări.

— Unde ai plecat? Ce s-a întâmplat cu tine?

— Îți povestesc mai târziu, îi iau bărbia cu o mână.

— Ascultă, Grace, vreau să îți spun cât de rău îmi pare. Îmi pare rău că te-am lăsat aici. Nu o să te mai părăsesc niciodată, da?

Ochii ei se plimbă pe fața mea. Dă din cap.

— O să am grijă de tine, acum.

Rostesc vorbele greu, peste nodul din gât.

— Mă crezi?

Aprobă din nou. O trag spre mine și o strâng. E atât de slabă, de fragilă. Dar știu că e puternică. Întotdeauna a fost. Va fi pregătită pentru orice va urma.

— Ia-mă de mână.

Nu știu sigur unde să mergem, iar mintea mea fuge spre Raven. Apoi, îmi amintesc că ea nu mai e – omorâtă la zid – iar greața amenință să mă copleșească din nou. Dar trebuie să rămân calmă, pentru Grace. Trebuie să găsesc un loc sigur, unde să o duc, până când se termină luptele. Mama o să mă ajute; ea va ști ce să facem.

Strânsoarea lui Grace e surprinzător de puternică. Mergem de-a lungul țărmului, printre oameni – Invalizi și agenți deopotrivă – răniți, în agonie sau morți. În vârful pantei, Colin, șchiopătând, se sprijină pe un alt tip și se îndreaptă spre un loc gol de pe iarbă. Celălalt ridică privirea, iar inima mea se oprește.

Alex.

Mă vede și el aproape imediat. Vreau să îl strig, dar cuvintele mi se opresc în gât. Pentru o clipă, ezită. Apoi, îl lasă pe Colin pe iarbă, se apleacă și îi spune ceva. Colin aprobă, se ține de genunchi și geme. După care, Alex aleargă spre mine.

— Alex.

Parcă rostirea numelui său îl face să devină real. Se oprește la câțiva centimetri de mine, iar privirea îi fuge la Grace, după care înapoi la mine.

— Ea e Grace, îi zic și o iau de mână.

Ea se trage înapoi și se lipește de mine.

— Îmi amintesc, zice el.

Privirea lui nu mai are asprime, nu mai are ură. Își drege vocea.

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

— Iată-mă.

Soarele pare prea strălucitor și brusc nu îmi vine în minte nimic de spus, niciun cuvânt care să descrie tot ce am crezut, tot ce mi-am dorit, tot ce m-am întrebat.

— Eu… am găsit biletul tău.

Aprobă din cap. Gura i se strânge un pic.

— Julian e…

— Nu știu unde e Julian, îi zic și, deodată, mă simt vinovată.

Îmi amintesc de ochii lui albaștri și de căldura lui când e cuibărit lângă mine, în somn. Sper să nu fi fost rănit. Mă aplec, să o pot privi pe Grace în ochi.

— Stai aici un minut, da, Grace?

Se lasă jos, ascultătoare. Nu pot să mă îndepărtez mai mult de doi pași de ea. Alex mă urmează. Cobor vocea, să nu ne audă Grace.

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat?

Ochii lui au culoarea mierii. Aceștia sunt ochii pe care mi-i amintesc din visele mele.

— Că încă mă iubești, îi zic pe nerăsuflate. Trebuie să știu.

Alex aprobă. Se întinde și îmi atinge fața, abia își trece degetele pe obrajii mei și îmi dă la o parte o șuviță.

— E adevărat.

— Dar… m-am schimbat. Și tu te-ai schimbat.

— Și asta e adevărat, zice încet.

Mă uit la cicatricea de pe fața lui, care se întinde de la ochiul stâng până la bărbie, și ceva se strânge în pieptul meu.

— Și acum? îl întreb.

Lumina e prea strălucitoare; ziua parcă e un vis.

— Mă iubești? întreabă el.

Și îmi vine să plâng; îmi vine să îmi apăs fața pe pieptul lui și să îi respir mirosul, să mă prefac că nimic nu s-a schimbat, că totul va fi perfect, și întreg, și nevătămat.

Dar nu pot. Știu că nu pot.

— Niciodată nu am încetat să te iubesc.

Îmi mut privirea de la el. Mă uit la Grace și la iarba înaltă presărată cu răniți și cu morți. Mă gândesc la Julian și la ochii lui albaștri limpezi, la răbdarea și la bunătatea lui. Mă gândesc la

toate certurile pe care le-am avut și la toate certurile pe care le vom avea. Trag aer în piept.

— Dar e mai complicat de atât.

Se întinde și își pune mâinile pe umerii mei.

— Nu o să fug din nou.

Degetele lui îmi găsesc obrazul și mă sprijin o clipă de palma lui, las durerea din ultimele luni să iasă, îi permit să îmi întoarcă fața spre el. Apoi, se apleacă și mă sărută: ușor și perfect, buzele lui abia le ating pe ale mele, un sărut ce promite renașterea.

— Lena!

Mă îndepărtez de Alex când strigă Grace. S-a ridicat în picioare și arată spre zidul de graniță, legănându-se încântată pe vârfuri, plină de energie. Mă întorc să mă uit. Pentru o clipă, lacrimile îmi umplu ochii și transformă lumea într-un caleidoscop de culori, culori ce se târăsc în sus pe zid și formează un mozaic de ciment.

Nu. Nu culori: oameni. Oameni care se năpustesc pe zid. Mai mult: îl dărâmă. Țipă sălbatic și triumfător, cu ciocane și bucăți din schele sau cu mâinile goale, desfac zidul bucată cu bucată și rup legăturile lumii pe care o știam. Sunt bucuroasă. Grace o ia la fugă; și ea e atrasă spre zid.

— Grace, stai!

Pornesc după ea, dar Alex mă prinde de mână.

— O să te găsesc, îmi zice privindu-mă cu ochii pe care mi-i aminteam. Nu o să te las să pleci din nou.

Nu sunt în stare să vorbesc. În schimb, aprob din cap, sperând că mă înțelege. Mă strânge de mână.

— Du-te.

Și plec. Grace s-a oprit să mă aștepte și îi iau mâna micuță în a mea, iar în scurt timp ne trezim alergând: prin lumină și prin fumul ce plutește în aer, prin iarba de pe malurile devenite cimitir, în timp ce soarele își continuă rotația indiferentă, iar apa reflectă doar cerul.

Când ne apropiem de zid, îi zăresc pe Hunter și pe Bram, unul lângă altul, transpirați, lovind zidul cu bucăți mari de țevi. O văd pe Pippa, pe o bucată de zid rămasă în picioare, fluturând o bluză verde, ca pe un steag. O văd pe Coral; aprigă și frumoasă, intră și iese din raza mea vizuală, pe măsură ce mulțimea se mișcă în jurul ei. La câțiva metri distanță, mama lovește cu un

ciocan, mânuindu-l ușor și grațios, de parcă ar dansa: această femeie puternică, pe care abia o cunosc, femeia pe care am iubit-o toată viața. E vie. Suntem vii. O va întâlni pe Grace.

Îl văd și pe Julian. E fără tricou, transpirat, se leagănă pe o grămadă de moloz, lovind zidul cu patul unei puști și stropindu-i pe cei de sub el cu praf alb. Soarele face ca părul să-i lucească precum un inel de foc palid și îi atinge umerii cu aripi albe.

Pentru o clipă, simt o durere copleșitoare: pentru felul în care se schimbă lucrurile, pentru faptul că nu ne putem întoarce la ce am fost. Nu mai sunt sigură de nimic. Nu știu ce se va întâmpla… cu mine, cu Alex, cu Julian, cu niciunul dintre noi.

— Haide, Lena.

Grace mă trage de mână.

Dar nu trebuie să știu. Trebuie să mergem înainte, pur și simplu. Cei vindecați vor să știe; dar noi am ales să credem. Îi cer lui Grace să aibă încredere în mine. Și noi va trebui să avem încredere că lumea nu se va sfârși, că va exista un mâine și că adevărul se va afla.

O vorbă veche, un citat interzis dintr-un text pe care mi l-a arătat odată Raven, îmi vine în minte acum: Cel care sare s-ar putea să cadă, dar s-ar putea și să zboare.

E timpul să sărim.

— Să mergem, îi zic lui Grace și o las să mă conducă printre oameni, ținându-mă strâns de mână.

Intrăm în mulțimea care strigă veselă și ne croim drum spre zid. Grace se cațără pe o grămadă de lemne dărâmate și bucăți de ciment sfărâmat, iar eu o urmez împleticindu-mă, până îmi găsesc echilibrul lângă ea. Strigă mai tare decât am auzit-o vreodată, un limbaj gângurit al bucuriei și libertății. Mă trezesc că fac la fel și începem să dărâmăm împreună o bucată de ciment, cu unghiile, privind cum granița dispare, cum din spatele ei se ivește o lume nouă.

•

Dărâmați zidurile.

În fond, asta e ideea. Nu știi ce se va întâmpla dacă dărâmi zidurile; nu poți vedea prin ele pe partea cealaltă, nu știi dacă vei obține libertate sau ruină, soluții sau haos. Ar putea fi raiul sau distrugerea.

Dărâmați zidurile.

Altfel, s-ar putea să trăiți unul lângă altul în teamă, construind baricade împotriva necunoscutului, rostind rugăciuni care să vă apere de întuneric, spunând versete ale fricii și ale opresiunii.

Altfel, s-ar putea ca niciodată să nu cunoașteți iadul, dar nu veți găsi nici raiul. Nu veți ști ce înseamnă aerul proaspăt și zborul.

Voi toți, oricine ați fi: în orașele voastre complicate sau imense. Găsiți greutățile, legăturile metalice și crăpăturile, bucățile de piatră care vă umplu stomacul. Și trageți, trageți. Trageți.

O să fac o înțelegere cu voi: voi face la fel, dacă veți face și voi asta, pentru totdeauna.

Dărâmați zidurile.

•

Întoarce pagina, pentru o povestire unică despre prima dragoste a Lenei.

ALEX

Să vă spun ceva despre moarte: nu e așa rea cum se spune. Revenirea la viață e cea care doare.

•

Eram din nou copil în Rhode Island, alergam prin galerie și mă îndreptam spre ocean. Galerie îi ziceam noi aleii care mergea din port până spre vechea piață, unde încă găseai bombe nedetonate prinse în cărămidă. A circulat un zvon printre noi: cine calcă pe vreuna explodează. Unul dintre copii, Zero, m-a provocat să o fac și am călcat pe una, doar să mă lase în pace. Nu s-a întâmplat nimic. Totuși, nu aș mai face-o încă o dată. Nu se știe niciodată. A doua oară ar putea face bum.

Galeria era plină cu construcții din cărămidă și adăpostea magazine care acum o sută de ani erau destinate turiștilor, celor veniți în vacanță, familiilor. Geamurile vitrinelor au dispărut, poate în urma exploziilor sau poate doar au fost sparte după bombardament, când toți supraviețuitorii furau provizii. În ordine, erau: Lick’n’Swirl Ice Cream, Benjamin’s Pizza, Arcade, Gift Gallery, T-Shirts-n-More, Franny’s Ice Cream. Automatele de înghețată fuseseră dezasamblate, dar cuptorul de pizza de la Benjamin încă era acolo, mare cât o mașină, iar uneori obișnuiam să ne băgăm capetele înăuntru, să inhalăm și să ne prefacem că simțim miros de pâine.

Mai erau și două galerii de artă și, ciudat, mare parte dintre tablouri încă atârnau pe pereți. Nu poți folosi picturile ca linguri sau pânzele ca pături; nu avea rost să furi obiecte de artă, nu aveai cui să le vinzi după bombardament și nu existau bani cu care să fie cumpărate. Existau poze ale turiștilor dinainte, îmbrăcați în tricouri viu colorate și cu sandale, care mâncau înghețată din cornete pline de culoare; și tablouri cu plaja în zori și la apus, și noaptea, și pe ploaie, și pe zăpadă. Îmi amintesc că era un tablou care înfățișa o bucată de cer senin și oceanul spre orizont, cu nisipul presărat cu scoici, crabi și alge. Un băiat și o fată stăteau la distanță de un metru, fără să se vadă, fără să se cunoască, doar stăteau acolo privind apa. Întotdeauna mi-a plăcut tabloul acela. Îmi plăcea să cred că au un secret.

Așadar, când am murit și am redevenit copil, m-am întors acolo, la galerie, înainte de Portland, de mutarea în nord și de ea. Toate magazinele fuseseră reparate și erau sute de oameni în spatele vitrinelor, cu palmele lipite de geamuri, privindu-mă cum alergam. Toți strigau la mine, dar nu-i auzeam. Sticla era prea groasă. Tot ce vedeam era aburul fantomatic al respirației lor și palmele palide, ca ale morților.

Cu cât alergam mai mult, cu atât mai departe părea oceanul, iar eu deveneam tot mai mic, până am ajuns cât un fir de praf. Până am ajuns cât un gând. Știam că o să fiu bine dacă voi reuși să ajung la ocean, dar galeria se tot întindea, uriașă și plină de umbre și toți acei oameni continuau să mă strige neauzit, din spatele geamurilor.

Apoi, a venit un val și m-a împins înapoi, m-a trântit de ceva făcut din piatră și am redevenit mare. Trupul meu a explodat, de parcă aș fi pășit pe bomba aceea, și s-a împrăștiat în mii de bucățele. Totul era în flăcări. Până și ochii mă dureau când încercam să-i deschid.

— Nu pot să cred, au fost primele cuvinte pe care le-am auzit. Cineva probabil că îl caută.

Apoi, altcineva:

— Nu caută nimeni gunoiul ăsta.

Eram din nou viu.

Voiam să mor.

•

Odată, când aveam doisprezece ani, am dat foc unei case. Nu locuia nimeni acolo. De asta am ales-o. Era doar o coșmelie de fermă, acoperită cu șindrilă albă, în mijlocul unor dependințe și șoproane, ca o baligă de cerb adunată la baza unui deal mare. Habar n-am ce se întâmplase cu familia care locuise acolo, dar îmi plăcea să-mi închipui că plecaseră în Sălbăticie, o luaseră de la capăt, odată ce intraseră în vigoare noile reguli, odată ce oamenii începuseră să fie închiși pentru că se împotriveau.

Era aproape de graniță, la doar douăzeci de metri de gard. Și de asta am ales-o.

Începusem cu lucruri mici – cutii de chibrituri, hârtii; apoi, grămezi de frunze, adunate cu grijă într-un tomberon; apoi, un șopron din lemn, încuiat, de pe Rosemont Avenue. Îl priveam din parcul Presumpscot, unde stăteam pe o bancă, în timp ce pompierii stingeau focul, sirenele urlau. Am privit cum s-au

adunat vecinii, până când au fost atât de mulți, că n-am mai văzut de ei și am încercat să mă ridic în picioare. Dar nu am putut. Picioarele îmi erau amorțite. Parcă erau cărămizi. Așa că am stat și am stat, până când mulțimea s-a rărit și am văzut că șopronul nu mai era șopron, ci doar o grămadă de lemn carbonizat, și metal, și plastic topit, acolo unde arseseră mai mult jucării. Totul din cauza unei scântei. Totul din cauza unui clic al unei brichete în mâna mea.

Nu putusem să mă opresc.

Apoi: o casă. Era vară, ora șase, ora cinei. M-am gândit că toată lumea va simți mirosul de fum și va crede că e de la vreun grătar, iar eu voi avea destul timp să fug. Am folosit cârpe vechi îmbibate în kerosen și o brichetă pe care o furasem de pe biroul directorului școlii: galbenă, cu fețe zâmbitoare pe ea.

Imediat am știut că e o greșeală. Casa a luat foc în mai puțin de un minut. Flăcările au înghițit-o, pur și simplu. Fumul a acoperit soarele și a transformat aerul în ceață, din cauza căldurii. Mirosul era oribil. Poate că fuseseră animale moarte în casă, șoareci și ratoni. Nu mă gândisem să verific.

Dar cel mai rău era zgomotul. Puternic, mult mai puternic decât mă așteptasem. Auzeam lemne trosnind, despicându-se, auzeam așchii arzând și transformându-se în nimic. De parcă și casa țipa. Dar, ciudat, când acoperișul a căzut, nu s-a auzit deloc. Sau poate că deja nu mai auzeam, pentru că plămânii mei erau plini de fum, capul îmi bubuia și fugeam cât de repede puteam. I-am sunat pe pompieri, de la un telefon public vechi, cu voce prefăcută. Nu am stat să-i văd venind. Măcar au salvat șopronul. Am aflat mai apoi. Ba chiar am fost la câteva petreceri acolo, la câțiva ani după aceea, în nopți în care nu mai puteam suporta: toată prefăcătoria, secretele, așteptarea instrucțiunilor.

Odată am și văzut-o pe ea acolo.

Dar niciodată nu m-am întors fără să-mi amintesc focul, felul în care mușca din cer, strigătul unei case, strigătul a ceva ce se făcea scrum.

Așa m-am trezit în Cripte. Nu mai eram mort. Dar eram fără ea.

De parcă ardeam de viu.

•

Nu am nimic de spus despre lunile petrecute acolo. Doar închipuie-ți, apoi închipuie-ți ce e mai rău, apoi renunță și o să-ți dai seama că nu poți să-ți imaginezi.

Crezi că vrei să știi, dar nu vrei.

Nimeni nu se aștepta să supraviețuiesc, așa că era ca un joc pentru gărzi, să vadă cât pot suporta. Un tip, Roman, era cel mai rău. Era urât – buze groase, ochi sticloși, ca ai unui pește în gheață, la magazin – și rău ca dracul. Îi plăcea să-și pună țigările pe limba mea. Mi-a tăiat interiorul pleoapelor cu lama. De câte ori clipeam, parcă îmi explodau ochii. Stăteam întins noaptea, treaz și îmi imaginam că îl strâng de gât încet.

Vezi? Ți-am spus. Nu vrei să știi.

Dar cel mai rău a fost locul unde m-au dus. Vechea celulă în care am stat cândva cu Lena, uitându-ne la cuvintele scrijelite în piatră. De fapt, un singur cuvânt. Doar dragoste, din nou și din nou.

Au acoperit gaura din perete, l-au întărit și l-au căptușit cu zăbrele metalice. Dar tot simțeam mirosul de afară, simțeam mirosul de ploaie și auzeam susurul îndepărtat al râului sub mine. Vedeam copacii îndoiți sub greutatea zăpezii, lingeam țurțurii care se formau pe cealaltă parte a zăbrelelor.

Asta era tortura: să poți să vezi și să miroși, să auzi, dar să fii închis într-o cușcă. De parcă stai de partea greșită a gardului, la doar câțiva metri de libertate, și să știi că nu vei trece dincolo niciodată.

Da. Exact așa.

•

M-am făcut mai bine. Cumva, în mod miraculos, fără să mi-o doresc, fără să mă bucur, fără să mă străduiesc. Pielea mea s-a refăcut, a închis glonțul, încă prins undeva între două coaste. Febra a scăzut și am încetat să mai văd lucruri, de câte ori închideam ochii: oameni cu găuri în fețe, în loc de guri, clădiri în flăcări, cer plin de sânge și fum. Inima mea a continuat să bată, iar o mică, îndepărtată parte din mine era bucuroasă.

Încet, încet, m-am întors în corp. Într-o zi, am reușit să mă ridic. O săptămână mai târziu, am reușit să ies din celulă, clătinându-mă între pereți, ca un bețiv.

Am încasat o bătaie pentru asta, pentru că m-am vindecat prea repede. După aceea, m-am mișcat doar noaptea, în beznă,

când gardienii erau prea leneși să facă verificări, când dormeau, sau beau, sau jucau cărți, în loc să-și facă rondurile.

Nu mă gândeam la evadare. Nu mă gândeam la ea. Asta a venit mai târziu. Nu gândeam deloc. Era doar voință cea care îmi forța sângele să curgă prin vene, și inima să continue să bată, și picioarele să încerce să se miște.

Când mi-am amintit, mi-am amintit că eram mic. M-am gândit la adăpostul de pe coasta Rhode Island, cu mult înainte să mă mut în altă parte, cu alți câțiva, și să vin în Maine: galeria și mirosul mareei, toate acele cărămizi acoperite cu straturi de găinaț de păsări și de sare de mare. Mi-am amintit bărcile pe care un tip, Flick, le făcea din cherestea și deșeuri și vremurile când mă ducea la pescuit și când am prins primul meu păstrăv: burta lui rozalie și gustul bun pe care îl avea, mai bun decât orice mâncasem până atunci. Mi l-am amintit pe Brent, care era de vârsta mea și îmi era ca un frate, de felul în care arăta degetul lui după ce s-a tăiat într-o lamă veche, umflat și vânăt, ca un nor de furtună, și cum țipa când i l-au tăiat, să împiedice infecția să se întindă. De Dirk și Mel și Toadie: morți cu toții, am aflat mai târziu, uciși într-o misiune secretă în Zombieland. Și de Carr, din Maine, care m-a învățat totul despre Rezistență, m-a ajutat să memorez lucrurile despre noul eu, când a venit vremea să trec dincolo.

Și mi-am amintit prima noapte în Portland, cum nu reușeam să mă simt confortabil în pat, și cum m-am mutat pe jos și, în sfârșit, am adormit cu obrazul pe covor. Cât de ciudat era totul: supermarketurile pline cu alimente pe care nu le văzusem niciodată, și coșuri de gunoi pline cu lucruri care încă se puteau folosi, și reguli, reguli pentru orice: cum să mănânci, cum să stai, cum să vorbești, până și cum să te piși și să te ștergi.

În mintea mea, îmi retrăiam întreaga viață: încet, fără grabă. Cu încetinitorul.

Pentru că știam că, mai devreme sau mai târziu, voi ajunge la ea.

Și apoi... Ei bine, deja murisem o dată. Nu puteam să mai trec o dată prin asta.

•

După o vreme, gardienii și-au pierdut interesul pentru mine.

În tăcere și în beznă, am devenit mai puternic.

•

În cele din urmă, ea a venit. A apărut brusc, exact ca în ziua aceea – a pășit în lumină, a sărit, a râs, și-a dat capul pe spate, iar coada lungă aproape că i-a atins cureaua de la blugi.

După aceea, nu am putut să mă gândesc la nimic altceva. Alunița din interiorul cotului ei drept, ca o pată de cerneală. Felul în care își rodea unghiile, când era nervoasă. Ochii ei, adânci ca o promisiune. Abdomenul ei, alb și moale și frumos și adâncitura mică și întunecată a buricului ei.

Aproape că am luat-o razna. Știam că ea trebuie să-și fi închipuit că eram mort. Ce se întâmplase cu ea după ce trecuse de gard? Reușise să scape? Nu avea nimic, nici arme, nici mâncare, nicio idee încotro se îndrepta. Mi-o imaginam pierdută și slăbită. Mi-o imaginam moartă. Chiar putea fi moartă.

Mi-am spus că, dacă era în viață, va merge înainte, mă va uita, va fi din nou fericită. Am încercat să-mi spun că asta îmi doream pentru ea.

Știam că nu o voi revedea niciodată.

Dar speranța a revenit, indiferent cât de mult m-am străduit să o calc în picioare. Ca furnicile acelea mici din Portland. Indiferent cât de repede le omorai, mereu erau mai multe, un val constant, rezistent, care creștea mereu.

Poate, zicea speranța. Poate.

•

Ciudat cum vindecă timpul. Ca glonțul acela dintre coastele mele. E acolo, știu că e acolo, dar abia dacă îl mai simt. Doar când plouă. Și, uneori, când îmi amintesc.

•

Imposibilul s-a produs în ianuarie, într-o noapte ca oricare altă noapte de iarnă, geroasă, întunecată și lungă. Prima explozie m-a trezit din vis. Au urmat celelalte explozii și am fost îngropat sub straturi de pietre, ca huruitul unui tren îndepărtat. Alarmele au început să urle, dar la fel de repede au tăcut.

Luminile s-au stins toate deodată.

Oamenii strigau. Pe hol se auzeau pași. Deținuții au început să se lovească de pereți și de uși, iar bezna era plină de țipete. Am știut imediat că trebuie să fie luptătorii pentru libertate. O simțeam, la fel cum mereu simțeam în vârful degetelor, când trebuia să fac ceva și lucrurile nu mergeau bine, când apărea vreun polițist sub acoperire, sau când aveam vreo problemă cu

un om de legătură. Atunci, mi-am ținut capul în jos, am plecat și am luat-o de la capăt.

Mai târziu, am aflat că în aripile mai de jos două sute de uși ale celulelor s-au deschis simultan. Problemă electrică. Două sute de deținuți au luat-o la sănătoasa și o duzină au reușit să scape, înainte ca poliția și agenții să-și facă apariția și să înceapă să tragă.

Ușile noastre erau închise cu zăvoare speciale și închise au rămas.

Am lovit în ușă atât de tare, că mi s-au crăpat articulațiile. Am urlat până am rămas fără voce. Toți am făcut la fel. Toți cei din Pavilionul Șase, toți cei uitați, lăsați să putrezim. Minutele care au trecut de la stingerea luminilor ni s-au părut ore.

— Dați-mi drumul! am urlat din nou și din nou. Dați-mi drumul! Sunt unul de-al vostru!

Apoi, un miracol: un mic con de lumină, o rază de lumină pe hol și sunet de pași iuți. Recunosc. Am cerut să fiu eliberat primul. Nu sunt foarte mândru să o spun. Petrecusem cinci luni în gaura aceea de iad, iar salvarea era de partea cealaltă a ușii. Zile, ani au trecut până să se deschidă ușa.

Dar s-a întâmplat. S-a deschis.

L-am recunoscut pe tipul cu cheile. Îl știam drept Kyle, deși mă îndoiesc că era numele lui real. Îl văzusem la una sau două întâlniri ale Rezistenței. Niciodată nu mi-a plăcut de el. Purta cămăși foarte strâmte și pantaloni care îl făceau să arate de parcă avea mereu chiloții în fund.

Atunci, nu purta cămașă. Era îmbrăcat complet în negru și avea o mască de schi împinsă în sus peste cap, așa că îi vedeam fața. Iar în clipa aceea aș fi fost în stare să-l pup.

— Haide, haide.

Era haos. Era iadul. Luminile de urgență clipeau și luminau intermitent deținuții care se agățau unii de alții, să ajungă mai repede la uși, în timp ce gardienii fluturau bâtele sau trăgeau la întâmplare în mulțime. Trupuri pe holuri și sânge pe jos și pe pereți.

Știam că există o intrare de serviciu în subsol, lângă spălătorie. Până să ajung la etajul unu, polițiștii intrau, cu ochii bulbucați, îmbrăcați cu echipament special. Țipetele erau asurzitoare. Nici măcar nu auzeai ce strigă polițiștii. La doi metri de mine, am văzut cum o femeie îmbrăcată în haine de spital și

papuci de unică folosință l-a înțepat pe un polițist în gât cu un pix. Bravo ei, mi-am spus.

Cum ziceam: nu sunt foarte mândru.

S-au auzit o pocnitură și un fâsâit și ceva a zburat ricoșând pe hol. Apoi, o usturime puternică în ochi și în gât și am știut că împrăștiaseră gaze lacrimogene și că, dacă nu ieșeam în clipa aceea, nu voi mai ieși niciodată. M-am îndreptat spre canalizarea de la spălătorie, încercând să respir prin materialul murdar al mânecii. I-am împins pe alții când a fost nevoie. Fără să îmi pese.

Trebuie să înțelegeți. Nu mă gândeam doar la mine. Mă gândeam și la ea.

Era un plan cu bătaie lungă, dar nu aveam de ales. M-am târât prin canalizarea îngustă ca un sicriu și am sărit. Patru secunde lungi de întuneric și cădere în gol. Auzeam ecoul respirației mele în cușca metalică.

Apoi, am ajuns jos. Am aterizat pe o grămadă mare de cearceafuri și fețe de pernă, care miroseau dulceag și a sânge, și a lucruri la care nu voiam să mă gândesc. Dar eram în siguranță, fără nimic rupt. Spălătoria era în beznă, pustie, cu vechile mașini oprite. Întreaga încăpere avea acel miros umed specific spălătoriilor, ca o limbă mare. Încă auzeam țipetele și împușcăturile de sus, prin canalizare, amplificate și distorsionate. Parcă era sfârșitul lumii.

Ajuns afară, am cotit și totul a fost în regulă. Ușa de serviciu ar fi trebuit să fie cu alarma pusă, dar știam că personalul o dezactiva mereu, să poată ieși la o țigară, fără să mai urce.

Așadar: afară, spre apele negre ale râului Presumpscot. Spre libertate.

Pentru mine, lumea renăștea.

•

De ce o iubeam?

Să vă spun de ce.

Pistruii de pe nasul ei, ca umbra unei umbre; felul în care își mușca buza de jos când se gândea sau felul în care îi atârna părul prins în coadă, când mergea, sau cum atunci când alerga arăta de parcă s-ar fi născut mergând repede, și cum se potrivea perfect la pieptul meu; mirosul ei și atingerea buzelor ei, și a pielii ei, care era mereu caldă, și felul în care zâmbea. De parcă avea un secret.

Felul în care inventa mereu cuvinte la Scrabble. Secretm (muzică secretă). Cfffn (cafenea). Mc (sunetul scos de o rață). Cum a râgâit odată tot alfabetul și am râs atât de tare, că am împroșcat suc pe nas.

Și cum mă privea, de parcă aș fi putut să o scap de tot ce era rău pe lume.

Acesta era secretul meu: ea era cea care mă salvase.

•

Am găsit greu vechiul adăpost. Mi-a luat aproape o zi întreagă. Am traversat râul, într-o zonă a Sălbăticiei pe care nu o cunoșteam și unde nu erau repere, să mă ghideze. Știam că trebuie să ocolesc spre sud-est și asta am făcut, păstrând marginea orașului în raza mea vizuală. Era frig afară, dar era soare, iar gheața cădea de pe ramurile copacilor. Nu aveam geacă, dar nu îmi păsa.

Eram liber.

Ar fi trebuit să fie luptători pentru libertate prin zonă, deținuți evadați din Cripte. Dar pădurea era tăcută și pustie. Uneori, zăream câte o umbră care se mișca printre copaci și se întorcea, doar ca să văd că era vreun cerb sau vreun raton pitit pe sub tufișuri. Am aflat ulterior că Incidentele din Portland au fost puse la cale de un grup mic, bine pregătit, doar șase oameni, în total. Dintre ei, patru au fost prinși, judecați și executați pentru terorism.

În cele din urmă, am găsit vechiul adăpost, mult după ce s-a întunecat, când mă foloseam de lună să mă orientez și adunam crengi, să marchez drumul, să mă asigur că nu mă învârt în cerc. Am simțit miros de fum și m-am luat după el. Am dat de aleea lungă, unde bunicul Jones și Caitlyn și Carr puneau lucrurile la cale, în corturile lor peticite și în adăposturile improvizate, pe locul unde fuseseră rulotele. Mi se părea că trecuse o veșnicie de când stătusem cu Lena în pat, îi simțisem respirația gâdilându-mi bărbia, o ținusem în brațe în somn, îi simțisem bătăile inimii prin pielea lipită de mine.

Chiar trecuse o veșnicie. Totul era altfel.

Adăpostul fusese distrus.

Fusese un incendiu. Era evident. Copacii din jur aveau crengi goale îndreptate orbește spre cer, de parcă îi aduceau acuzații. Părea că fuseseră și bombe, după resturile de metal și plastic risipite prin iarbă. Doar câteva rulote erau încă intacte. Pereții

lor erau negri de fum; la unele, aceștia se prăbușiseră cu totul, astfel că se vedeau interioarele arse, forme ciudate, care fuseseră cândva paturi, mese.

Vechea mea casă, unde fusesem cu Lena și îi ascultasem respirația și îmi dorisem ca întunericul să nu mai plece, să putem rămâne acolo, împreună, pentru totdeauna, dispăruse de tot. Puf. Se mai vedeau doar niște resturi metalice și moloz din fundație.

Poate că ar fi trebuit să știu. Poate că ar fi trebuit să iau asta drept un semn.

Dar nu am făcut-o.

— Nu mișca.

Înainte să-mi dau seama, aveam o armă în spate. Eram din nou puternic, dar reflexele mele erau slabe. Nici măcar nu îl auzisem venind.

— Sunt un prieten, am zis.

— Dovedește.

M-am întors încet, cu mâinile ridicate. În fața mea era un tip foarte slab și foarte înalt, ca o lăcustă umană, cu privirea piezișă a cuiva care are nevoie de ochelari, dar nu are de unde să-i ia, în Sălbăticie. Buzele îi erau crăpate și le tot lingea. Ochii i-au fugit spre falsul semn de operație de pe gâtul meu.

— Uite, am zis și mi-am ridicat mâneca, unde îmi tatuaseră numărul din Cripte.

Atunci s-a relaxat și a lăsat în jos arma.

— Scuze. Ceilalți ar fi trebuit să se întoarcă deja. Eram îngrijorat…

Apoi, ochii i-au sclipit, de parcă tocmai și-ar fi dat seama ce spusese.

— A funcționat, a zis. A funcționat. Bombele…?

— Au explodat.

— Câți au scăpat?

Și-a lins din nou buzele.

— Eu sunt Rogers. Haide. Stai jos. Am făcut un foc.

Mi-a povestit ce se întâmplase cât fusesem închis: un mare raid pe la adăposturi, din Portland până în Boston și New Hampshire. Fuseseră avioane, bombe, o mare desfășurare de forțe militare, pentru că unii din Zombieland începuseră să creadă că Invalizii erau reali și se înmulțeau.

— Ce s-a întâmplat cu cei din adăposturi?

Mă gândeam la Lena. Desigur. Mereu mă gândeam la Lena.

— Au scăpat?

— Nu toți.

Rogers era agitat. Se mișca întruna, se ridica, se așeza, dădea din picioare.

— Mulți au scăpat, totuși. Cel puțin așa am auzit. Au luat-o spre sud, au început să lucreze pentru Rezistență, acolo.

Am vorbit câteva ore. În cele din urmă, au venit și alții: deținuți care reușiseră să treacă granița în Sălbăticie și doi luptători pentru libertate care puseseră în practică planul. Pe măsură ce întunericul devenea mai dens, ieșeau și alții dintre copaci, atrași de foc. Ieșeau brusc din umbre, cu fețe albe, parcă veneau din altă lume. Și, într-un fel, chiar veneau din altă lume.

Kyle-chiloți-în-fund nu s-a întors. Și mi-a părut rău, foarte rău.

Nu am apucat să-i mulțumesc.

•

A trebuit să plecăm. Urma răzbunarea pentru ce făcusem. Aveau să vină atacuri aeriene sau terestre. Rogers mi-a spus că Sălbăticia nu mai e sigură, nu cum era înainte. Am căzut de acord să mai dormim câteva ore, înainte să plecăm. Am propus să o luăm spre sud. Într-acolo plecaseră toți, acolo era și Lena, dacă scăpase. Habar n-aveam unde anume. Dar aveam să o găsesc.

Eram un grup mic, trist: o adunătură de condamnați slabi, murdari, o mână de luptători antrenați, o femeie care fusese în pavilionul bolnavilor psihic și care s-a rătăcit de noi la scurt timp după ce ni s-a alăturat. De fapt, am pierdut doi oameni. Pe ea și pe un tip pe nume Greg, care fusese în Pavilionul Șase încă de când avea cincisprezece ani și fusese prins de poliție împărțind materiale periculoase: afișe pentru un concert ilegal gratuit. Acum, trebuie să fi avut patruzeci de ani, slab ca un țâr și cu ochi de insectă, cu păr care îi creștea pe tot spatele. Voia să știe când vor veni gardienii să ne aducă mâncare și apă. Voia să știe când vom avea voie să facem baie, când vom putea dormi și când se vor aprinde luminile. Dimineață, când m-am trezit, deja dispăruse. Probabil că se întorsese în Cripte. Se obișnuise acolo.

Rogers ne-a trezit pe toți înainte de ivirea zorilor. Ne instalasem în una dintre rulotele rămase. Era bine adăpostită de vânt, deși îi lipsea unul dintre pereți. Pentru o clipă, când m-am trezit cu un strat de brumă pe pătură și pe haine, cu gust de

fum de la focul din seara trecută în gât și cu păsările cântând, am crezut că visez.

Fusesem convins că n-o să mai văd cerul niciodată. Orice, orice e posibil, dacă poți vedea cerul.

•

Atacul a venit mai repede decât ne așteptam. Era imediat după prânz, când i-am auzit. Am știut imediat că erau neantrenați, făceau mult prea mult zgomot.

— Tu, a arătat Rogers spre mine, acolo sus.

A făcut semn cu capul spre un dig mic; pe el, erau ruinele unei case.

— Împrăștiați-vă. Doar lăsați-i să treacă.

Și mi-a pus o armă în mână, una dintre puținele pe care le aveau. Trecuse mult timp de când nu mai ținusem în mână o armă. Speram să-mi amintesc cum să trag. Frunzele trosneau sub pașii mei, în timp ce alergam în sus pe dig. Era o zi senină, rece, iar plămânii îmi ardeau când respiram. Casa cea veche avea miros de șosete nespălate. Am deschis ușa și m-am ghemuit în beznă. Am lăsat ușa întredeschisă, să văd afară.

— Ce dracu' faci?

Vocea m-a făcut să mă răsucesc și aproape că am căzut. Bărbatul era jegos. Avea părul lung, crescut de-a valma, până la umeri.

— E în regulă, am zis, încercând să-l calmez.

Dar mi-a tăiat-o.

— Pleacă.

M-a apucat de bluză. Unghiile lui erau lungi și ascuțite și puțea.

— Pleacă. Mă auzi? Ăsta e locul meu. Pleacă.

Striga tot mai tare. Iar zombii erau aproape, aveau să năvălească peste noi în orice clipă.

— Nu înțelegi, am încercat din nou. Ești în pericol. Toți suntem.

Dar acum se tânguia. Toate cuvintele lui se uneau într-unul singur.

— Pleacăpleacăpleacăpleacă.

L-am pus la pământ și am încercat să-i acopăr gura cu o mână, dar era prea târziu. De afară se auzeau voci, zgomot de pași prin frunzele uscate. În timp ce nu eram atent la el, m-a mușcat tare de mână.

— Pleacăpleacăpleacăpleacă.

Și-a reluat strigătele îndată ce mi-am tras mâna.

— Pleacăpleacăpleacăpleacă.

A fost redus la tăcere doar de prima rundă de gloanțe. M-am rostogolit de pe el exact la timp. M-am lipit de pământ și mi-am acoperit capul. Lemn moale și tencuială au căzut în ploaie peste mine, când au tras douăzeci de rafale în pereți. Apoi, s-au auzit alte împușcături, de data asta, mai departe. Grupul nostru fusese descoperit.

Ușa a scârțâit și s-a deschis. O fâșie de lumină s-a întins peste mine. Am rămas nemișcat, pe burtă, abia respirând, cu urechea ciulită.

— Asta e mort.

Podelele au scârțâit. Ceva s-a mișcat în colț.

— Și celălalt?

— Nu se mișcă.

Mi-am ținut respirația, m-am rugat să nu-mi tresară niciun mușchi. Dacă inima mea mai bătea, nici nu simțeam. Timpul încetinise, se întindea în secunde lungi, siropoase.

Omorâsem o singură dată în viață, când aveam zece ani, chiar înainte să mă mut în Portland. Îi ziceam bătrânul Hicks. Șaizeci de ani, cel mai bătrân om pe care îl cunoscusem în Sălbăticie, chinuit de artrită, cataractă, pus la pat, cu dureri în tot corpul, zi după zi. Ne implora să o facem. Când calul nu mai poate, îi faci o favoare. Omorâți-mă, ne zicea. Pentru Dumnezeu, omorâți-mă.

Ei m-au pus să o fac. Știam că pot. Știam că eram pregătit.

— Dap.

Bărbatul s-a oprit deasupra mea. M-a împuns cu vârful piciorului, chiar între coaste. Apoi, s-a lăsat în jos. I-am simțit degetele pe guler, căutându-mi pulsul pe gât.

— Mie îmi pare mort de-a binelea, da…

M-am rostogolit, i-am pus un braț în jurul gâtului și l-am tras în jos peste mine, în timp ce al doilea tip a ridicat arma și a tras două gloanțe. Cel pe care îl foloseam ca paravan a fost nimerit în piept. Pentru o fracțiune de secundă, trăgătorul a ezitat, când și-a dat seama ce a făcut, când și-a dat seama că tocmai golise arma în pieptul partenerului său, iar în clipa aceea am dat la o parte de pe mine trupul, am țintit și am apăsat pe trăgaci. Nu a fost nevoie decât de o singură împușcătură.

Ca mersul pe bicicletă, m-am gândit și mi-am închipuit-o brusc pe Lena pe bicicleta ei, pe plajă, cu picioarele ridicate de pe pedale, râzând, în timp ce roțile i se împotmoleau în nisip.

M-am ridicat și l-am percheziționat de arme, acte de identitate, bani. Uneori, oamenii fac lucruri oribile, cu cele mai bune intenții.

•

— Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

Eram întinși pe o pătură, în curtea de pe strada Brooks nr. 37, cum făcusem mereu în vara aceea. Lena era întinsă pe o parte, cu obrazul în palmă și părul desfăcut. Frumoasă.

— Cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată…

M-am prefăcut că mă gândesc. Apoi, am prins-o de talie și am rostogolit-o deasupra mea, în timp ce țipa și mă implora să nu o mai gâdil.

— E ceea ce mă gândesc să fac acum.

A râs și s-a dat jos de pe mine.

— Vorbesc serios, mi-a zis.

Avea o mână pe pieptul meu. Purta un maiou și îi vedeam o bretea de la sutien, de un roz palid, ca o cochilie de scoică. M-am întins și mi-am trecut un deget peste clavicula ei, locul meu preferat: ca silueta unor aripi micuțe.

— Trebuie să răspunzi.

Și aproape că am făcut-o. Aproape că i-am zis. Voiam să îmi spună că era în regulă, că tot mă iubea, că nu mă va părăsi niciodată. Dar apoi s-a aplecat și m-a sărutat, și părul ei mi-a gâdilat pieptul, iar când s-a ridicat, ochii ei luceau și aveau culoarea mierii.

— Vreau să-ți cunosc toate secretele bine ascunse, întunecate.

— Toate? Ești sigură?

— Îhâmmmm.

— Te-am visat azi-noapte.

Ochii ei zâmbeau.

— Un vis frumos?

— Vino aici. O să-ți arăt.

Am rostogolit-o pe pătură și am trecut deasupra ei.

— Trișezi, mi-a zis, dar râdea.

Părul îi era răsfirat pe pătură.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu sunt obligat, i-am zis și am sărutat-o. Sunt un înger.

•

Sunt un mincinos.

Chiar și atunci mințeam. Ea merita un înger, iar eu voiam să fiu al ei.

Când eram în Cripte, stăteam adesea treaz și făceam o listă cu lucruri pe care ea ar trebui să le știe, lucruri pe care aveam să i le spun dacă aveam să o regăsesc vreodată. De exemplu, despre uciderea bătrânului Hicks, când aveam zece ani, despre cum tremuram atât de tare, că Flick a trebuit să îmi țină încheieturile. Despre toate informațiile pe care le-am transmis când eram în Portland, mesaje codate și semnale, informații folosite nu-știu-cum și nu-știu-pentru-ce. Minciuni pe care le-am spus și pe care a trebuit să le spun. Momente în care am spus că nu mi-e teamă, dar îmi era.

Iar acum acest ultim păcat: doi agenți morți.

Și încă unul, înainte să plec. Pentru că atunci când lupta s-a încheiat și am coborât de pe dig, să evaluez situația, am văzut pe cineva cunoscut: Roman, gardianul din Cripte, întins pe frunze, cu un cuțit înfipt în piept, cu cămașa plină de sânge. Dar în viață. Respirația lui era un gâlgâit.

— Ajută-mă, a zis înecându-se.

Ochii i se roteau spre cer, nebunește, ca ai unui cal. Și mi l-am amintit pe bătrân zicând: Când calul nu mai poate, îi faci o favoare.

Și asta am făcut. L-am ajutat. Oricum murea încet. I-am tras un glonț în cap, să moară repede.

Îmi pare rău, Lena.

•

În ziua aceea, am pierdut trei oameni din grup, dar ceilalți am continuat. Înaintam încet, în zigzag. De câte ori auzeam zvonuri despre vreun adăpost locuit, îl căutam. Lui Roger îi plăceau compania, informația, ocazia de a comunica și cu alți luptători pentru libertate, reaprovizionarea noastră cu arme, căutarea de provizii mai bune. Eu mă gândeam la un singur lucru. De câte ori ne apropiam de o tabără, speranțele îmi creșteau. Poate că acum… poate că de data asta… poate că va fi aici. Dar cu cât ne îndepărtam de Portland, cu atât eram mai îngrijorat. Nu aveam cum să o găsesc pe Lena. Nu aveam cum să știu dacă era în viață sau nu.

Când am ajuns în Connecticut, a venit primăvara. Copacii se scuturau de ger. Gheața de pe râuri se topea. Plantele înmugureau peste tot. Aveam noroc. Vremea bună ținea, am avut parte și de câțiva iepuri și gâște. Aveam mâncare suficientă.

În cele din urmă, norocul mi-a surâs. De câteva zile, stabilisem tabăra pe locul unui fost shopping center cu geamuri sparte și clădiri joase din ciment, cu firmamente decolorate pe care scria HARDWARE, DELI SANDWICHES ȘI PRINCESS NAILS, un loc care îmi amintea cumva de galerie și unde am dat peste un comerciant care se îndrepta în direcție opusă, spre Canada. A rămas cu noi o noapte, iar seara a desfăcut o pătură groasă din mohair albastru pe care și-a întins toate mărfurile: cafea, tutun, hârtie pentru rulat țigări, pensete, antibiotice, ace de cusut, câteva perechi de ochelari. (Deși niciuna dintre perechile de ochelari nu i se potriveau, Rogers a dat pe una un cuțit. Erau mai buni decât nimic.)

Apoi, l-am văzut: îngropat într-o grămadă de bijuterii, rahaturi pe care nu le puteai folosi decât ca fier vechi, era un mic inel din turcoaz, pe un lănțișor din argint. L-am recunoscut imediat. Am văzut-o purtându-l de sute de ori. Îl dădusem jos, să îi pot săruta gâtul, clavicula. O ajutasem să îl încheie, iar ea râsese, pentru că degetele mele erau foarte neîndemânatice.

L-am luat încet, de parcă era viu, de parcă ar fi putut să-mi sară dintre degete.

— De unde ai ăsta? l-am întrebat, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

Turcoazul era cald în mâna mea, de parcă în piatra aceea ar mai fost un pic din ea.

— Drăguț, nu?

Era bun: un orator rapid, un tip care știa regulile de supraviețuire.

— Argint și turcoaz. Posibil să îl vinzi pe bani buni dincolo. Patruzeci, cincizeci de dolari, dacă ai nevoie rapidă de bani. Ce dai pe el?

— Nu îl cumpăr, am zis, deși voiam. Vreau doar să știu de unde îl ai.

— Nu l-am furat.

— De unde?

— Mi l-a dat o fată.

Am încetat să mai respir.
— Cum arăta?
Ochi mari, ca siropul de arțar. Păr moale castaniu. Perfectă.
— Păr negru, mi-a zis el.
Nu. Greșit.
— Probabil, puțin peste douăzeci de ani. Avea un nume amuzant… Bird. Nu, Raven. Era de pe aici, de fapt. A venit din sud anul trecut, cu o gașcă întreagă.
A coborât vocea și mi-a făcut cu ochiul.
— A dat lănțișorul și un cuțit bun, doar de test. Înțelegi ce vreau să spun.
Dar nu l-am mai ascultat. Nu-mi păsa de fată, de Raven sau cum o chema, știam că trebuie să îl fi luat de la Lena. Știam că asta putea însemna că Lena era moartă. Dar putea însemna și că supraviețuise, se alăturase grupului și o luase spre sud. Poate că Lena făcuse schimb cu fata pentru ceva ce avusese nevoie.
Era singura mea speranță.
— Unde era?
M-am ridicat. Deja se întunecase, dar nu puteam aștepta. Era primul – singurul – meu indiciu despre Lena.
— La un depozit mare de la marginea White Plains. Era un grup mare. Două sau trei duzini.
S-a încruntat.
— Ești sigur că nu vrei să îl cumperi?
Încă aveam lănțișorul în mână.
— Sunt sigur.
L-am pus jos cu grijă; nu voiam să îl las, dar nu aveam decât arma pe care mi-o dăduse Rogers și un cuțit pe care îl luasem de la unul dintre agenți, plus câteva acte de identitate. Nimic cu care să fac schimb.
Rogers se gândise că vom merge cam cincisprezece kilometri spre vest, spre Bristol, Connecticut; asta însemna, în mare, că New York-ul era la încă o sută cincizeci de kilometri, iar White Plains la mai puțin de patruzeci și cinci. Puteam să parcurg patruzeci și cinci de kilometri pe zi, dacă terenul era bun și dacă nu mă opream mai mult de câteva ore pe noapte.
Trebuia să încerc. Habar n-aveam dacă Raven era încă în mișcare sau dacă Lena era cu ei. Mă rugasem să o găsesc, să primesc un semn că e încă în viață și îl primisem.
Asta înseamnă credința. Și funcționează.

•

Rogers mi-a dat câteva lanterne, o foaie de cort pe care să dorm și câtă mâncare a putut, deși zicea că e o nebunie să pornesc imediat, pe întuneric, singur. Și avea dreptate. Era o nebunie. Amor deliria nervosa. Cel mai mortal dintre toate lucrurile mortale.

Uneori, mă gândesc că ei aveau dreptate, cei din Zombieland. Poate că ar fi mai bine dacă nu am iubi. Și dacă nu am pierde. Dacă nu am avea inimile sfărâmate; dacă nu ar trebui să le peticim iar și iar, până când ajungem ca niște monștri Frankenstein, prinși unii de alții, legați cine știe de ce.

Dacă am putea doar să plutim, ca fulgii de zăpadă.

Asta înseamnă Zombieland: îngheț, calm, liniște. E ca lumea de după un bombardament, tăcerea care urmează, liniștea înfundată și senzația că nimic în lume nu se mișcă. E frumos, într-un fel.

Poate că ne-ar fi mai bine așa.

Dar cum poate cineva care a văzut vreodată vara – explozia uriașă de verde și cerul luminat de apusuri, amestecul de flori și vântul care miroase a miere – să aleagă iarna?

MULȚUMIRI

Au fost mulți, mulți oameni care m-au ajutat și m-au susținut, cât am scris trilogia Delirium. Lista e prea lungă, pentru a-i enumera, și sunt sigură că aș uita pe cineva. Le mulțumesc prietenilor mei, familiei mele, genialului meu editor și agent și tuturor celor de la HarperCollins; vă sunt foarte recunoscătoare pentru că ați crezut mereu în cărțile mele.

Cel mai important, aș vrea să le mulțumesc fanilor, care mi-au făcut posibilă cariera, care m-au inspirat și m-au încurajat să scriu mai mult și mai bine. Vă mulțumesc pentru că vă identificați pătimaș cu Lena; vă mulțumesc pentru mesajele voastre de pe Facebook, Goodreads, Twitter etc., vă mulțumesc pentru că îl iubiți pe Alex (sau pe Julian!), pentru că numărați zilele până la apariția unui nou volum, pentru că mă bateți la cap să scriu mai repede, pentru că postați pe bloguri, pentru că îmi apreciați cărțile și pentru că faceți ca spațiul online să fie unul atât de dinamic pentru iubitorii de cărți. Mulțumesc fiecărui blogger care mi-a promovat cărțile și chiar celor care nu au făcut-o. Mulțumesc fiecărui profesor, librar, dascăl sau părinte care a recomandat unui adolescent vreuna dintre cărțile mele; mulțumiri fiecărui adolescent care a dat mai departe celui mai bun prieten cărțile mele.

Cu dragoste și recunoștință,

Lauren